

๕๒๘.๐๐๗๑๒

พ ๑๙๙ ก

ร.๒

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและความสนใจของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วย

อรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์

ของ

พนาน้อย รอดชู

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

ตุลาคม ๒๕๔๐

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและความสนใจของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วย
อรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
พนาน้อย รอดชู

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

ตุลาคม 2540

การศึกษาครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียน พ่วงพรมครวิทยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 70 คน สุ่มแยกเป็นกลุ่มทดลอง 35 คน กลุ่มควบคุม 35 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 18 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง - การพูด การอ่าน การเขียน และแบบสอบถามวัดความสนใจ ในการเรียนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test ในรูป Difference Score และ t-test แบบ dependent

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า

1. นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันกับนักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันกับนักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนในกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนในกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. นักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
6. นักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA 1 STUDENT'S ENGLISH PERFORMANCE AND
LEARNING INTEREST THROUGH CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER
TEACHING METHOD BASED ON PROCEDURE GENRE AND
METHODS IN THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

PHANANOI ROTCHU

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University

October 1997

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa I Student's English performance and learning interest through concentrated language encounter teaching method based on procedure genre and methods in the teacher's manual.

Through simple random sampling, thirty - five were randomly selected from Mathayom Suksa I students in the first semester of 1997 academic year of Pongpromkornwitthaya School in Suratthani. The sample was assigned into two groups ; the experimental and control groups with 35 students in each. The research design of the experiment was the randomized control group pretest - posttest. The experimental group was taught through concentrated language encounter teaching method based on procedure genre ; whereas the control group was taught through the instruction based on the teacher's manual. Each group was taught with the same content for eighteen 50 - minutes' periods.

The instruments used in the study were English Performance test in listening, speaking, reading, writing and the questionnaires on students' learning interest. The data was statistically analysed by t-test difference score and t-test dependent.

The findings of the study revealed that :

1. The student in the experimental group significant difference in English performance than the students in the control group at the .01 level
2. After the experiment the students in the experimental group showed significant difference learning interest than those in the control group at the .01 level.

3. There was significant difference in English performance of the students in the experimental group between the pretest and the posttest at the .01 level.

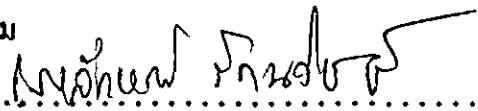
4. There was significant difference in English performance of the students in the control group between the pretest and the posttest at the .01 level.

5. There was significant difference in learning interest of the students in the experimental group between the pretest and the posttest at the .01 level.

6. There was significant difference in learning interest of the students in the control group between the pretest and the posttest at the .01 level.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

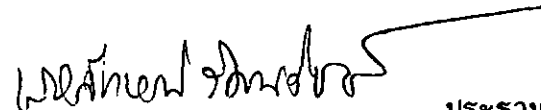
..........ประธาน

(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

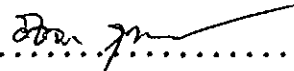
..........กรรมการ

(รศ.อัจฉรา สุขารมณ์)

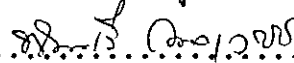
คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน

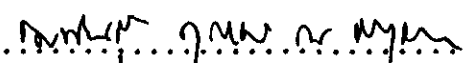
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

..........กรรมการ

(รศ.อัจฉรา สุขารมณ์)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์พิศศรี กมลเวชช)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รศ.ดร.ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริภา พูลสุวรรณ)

วันที่...1...เดือน...ก.ค.พ.ศ....พ..ศ 2540
1

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความอนุเคราะห์จาก รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รศ.อัจฉรา สุขารมณี ดร.บังอร พานทอง รศ.ดร.ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา และอาจารย์พิศศรี กมลเวช ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ Dr.Basil Shaw Mrs. Beth Shaw Mr. Martin Gross ดร.ติลก ดิลกานนท์ รศ.พวงรัตน์ ทวีรัตน์ รศ.ชูศรี วงศ์รัตนะ รศ.ลัดดาวัลย์ หวังพานิช อาจารย์พรพิมล ประสงค์พร และอาจารย์ศุภลักษณ์ สัตยวิชัย ที่กรุณาให้ความรู้ตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ พร้อมทั้งให้คำแนะนำและข้อคิดที่เป็นประโยชน์ยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนพ่วงพรมครวิทยา อาจารย์เจนจัด ภักดีไทย คณาจารย์ทุกท่านที่ได้กรุณาช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาดำเนินการวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์สุจิน แก้วกลม อาจารย์ประทุม แก้วหนูนา และอาจารย์เพชร ภักดีไทย

ขอขอบคุณพี่ ๆ วิชาเอกการมัธยมศึกษาโดยเฉพาะอาจารย์กิตดา ปรัตถจริยา อาจารย์นุสรา ขวัญศรี ที่ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และเป็นกำลังใจต่อผู้วิจัยตลอดมา

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกถึงพระคุณบิดามารดา ญาติพี่น้องทุกคน โดยเฉพาะคุณรัตนารัตนา รอดชู และคุณประสาสน์ ดวงเนตร์ ผู้เป็นที่รักให้ความรักความห่วงใย เอื้ออาทร และสนับสนุนมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา และผู้มีพระคุณตลอดจน ครู - อาจารย์ทุกท่านที่ให้การศึกษาและความช่วยเหลือให้กับผู้วิจัยตราบเท่าทุกวันนี้

พนาน้อย รอดชู

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
เอกสารเกี่ยวกับแนวโน้มการสอนภาษาต่างประเทศ	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	24
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ..	45
เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรท้องถิ่น	54
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	62
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	63
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	63
เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง	63
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	64
การวิเคราะห์ข้อมูล	78
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	78

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	84
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	84
การวิเคราะห์ข้อมูล	84
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	85
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	91
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	91
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	91
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	92
การวิเคราะห์ข้อมูล	94
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	94
อภิปรายผล	95
บรรณานุกรม	106
ภาคผนวก	114
ภาคผนวก ก	115
ภาคผนวก ข	177
ภาคผนวก ค	215
ภาคผนวก ง	227
ประวัติย่อของผู้วิจัย	243

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน	72
2	เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ	76
3	แบบแผนการทดลอง	79
4	เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการฟัง - การพูด การอ่านและการเขียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	87
5	เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม	88
6	เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง	89
7	เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	90
8	เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง	91
9	เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	92
10	ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษา อังกฤษด้านการฟัง - การพูด	218
11	ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความ สามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน	219
12	ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน	220
13	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการฟัง - การพูด เปรียบเทียบ ระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง	221
14	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการฟัง - การพูด เปรียบเทียบ ระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม	222

15	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่าน เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลองของ กลุ่มทดลอง	223
16	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่าน เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลองของ กลุ่มควบคุม	224
17	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียน เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลองของ กลุ่มทดลอง	225
18	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียน เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลองของ กลุ่มควบคุม	226
19	คะแนนความสนใจในการเรียน เปรียบเทียบระหว่างการสอบ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง	227
20	คะแนนความสนใจในการเรียน เปรียบเทียบระหว่างการสอบ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม	228

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	แผนผังแสดงขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	37
---	--	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในโลกยุคข้อมูลข่าวสาร ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการสื่อสารอย่างกว้างขวาง และเป็นสากล กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเร่งรัดพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้คนไทยมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมาตรฐาน สามารถใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสาร ตลอดจนสามารถเลือกสรรและใช้ประโยชน์จากสารสนเทศที่มีอยู่มากศาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ.

2539 : 21)

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2540 - 2544 ซึ่งเน้นการพัฒนาคนให้เป็นศูนย์กลางหรือเป็นจุดหมายหลักของการพัฒนา กล่าวคือ การพัฒนาคนจะต้องมุ่งพัฒนาคนไทยทุกคนอย่างเต็มที่ตามศักยภาพทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา เพื่อให้เป็นทั้งคนดี คนเก่ง มีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์ และให้คนไทยทุกคนมีสิทธิและโอกาสได้รับการพัฒนาความรู้ ความสามารถรวมทั้งมีส่วนร่วมการพัฒนาประเทศทุกขั้นตอนอย่างแท้จริง โดยการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ และพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับชีวิตของท้องถิ่นอย่างจริงจัง โดยให้ครูและชุมชนมีส่วนร่วมในการกำหนดเนื้อหาปรับปรุง เปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้มีความสมดุล และสัมพันธ์กันทั้ง 3 ส่วน คือ หลักสูตรแกนกลาง ที่เน้นความเป็นสากลบนฐานของความเป็นเอกลักษณ์ไทย หลักสูตรเลือกที่เน้นผู้เรียนในเรื่องความสนใจ ความต้องการ ปัญหา และหลักสูตรท้องถิ่น ที่เน้นภูมิปัญญาชาวบ้าน ชุมชน สิ่งแวดล้อม (คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2539 : 44 - 45)

ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรมุ่งหวังให้สถานศึกษาจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น ผสมผสานกับการปฏิบัติจริง รวมทั้งให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พัฒนาสื่อ และการจัดทำเนื้อหาวิชาที่สนองสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นอย่างแท้จริง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเองในด้านต่าง ๆ กัน เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตความเป็นอยู่ เศรษฐกิจ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ทั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จัก เข้าใจ เกิดความรัก ความผูกพันและเกิดความ

ภาคภูมิใจ รวมทั้งมีบทบาทในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง เพื่อให้เป็นไปตามหลักการและจุดหมายดังกล่าว หลักสูตรได้กำหนดแนวทางดำเนินการในเรื่องของท้องถิ่นไว้คือ ให้ผู้เรียนได้เรียนและปฏิบัติโดยตรงด้วยการกำหนดเป็นเนื้อหาหรือรายวิชาเรียน และกำหนดเป็นกิจกรรมตามโครงสร้างหลักสูตรและให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทุกเนื้อหา/วิชา ให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น เพิ่มเติมรายละเอียดเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นจากที่กำหนดไว้ในหลักสูตร พัฒนาสื่อการเรียนการสอนโดยการปรับปรุงสื่อที่มีอยู่แล้วหรือจัดทำสื่อขึ้นใหม่ และจัดทำหน่วยของเนื้อหา/รายวิชาขึ้นใหม่เพิ่มเติม จากที่มีอยู่แล้วในหลักสูตร (กระทรวงศึกษาธิการ. 2539 : 8 - 12)

จากรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 3 ปีการศึกษา 2538 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 3 สอบได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 26.62 และนักเรียนที่ต้องปรับปรุงภาษาอังกฤษมีจำนวนร้อยละ 78.48 นักเรียนที่อยู่ในระดับปานกลางมีจำนวนร้อยละ 15.59 และนักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีเพียงจำนวนร้อยละ 5.9 และจากการประเมินคุณภาพการศึกษาวិชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจังหวัดสุราษฎร์ธานีพบว่านักเรียนสอบได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 35.69 นักเรียนที่ต้องปรับปรุงวิชาภาษาอังกฤษมีจำนวนร้อยละ 56.13 นักเรียนที่อยู่ในระดับปานกลางมีจำนวนร้อยละ 32.07 ส่วนนักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีจำนวนร้อยละ 11.79 ซึ่งระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2539)

จากรายงานการประเมินคุณภาพของนักเรียน เป็นข้อมูลชี้ให้เห็นว่าการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ยังไม่ประสบผลสำเร็จ ทั้งนี้เนื่องมาจากพื้นฐานความรู้ของนักเรียนแตกต่างกัน ทำให้การสอนไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร เช่น นักเรียนบางคนไม่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และประถมศึกษาปีที่ 6 เพราะบางโรงเรียนไม่มีครูสอนและนักเรียนมาจากสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนในชนบทส่วนมาก มาจากครอบครัวที่ยากจน นักเรียนบางคนก็ไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อแม่ นักเรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ ความพร้อมของนักเรียนจึงมีน้อย นอกจากนี้แล้วนักเรียนใช้ภาษาถิ่นที่แตกต่างจากภาษาไทยกลางทำให้การเรียนรู้และการรับรู้ภาษาอังกฤษซึ่งในประเทศไทยถือว่าเป็นภาษาต่างประเทศ ยากขึ้นไปอีก เพราะโอกาสที่นักเรียนจะใช้ภาษาไทยกลางก็น้อยอยู่แล้ว ส่วนภาษาอังกฤษโอกาสที่จะพูดยังมีน้อยลงไปอีก จึงเกิดปัญหา

ในด้านความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และปัญหาในการใช้ทักษะทั้ง 4 ซึ่งได้แก่ ทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

จากผลการวิจัยในโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ แบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา ซึ่งเป็นโครงการร่วมระหว่างมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และโรตารีสากล ในเขตอีสานใต้ (2530 - 2532) ปรากฏว่า สามารถทำให้บุคลากรแกนนำในท้องถิ่นนั้น พัฒนาความสามารถของการพัฒนาการรู้ หนังสือของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับคิดเป็น สื่อสารได้ และสามารถนำความรู้ มาพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง พร้อมทั้งรักการอ่านและพัฒนาบุคลิกภาพของตนได้เป็นอย่างดี จึงได้รูปแบบของการดำเนินงานพัฒนาการสอนภาษาไทยดังกล่าว มาใช้ในโครงการอีสาน เขียว เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตในโรงเรียนบ้านบัว อำเภอเกษตรสมบูรณ์ โรงเรียนบ้านผายพญานาค อำเภอภูเขียว และโรงเรียนขามสุรนาค อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ โดยดำเนินการอบรม บุคลากรแกนนำในท้องถิ่น-ได้แก่ ครูประจำการชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ศึกษาพิเศษอำเภอ ศึกษาพิเศษ จังหวัด และผู้บริหารโรงเรียน เกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาโดยให้โรงเรียน ดังกล่าวเป็นโรงเรียนตัวอย่างที่จะทำการเผยแพร่วิธีการสอนการจัดอบรม การผลิตสื่อการเรียน แก่โรงเรียนหรือบุคลากรในท้องถิ่นต่อไป โดยใช้สื่อการเรียนประเภทกิจกรรมร้อยละ 80

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounter) นั้นสอดคล้องกับหลักสูตรคือการเรียนเนื้อหาจากสื่อการเรียนที่เน้นภาคปฏิบัติ คือ ใช้สื่อที่เป็น วิธีการหรือข้อรรดลักษณะภาษาแบบวิธีการ (Procedure Genre) ซึ่งงานวิจัยในโครงการ อีสานเขียว เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต ได้ผลตามเป้าหมายทุกประการ บุคลากรแกนนำที่อบรม สามารถทำให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยได้ดีในชีวิตประจำวัน สามารถ ปฏิบัติการด้านอาชีพต่าง ๆ เช่น การเพาะปลูก การเลี้ยงสัตว์ ได้ดีสามารถพัฒนาบุคลิกภาพ ในการทำงานและรับผิดชอบร่วมกันกับผู้อื่นได้ดี รักการอ่าน มีความคิดสร้างสรรค์ และสามารถ สื่อสารได้ดีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน สื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์การสอนเน้นการใช้ ภาษาเกี่ยวข้องกับความรู้ในชีวิตประจำวันของคนในท้องถิ่นที่จะนำมาใช้ประกอบอาชีพ และ การดำรงชีพโดยทั่วไป พร้อมทั้งการเสริมคุณภาพ และทัศนคติที่ดีต่อชุมชน เช่น หนังสือเรียน เรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับความสามัคคี การปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ การทำอาหารในท้องถิ่น การรู้จักประชาธิปไตย ความมีน้ำใจโอบอ้อมอารี (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533 : 1 - 5)

รูปแบบของการพัฒนาการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่ประสบความสำเร็จจากการวิจัยอัสานได้ดังกล่าว จึงสมควรได้รับการนำมาใช้ขยายผลให้เป็นประโยชน์ต่อไปในเขตพื้นที่ภาคอื่น ๆ ด้วยเช่นภาคใต้โดยการนำเนื้อหาจากทฤษฎีวรรณเพียงชนิดเดียว คือ ชนิดวิธีการ (Procedure Genre) และสามารถฝึกภาคปฏิบัติทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนในบริบทต่าง ๆ ที่พบเห็นในท้องถิ่นและในชีวิตประจำวันมาประกอบเป็นขั้นตอนที่ชัดเจนและมีแบบแผนจะทำให้ได้ข้อมูลซึ่งสามารถนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การสอนและพัฒนาความสามารถของนักเรียนทั้งสี่ทักษะให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยวรรณลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยวรรณลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยวรรณลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยวรรณลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้พัฒนารูปแบบการสอนและปรับปรุงสื่อการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพ่วงพรมครวิทยา อำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 105 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพ่วงพรมครวิทยา อำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 70 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากห้องเรียนกลุ่มประชากรจำนวน 3 ห้องเรียน แล้วจับสลากเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 35 คน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา เฉพาะเนื้อหาที่มีเนื้อความชนิดวิธีการ จำนวน 3 เรื่อง แต่ละเรื่องมีความยากง่ายอยู่ในระดับเดียวกันกับหนังสือเรียนภาษาอังกฤษที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)

4. ระยะเวลาในการทดลอง

การศึกษาดทดลองในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 18 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540

5. ตัวแปรที่จะศึกษา

5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอน 2 วิธีคือ

5.1.1 วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ

5.1.2 การสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

5.2.2 ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่อง บูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อการเรียน การจัดกิจกรรมพัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิด ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการคือความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างอิสระและถูกต้องเหมาะสมตามกาลและเทศะ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ภาษา

2. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ หมายถึง การสอนภาษาโดยใช้เนื้อความเฉพาะ เนื้อความแบบวิธีการ ซึ่งจะเน้นเนื้อความเกี่ยวกับการเขียนแนะนำการปฏิบัติ จะกล่าวถึงวิธีการกระบวนการหรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน ให้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้ และเรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ ส่วนลักษณะของภาษาเป็นประโยคคำสั่ง ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงไม่อ้างอิงตัวบุคคล ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูแนะนำวัสดุต่าง ๆ ที่จะใช้เกี่ยวกับเรื่องที่ทบทวนแล้วสาธิตเกี่ยวกับการทำสิ่งต่าง ๆ ทีละขั้นตอนอย่างช้า ๆ และชัดเจน

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ที่ครูสอนไปตามลำดับขั้นตอนการทำ พูดซ้ำตามครู ถึงขั้นตอนในการทำ ทดลองปฏิบัติ

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องที่ทำร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน โดยให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องที่ทำลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ครูทำหน้าที่เฝ้าหาข้อผิดพลาดร่วมกัน

ขั้นที่ 4 ทาหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความต่าง ๆ ตามสิ่งที่เขียนในขั้นที่ 3 ลงเป็นเล่มเพื่อทาหนังสือเล่มใหญ่

ขั้นที่ 5 เล่มเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่น ๆ โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่ที่ทาเสร็จแล้วเป็นแหล่งในการเรียนรู้ค้นคว้า

การประเมินผลในทุกขั้นตอนของการสอนจะมีการประเมินผลการเรียนของนักเรียนจากการทากิจกรรมต่าง ๆ เช่น สังเกตการอภิปราย การสนทนา การอ่านออกเสียง ตลอดจนการตอบคำถามและการตรวจงานทั้งที่เป็นงานกลุ่มและงานส่วนบุคคล

3. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศกรรมสามัญศึกษา โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการให้นักเรียนเกิดความตั้งใจจดจ่อในบทเรียน โดยการใช้รูปภาพ วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ การสนทนาซักถาม ทายปัญหาเพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 แจงจุดประสงค์ เป็นการแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนจบขั้นตอนในเนื้อหาแล้วนักเรียนสามารถอ่านเรื่อง เข้าใจความหมายของเรื่อง ตลอดจนสามารถใช้ภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นต้องนำมาใช้ ครูทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนควรจรรู้โดยการใช้คำถามหรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อถามนักเรียน เป็นการทบทวนเนื้อเรื่องคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ ครูเสนอบทเรียนใหม่โดยการอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตามครู อธิบายความหมาย คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ โดยการใช้อุปกรณ์ เช่น รูปภาพ บัตรคำ

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ โดยการให้นักเรียนอ่านออกเสียงด้วยเสียงตนเอง ครูคอยแก้ไข จากนั้นให้นักเรียนตอบคำถามที่ครูกำหนดให้

ขั้นที่ 6 ขึ้นปฏิบัติ ให้นักเรียนอ่านเรื่องด้วยตนเอง และทาแบบฝึกหัดลงในสมุด

ขั้นที่ 7 แจงผลการปฏิบัติ การให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนทางานได้ถูกต้อง และแก้ไข อธิบายเพิ่มเติมเมื่อนักเรียนทาผิดหรือมีปัญหา

ขั้นที่ 8 ประเมินผล ครูทาการวัดหรือประเมินว่าพฤติกรรมหรือผลงานที่นักเรียนทาขึ้นได้ตามจุดประสงค์ของบทเรียนนั้นเพียงใด

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้ ครูส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโอนการเรียนรู้โดยการสรุปให้และทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

4. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษในบริบทต่าง ๆ สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการใช้คำ ประโยค การจับใจความ การบอก รายละเอียด การลำดับความ และการวิเคราะห์ความของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

5. ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกชอบ เอาใจใส่ พอใจ อยากรู้ อยากเห็น มีความตั้งใจร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวิธีการของ ลิเคิร์ต (Likert) และนำไปทดลองหาคุณภาพแล้ว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแยกตามหัวข้อดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับแนวโน้มการสอนภาษาต่างประเทศ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
4. เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรท้องถิ่น

เอกสารเกี่ยวกับแนวโน้มการสอนภาษาต่างประเทศ

แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในอดีตเน้นความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษา คือ เสียง ศัพท์ และโครงสร้าง ซึ่งไม่ได้เป็นวิธีที่นำไปสู่การสื่อสารทางภาษาได้ แนวคิดในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปจากการให้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ การฝึกกระสวนประโยค แต่ให้ความสำคัญกับการเน้นความถูกต้องในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารคือ การใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่เป็นจริงมีความถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคม (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532 : 3)

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอข้อคิดดังต่อไปนี้
 เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 49 - 73) ได้กล่าวถึงแนวโน้มในการสอนภาษาในปัจจุบันว่า เป้าหมายของการสอนภาษาเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริง ให้โอกาสนักเรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ เน้นการสอนที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ และพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นสำคัญผู้สอนจะมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะต้องใช้หลักการพัฒนาทักษะภาษาทั้งสี่ในลักษณะบูรณาการ

ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ (2522 : 49) กล่าวว่า การสอนภาษาจำเป็นต้องจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนโดยมีองค์ประกอบของประสบการณ์สี่ประการผสมผสานกัน องค์ประกอบทั้งสี่มีดังต่อไปนี้

1. การสื่อสาร โดยเน้นการสอนภาษาให้เป็นสื่อสำหรับการสื่อสาร ด้วยการฝึกทักษะในการสื่อสารในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา เช่น ทักษะในการฟังให้เข้าใจตรงตามที่คุณพูด ต้องการจะสื่อสาร และทักษะการพูดให้ตรงกับความต้องการที่จะสื่อสาร ตลอดจนการเรียนรู้มารยาทในการสื่อสารพร้อม ๆ กันไปด้วย

2. ความคิด โดยเน้นการใช้ภาษาเป็นสื่อในการคิดอย่างมีเหตุผล เช่น การสอนให้ใช้ประโยคที่มีโครงสร้าง แบบ If ... then ... จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกหัดใช้ภาษาเป็นสื่อให้คิดแบบมีเหตุผลในเชิงสมมติฐาน เป็นต้น

3. วัฒนธรรม เนื่องจากภาษาเป็นสื่อสำหรับบันทึกประสบการณ์ และวัฒนธรรมของคนในชุมชนเจ้าของภาษา ดังนั้นในการสอนภาษาต่างประเทศจึงจำเป็นต้องเน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมของภาษานั้นควบคู่กันไป

4. หลักภาษา โดยเน้นให้ผู้เรียนตระหนักว่า ภาษาต่าง ๆ มีกฎเกณฑ์ระเบียบวิธีในการผูกประโยค แต่ในขณะเดียวกัน ผู้ใช้ภาษาก็มีเสรีภาพที่จะใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ในกรอบของกฎเกณฑ์นั้น

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2522 : 3 - 4) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นวิชาประเภททักษะ ผู้เรียนจะต้องฝึกทักษะ เครื่องมือที่ปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ ในลักษณะคำพูด และในลักษณะตัวอักษร เมื่อใช้คำพูดเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย ผู้ที่จะติดต่อกัน จะต้องใช้การพูดและการฟังเป็นเครื่องมือสำคัญ ถ้าใช้ตัวอักษรเป็นสื่อผู้ที่จะติดต่อกันก็ต้องรู้จักและเข้าใจตัวอักษรนั้น ๆ กล่าวคือ จะต้องอ่านออก และเข้าใจความหมาย และจะต้องสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกเป็นตัวอักษร ผู้เรียนจึงต้องมีการฝึกทักษะ 4 ทักษะคือ

1. การฟัง
2. การพูด
3. การอ่าน
4. การเขียน

ทักษะในการเรียนภาษา ครูควรจะฝึกทักษะในด้านการฟัง และการพูดเสียก่อน เมื่อนักเรียนแม่นแล้วจึงจะฝึกทักษะอ่านและเขียน ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนภาษาของมนุษย์ วิธีการเรียนภาษาอังกฤษควรจะเป็นตนเองเดียวกับการเรียนภาษาแม่ คือ เรียนตามลำดับขั้นของการสอนทักษะทั้งสี่ ซึ่งจะต้องให้สัมพันธ์กันไปตลอดเวลา

จะแยกเป็นประโยคและศัพท์พวกหนึ่งไว้สอนฟังและพูด และอีกพวกหนึ่งไว้สอนอ่านและเขียน ไม่ได้ การสอนประโยค ก็ต้องเริ่มต้นตั้งแต่ให้ฝึกฟังแล้วให้ฝึกพูดและฝึกอ่าน เขียนโดยลำดับเสมอไป

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1978 : 1 - 2) กล่าวว่า เมื่อพูดถึงจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาก็มักจะพูดถึงทักษะทางภาษา คือ ทักษะความเข้าใจ ทักษะการพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งเมื่อกล่าวถึงทักษะเหล่านี้ก็มักจะเกี่ยวโยงไปถึงการกำหนดกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนปฏิบัติได้ สิ่งที่สำคัญตระหนักในการเรียนการสอนภาษาคือ การเรียนรู้ภาษานั้นมีความหมายมากกว่าเพียงการเข้าใจการพูด การอ่าน และการเขียนประโยคได้เท่านั้น แต่นักเรียนจะต้องรู้ด้วยว่า ตนจะใช้ประโยคต่าง ๆ เพื่อการสื่อความหมายให้มีประสิทธิภาพได้อย่างไร นั่นคือควรมุ่งให้ผู้เรียนทั้งใช้ภาษาได้ถูกต้องและข้อสำคัญ คือ การใช้ภาษานั้นจะต้องเหมาะสม และมีประสิทธิผลในการสื่อความหมายด้วย มิใช่มุ่งเพียงแต่ให้ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น

รีเวอร์ส (Rivers. 1970 : 11) กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในปัจจุบันว่า การสอนจะต้องคำนึงถึงธรรมชาติ และหน้าที่ของภาษา การนำภาษาไปใช้ในชีวิตจริง เพื่อการสื่อสารกับผู้อื่น และจะต้องพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

มอร์โรว์ (Morrow. 1981 : 59 - 66) กล่าวถึงหลักการสอนภาษาว่า มีหลักการสำคัญ 5 ประการ

1. การเรียนการสอนที่ผ่านมามีจุดประสงค์ปลายทางที่ชัดเจน โดยเฉพาะจุดประสงค์ของการเรียน ดังนั้นในการสอนภาษานักเรียนจะต้องตระหนักว่าบทเรียนที่ตนเรียนอยู่เป็นสิ่งที่ต้องการและนำไปใช้ได้ (Know what you are doing)
2. การแยกสอนเป็นส่วนย่อย ๆ นั้น ไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนรวมเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกในส่วนรวมและให้ใช้ภาษาได้ในระดับที่เหนือประโยคขึ้นไป และเป็นภาษาที่ใช้จริงในสถานการณ์จริง (The whole is more important than the sum of the parts)
3. เป้าหมายในการสอนภาษา ก็คือการพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาต่างประเทศ ดังนั้นในการฝึกให้นักเรียนใช้รูปแบบของภาษาจึงควรอยู่ในลักษณะของกระบวนการสื่อสาร ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการคือ (The processes are as important as the forms)

ประการที่ 1 ในชีวิตจริงการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างคนสองคนหรือมากกว่านั้น เมื่อคนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่างที่คนอื่นไม่รู้ จุดประสงค์ของการสื่อสารก็เพื่อปิดช่องว่างของข้อมูลนี้ (Information gap)

ประการที่ 2 ผู้ใช้ภาษามีทางเลือกทางด้านภาษา และข้อมูลได้เหมาะสมกับความคิดที่เขาต้องการแสดงออก (Choice)

ประการที่ 3 ผู้ใช้ภาษาต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน (Feedback)

4. การให้ผู้เรียนได้พัฒนาการใช้ภาษานั้นจะต้องให้เขามีโอกาสฝึกการใช้ภาษาโดยอาศัยกิจกรรมสื่อสารในสถานการณ์จริง (To learn it, do it)

5. ในการสอนภาษาครูไม่ควรเคร่งครัดกับข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่นักเรียนกระทำโดยเฉพาะข้อผิดพลาดในการออกเสียง และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ทั้งนี้จะทำให้เกิดบรรยากาศของการใช้ภาษาอย่างแท้จริง และนักเรียนจะเกิดความรู้สึกในการใช้ภาษาของตน (Mistakes are not always a mistake)

เทย์เลอร์ (นฤมล กลั่นเจริญ. 2530 : 15 - 16 ; อ้างอิงมาจาก Taylor. 1983 : 70 - 72) กล่าวว่า วิธีสอนภาษานั้นจำเป็นต้องทำให้บรรยากาศในห้องเรียนเอื้ออำนวยต่อการเกิดกระบวนการใช้ภาษา และต้องคำนึงถึงบทบาททั้งของครูและนักเรียนด้วย องค์ประกอบที่สำคัญที่จะนำมาตัดสินใจว่าสอนอะไร และสอนอย่างไรนั้นคือ ความต้องการของนักเรียนและสภาพของห้องเรียนที่นักเรียนสามารถปฏิบัติสัมพันธ์กันได้ตลอดเวลา จุดมุ่งหมายของผู้สอนในชั้นเรียนคือ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับรู้ภาษาให้มากที่สุด เท่าที่จะเป็นไปได้

ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1981 : 17) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งเรียกว่า กิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ (Task - Oriented Activities) ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะที่เต็มสมบูรณ์ (Whole - Task Practice) ในการฝึกและการใช้ภาษานั้นถ้านักเรียนได้รับการฝึกเฉพาะทักษะแยกออกจากกัน (Part - Skills) ย่อมไม่เป็นการเพียงพอ นักเรียนควรจะได้รับ การฝึกทักษะต่าง ๆ รวมเข้าด้วยกันโดยสมบูรณ์ (Total - Skills) ไม่แบ่งมาฝึกทักษะเดี่ยว ๆ วิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนได้มีการฝึกการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวนี้คือ การจัดกิจกรรมโดยมุ่งงานปฏิบัติหลาย ๆ ประเภท และกิจกรรมนั้นจะต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของ ผู้เรียนด้วย

2. ช่วยเพิ่มแรงจูงใจของนักเรียน (Improve Motivation) เป้าหมายสูงสุดของผู้เรียนภาษาคือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารกับผู้อื่น ดังนั้นถ้าสภาพในห้องเรียนสัมพันธ์กับความต้องการในการเรียนภาษา ก็จะเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนอยากเรียนมากขึ้น

3. ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ (Natural Learning) การเรียนรู้ภาษานั้นเกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียนและเป็นไปตามธรรมชาติ ในการสอนนั้นไม่อาจทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นการที่ครูจะสอนให้นักเรียนรู้ภาษาก็จะต้องอยู่ในลักษณะที่เป็นกระบวนการธรรมชาติ คือ ต้องจัดให้นักเรียนได้ใช้ภาษา เพื่อสื่อสารกับผู้อื่นอย่างแท้จริง

4. ช่วยสร้างบริบทซึ่งมีส่วนส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรู้ภาษา (Create a Context Which Supports Learning) คือ เป็นการเปิดโอกาสให้ครูและนักเรียนสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งความสัมพันธ์นี้จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่สนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคนพยายามที่จะเรียนรู้ภาษา

กล่าวโดยสรุป แนวโน้มของการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถและทักษะในการใช้ภาษาเพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้สื่อความหมายในชีวิตจริงได้ และมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างแท้จริง ซึ่งจะต้องดำเนินการสอนเพื่อให้เกิดการพัฒนาภาษาทั้งสี่ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างบูรณาการ ซึ่งก็ได้มีแนวคิดต่าง ๆ ดังนี้

การสอนทักษะการฟัง

การเรียนภาษานั้น นักภาษาศาสตร์ พบว่า วิธีการเรียนภาษาของเด็กโดยธรรมชาติ เด็กจะเริ่มต้นจากการฟัง การเลียนแบบเสียงพูด ก่อนการอ่านและการเขียน ทักษะการฟังเป็นทักษะที่ใช้เวลานานในการฝึก (พัชรประภา อุดลวิทย์. 2527 : 20 – 22) นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาต่างประเทศ ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านทักษะการฟังดังนี้

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 74) กล่าวว่า เป้าหมายของการพัฒนาทักษะการฟังภาษาต่างประเทศ คือ ความเข้าใจภาษาพูดของเจ้าของภาษาในลักษณะปกติหมายถึง

ด้วยอัตราความเร็วในการพูดปกติในสถานการณ์ต่าง ๆ การพัฒนาทักษะการฟังจะเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่การพัฒนาการพูดที่ถูกต้อง ผู้สอนย่อมมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้เรียน ผู้สอนควรหากิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังเสียง การสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ ของเจ้าของภาษาเพื่อฝึกจับใจความสำคัญ และควรกระทำเป็นขั้นตอนจากง่ายไปสู่ระดับที่ยากขึ้น ซึ่งอาจกระทำไดดังนี้

1. ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำเดี่ยว ๆ ได้ ควรปฏิบัติดังนี้คือ เริ่มเข้าใจตัวเลขเป็นภาษาต่างประเทศ เข้าใจคำศัพท์ใหม่ ๆ การใช้คำที่คล้ายคลึงกัน เป็นต้น

2. การให้ผู้เรียนเข้าใจประโยค เป็นภาษาต่างประเทศ โดยอาศัยกลวิธีดังนี้

2.1 ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง

2.2 ใช้การแนะนำทางโดยการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ เช่น บัตรคำ

รูปภาพ แผ่นภาพ

2.3 ให้ความหมายของภาษาแม่ เพื่อเปรียบเทียบสำหรับประโยคหรือคำศัพท์ที่ค่อนข้างยาก และสับสน

3. การฟังเสียงที่ไม่เคยชินจากอุปกรณ์ต่าง ๆ ได้แก่ การฝึกให้ฟังนิทานฟังข่าวสารต่าง ๆ

4. ฝึกความเข้าใจจากบทความสั้น ๆ เพื่อจะได้รู้จักรวบรวมคำศัพท์ และโครงสร้างที่เข้าใจกันดีแล้วในโอกาสต่าง ๆ ได้

5. ให้ฝึกฟังข้อความที่บันทึกเสียงได้

6. ฝึกความเข้าใจการฟังคำพูดสนทนาโดยทั่วไป เช่น ให้ฟังเสียงการสัมภาษณ์ เป็นต้น

7. ฉายภาพยนตร์ต่างประเทศหรือสไลด์

8. การฝึกความเข้าใจข้อความต่าง ๆ ในระดับที่ยากขึ้น สำหรับผู้เรียนในระดับสูง โดยให้แสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ เปรียบเทียบเพื่ออภิปรายหรือจดบันทึกข้อความที่ฟัง

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2521 : 81 – 83) กล่าวว่า ความสำคัญของการฟังในภาษาต่างประเทศเป็นความสำคัญอันดับหนึ่ง ถ้าต้องการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย การฟังให้เข้าใจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสมองของผู้ฟัง กระบวนการฟังให้เข้าใจนั้นจะต้องมีองค์ประกอบที่ครูควรจะต้องสอน 2 ประการคือ

1. การรู้จักแยกเสียง
2. การเข้าใจความหมายของหน่วยเสียง

การฝึกหัดให้นักเรียนรู้จักแยกเสียงต่าง ๆ ในภาษานั้น ผู้สอนต้องเลือกหาวิธีสอนที่ทำให้นักเรียนสามารถแยกเสียง และออกเสียงให้ถูกต้อง วิธีการสอนที่ได้ผลดี ควรจะเป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะของภาษาในด้านอื่นด้วย นอกจากนี้ควรจะสอนให้นักเรียนวิเคราะห์ถึงระดับของภาษาที่ใช้ เช่น ภาษาตลาด ภาษาราชการ ตลอดจนรู้ถึงอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูด เช่น ตื่นเต้น เสียใจ เป็นต้น

การสอนทักษะการพูด

ในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ได้มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังนี้

เบอร์น (Byrne. 1976 : 8) กล่าวว่า ทักษะการฟัง - พูด เป็นการสื่อสารทางวาจาของของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างก็มีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดพูด และสามารถตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจ คือ ตรงกับความตั้งใจที่จะสื่อความหมายของผู้พูด ทักษะการฟัง - พูด ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ทักษะฟังเป็นทักษะทางด้านการแสดงออก (Productive Skill) อย่างไรก็ตามผู้ฟังสามารถจะตีความในสิ่งที่ได้ยินด้วยการเน้นเสียงหนักเบา ระดับสูงต่ำในประโยค การแสดงสีหน้าท่าทางได้ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องก็ตาม ในด้านการพูด ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิดความรู้สึกออกมาเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากนี้ยังต้องมีความคล่องในการแสดงออกทางความหมายได้เป็นอย่างดี มีความชัดเจนถูกต้อง

พอลสตัน (Paulston. 1978 : 56 - 57) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพผู้พูดจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วย นั่นคือจะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ นอกจากนี้การพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูดด้วย (Nonverbal - Behavior) ดังนั้นองค์ประกอบที่ไม่ใช้คำพูดนั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

แครชเชน (Krashen. 1983 : 32 - 35) กล่าวว่า ความเข้าใจในการฟังเป็นสิ่งจำเป็นอันดับแรกต่อความสามารถในการพูด การพูดอย่างคล่องแคล่วในภาษาที่ 2 ไม่ได้

เกิดจากการสอนโดยตรง แต่ความสามารถในการพูดจะปรากฏออกมาเองหลังจากสร้างสมรรถภาพโดยผ่านข้อมูลป้อนเข้าที่สามารถเข้าใจความหมายได้ (Comprehensible Input) ทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอที่ผู้เรียนจะมีระยะเวลาปรับตัว (Silent Period) เสียก่อน ซึ่งอาจจะใช้เวลาเป็นชั่วโมง เป็นเดือน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และอายุ ผลที่ได้ในตอนแรกอาจจะมีข้อบกพร่อง และไม่มี ความถูกต้องมากนัก อาจจะเป็นเพียงคำหรือวลีสั้น ๆ เมื่อได้รับข้อมูลป้อนเข้าที่เข้าใจได้ ซึ่งรวมถึงโครงสร้าง และมีความหมายมากขึ้น ก็จะได้ ความสมบูรณ์ในการพูดมากขึ้น

สำหรับในการพัฒนาการพูดนั้น ได้มีผู้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับการสอนพูดดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 54 - 55) ได้กล่าวว่า สิ่งที่คุณสอนจะต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอนทักษะฟัง - พูด มีดังนี้

1. ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมาย และกฎไวยากรณ์ของภาษา และสามารถนำสิ่งที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีทักษะทางภาษา และทักษะทางการสื่อสาร
2. ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น ควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการก่อนบทสนทนาที่เป็นทางการ ควรเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาจริง ๆ ในชีวิตประจำวัน โดยสามารถชี้ให้เห็นกฎการพูดได้ คือ รู้จักว่าบทสนทนานี้ใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร ที่ไหน อย่างไร
3. บรรยากาศในการสอนทักษะ ฟัง - พูด ควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียด ผู้เรียนมีความสบายใจ และไม่กระตือรือร้นที่จะพูด

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2522 : 122) ได้กล่าวถึง การสอนพูดว่าแบ่งได้ออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับเตรียมตัว เป็นการสอนให้พูดเลียนแบบตัวอย่าง ส่วนมากได้แก่ การเลียนแบบประโยคที่ถูกต้องจากครู หรือจากเทปบันทึกเสียง
2. ระดับแสดงออก เมื่อนักเรียนสามารถจำคำ และประโยคได้พอควรแล้วจะสามารถพูดแสดงความคิดเห็นของตนเองออกไปให้สอดคล้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 77) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดว่า หลังจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเปิด

โอกาสให้ผู้เรียนพูดจริง ๆ ในชั้น ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามอย่างที่เคยได้ยินหรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนออกมาเป็นคำพูด และควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เรียนได้ฟังมาก่อน เพราะจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ความคิดรวบยอดทางภาษาที่ผู้เรียนพัฒนามาจากการฟัง พร้อมทั้งเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยิน เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนย่อมพูดได้อย่างเข้าใจความหมาย และสื่อความหมายได้ถูกต้อง

หน้าที่ของผู้สอนในการช่วยผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูด มี 2 ประการคือ

1. ผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินใจ และเป็นผู้แก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน
2. ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสนับสนุน และทบทวนการพูดของผู้เรียน ซึ่งมีส่วนร่วม

ในการพูดของนักเรียนเสมอ

การสอนทักษะการอ่าน

รีเวอร์ส (Rivers. 1970 : 135) ได้สรุปความสำคัญของทักษะการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นปัจจัยในการแสวงหาความรู้ ทำให้เกิดความคิดและได้รับประสบการณ์ที่จะนำมาช่วยพัฒนาความเข้าใจสังคม ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาชีวิตประจำวัน และการอ่านยังช่วยสร้างคุณค่าทางสติปัญญาให้แก่มนุษย์ ทำให้มนุษย์สามารถเรียนรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกได้อย่างกว้างขวาง

ลาโด (Lado. 1964 : 14, 132) กล่าวว่า การอ่านเป็นการรวบรวมทักษะในการถอดความ การวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจในเนื้อเรื่อง การตีความ และการให้ข้อคิดเห็นทั้งยังเป็นการทำความเข้าใจรูปแบบของภาษาจากตัวหนังสือด้วย

เดอซองท์ (Dechant. 1970 : 15) กล่าวว่า การอ่านเป็นการทำปฏิกิริยาระหว่างการมองเห็นกับองค์ประกอบในการแปลความ โดยผู้อ่านจะเคลื่อนสายตาไปตามบรรทัดของตัวอักษรจากซ้ายไปขวา หยุดทำความเข้าใจคำ แล้วรวบรวมเข้าเป็นหน่วยความคิด (Thought Unit) ผู้อ่านจะตีความสิ่งที่อ่านโดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์เดิม ประมวลเข้าเป็นความคิด การพิจารณา และการสรุปความเห็น กล่าวโดยสรุป เดอซองท์ รวบรวมความหมายของการอ่านไว้ 3 ประการคือ

1. การอ่านในแง่การแปลความหมายของประสบการณ์ทั่วไป
2. การอ่านในแง่การแปลความหมายของสัญลักษณ์ทางภาษา คือ การเขียน
3. การอ่านที่รวมเอาทั้งแบบที่ 1 และแบบที่ 2 เข้าด้วยกัน

สำหรับการสอนทักษะการอ่าน ได้มีนักการศึกษาเสนอความคิดเห็นดังนี้

แฮร์ริส และซิเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 141 - 142) กล่าวว่า
ในการสอนอ่านครูผู้สอนควรยึดหลักการสอนในลักษณะดังต่อไปนี้

1. การสอนอ่านต้องพยายามสร้างกิจกรรมที่สนุกสนาน
 2. การสอนที่เป็นระบบนั้น ต้องให้ทักษะการค้นหาคำที่มีความหมายที่เหมาะสม และ
เจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นในระดับประถมฝึกอ่านเพื่อพัฒนาด้านคำศัพท์ ทักษะการค้นหาคำ
ความหมาย เป็นต้น
 3. กิจกรรมที่ใช้ในการสอน ควรเปิดโอกาสให้มีกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเพียงพอ
เช่น การฝึกอ่านออกเสียง อ่านในใจ หรือการฝึกผู้เรียนอ่านด้วยตัวเอง หรือครูเป็นผู้ฝึกให้ก็
ควรฝึกให้ผู้เรียนอ่านด้วยตนเองอย่างละเท่า ๆ กัน
 4. บทเรียน และกิจกรรม ต้องสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะแต่ละคนมี
พื้นฐาน ความสามารถในการอ่านไม่เท่ากัน
 5. ให้ความเอาใจใส่ผู้เรียนที่มีปัญหา ครูต้องใช้เวลา และช่วยพัฒนาการอ่านของ
เขาเหล่านั้น
 6. ควรมีแผนงาน เพื่อสนับสนุนการอ่านของผู้เรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงมัธยม
- ในการสอนอ่านภาษาที่สองนั้น กูดแมน (Goodman. 1982 : 31 - 32) ได้
กล่าวว่า หลักการสอนอ่านภาษาที่สองนั้น ครูผู้สอนควรคำนึงในเรื่องต่อไปนี้
1. การอ่านภาษาที่สองนั้น สำหรับบางคนแล้วจะรู้สึกง่ายขึ้นหากมีการเปรียบเทียบ
กันระหว่างสิ่งที่เหมือนกันกับสิ่งที่แตกต่างกัน หรือกับภาษาของตนเอง
 2. การอ่านทำให้เด็กรู้สึกยาก หากเนื้อหาที่อ่านไม่คลุมเครือสร้างไวยากรณ์ คือ
หากโครงสร้างยากเกินไปสำหรับเขา ผู้อ่านจะรู้สึกยาก และท้อแท้ใจเพื่อหน่วยที่จะอ่าน
 3. การอ่านสิ่งที่มีความหมาย (Strong Semantic) ถึงแม้จะอ่านในสิ่งที่เขียน
ด้วยโครงสร้างที่ง่าย ๆ ก็จะเป็นการพัฒนาความสามารถทางการอ่านได้ด้วยดี นั่นคือ สิ่ง
แนะนำให้อ่านต้องเป็นสิ่งที่น่าสนใจ มีความหมายต่อชีวิตของผู้เรียน สอดคล้องกับภูมิหลัง
ประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย

4. สิ่งที่จะให้ผู้เริ่มเรียนภาษาฝึกรู้ ควรหลีกเลี่ยงสื่อการเรียนที่ใช้ภาษาเป็นพิเศษเฉพาะตัว เช่น หลีกเลี่ยงเรื่องเกี่ยวกับวรรณคดี (Literature) สื่อการเรียนที่จะให้เด็กอ่านควรเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เช่น บ้ายต่าง ๆ คำสั่ง คำบรรยาย บทสนทนา เป็นต้น การจะเลือกสื่อการเรียนในลักษณะใดก็ต้องแล้วแต่ภูมิหลัง (Background) ของผู้เรียนด้วย

5. การอ่านจะช่วยให้เข้าใจง่ายขึ้นถ้าผู้เรียนได้พบสิ่งที่อ่านเสียก่อน สำหรับผู้เรียนในชั้นเริ่มต้นนั้น ควรจะจัดเนื้อหาให้เป็นขั้นตอนสำหรับพบก่อน หลังจากนั้นจึงให้ผู้เรียนอ่าน เช่นเดียวกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับกลาง (Medium) ก็ควรจัดกิจกรรมให้ฝึกพบเรื่องนั้น ๆ ก่อนจึงค่อยให้อ่านภายหลัง

6. สำหรับการสอนอ่านต่อผู้เริ่มเรียนภาษา การสอนควรเป็นไปตามธรรมชาติ มุ่งหาความหมายในสิ่งที่อ่านหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่จำเป็นอื่น ๆ ก่อน เพียงมุ่งกระบวนการเพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 86 - 89) ได้กล่าวถึงการสอนทักษะอ่านว่า ผู้สอนควรให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับข้อเขียนที่มีลักษณะต่าง ๆ กัน ทั้งในรูปของข้อเขียนประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง ทั้งนี้ผู้สอนควรจะเน้นการพัฒนาทักษะอ่านให้แก่ผู้เรียนควบคู่ไปกับการสอนเนื้อหาในบทเรียน โดยมีทักษะในการอ่านดังนี้

1. การอ่านแบบเปิดผ่านไปอย่างรวดเร็ว (Skimming) ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนให้ตั้งคำถาม ไว้ในใจก่อนเริ่มอ่าน คือ รู้จุดประสงค์ของสิ่งที่อ่าน

2. การอ่านแบบต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง (Scanning) ผู้สอนต้องฝึกฝนผู้เรียน ให้รู้จักอ่านทั้งสองวิธี โดยเลือกบทเรียนที่ช่วยในการฝึก เช่น ข่าว การโฆษณาสินค้า

3. การอ่านเพื่อหารายละเอียด (Through Reading หรือ Receptive Reading) ผู้เรียนจะต้องเข้าใจข้อเขียนทั้งใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อย

4. การอ่านเชิงวิจารณ์ (Critical Reading) เป็นทักษะที่ยากที่สุด และควรใช้ในระดับที่สูงขึ้น เพราะผู้อ่านจะต้องมีภูมิสัมพันธต่อข้อเขียนที่ตนอ่าน โดยใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่มาสนับสนุน หรือโต้แย้งต่อข้อเขียนนั้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 85) ได้กล่าวถึงการสอนอ่านในปัจจุบันว่า มีเป้าหมายในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในการจับใจความสำคัญของเรื่อง แปลความตีความ และขยายความของเรื่องได้ โดยมีกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิด

ประสบการณ์เดิมของตนให้มากที่สุดในการตีความหมาย ผู้สอนจะเป็นเพียงผู้ช่วยในการจัดเนื้อหาและจัดประสบการณ์ในการอ่านแก่ผู้เรียนพร้อมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับเทคนิควิธีในการอ่านที่จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการอ่านของเขา และสามารถอ่านและค้นคว้าด้วยตนเองกับสิ่งที่อ่านในชีวิตประจำวันได้

การสอนทักษะการเขียน

ในการเรียนภาษานอกจากผู้เรียนจะมีจุดประสงค์ที่จะฟังให้เข้าใจ พูดสื่อความหมายได้หรืออ่านสิ่งที่ผู้อื่นเขียนได้เข้าใจแล้ว ยังต้องเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนอีกด้วย การเขียนยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องอื่น ๆ อีกหลายประการ เช่น ช่วยเสริมการเรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ สำนวน คำศัพท์ ที่ได้เรียนไปแล้วให้เข้าใจและถูกต้องยิ่งขึ้น เป็นการช่วยให้ผู้เรียนแสดงออกทางความคิด (สุภทรา อักษรานุเคราะห์.

2532 : 107)

มีผู้ให้ความหมายและความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

ฟีนอคเคียโร (Finocchiaro. 1973 : 130) กล่าวว่า การเขียน คือ ความคิดที่แสดงออกในลักษณะของตัวอักษร นักเขียนจะแสดงสิ่งที่อยู่ในใจ ประสบการณ์ ความคิด และอารมณ์ออกมาเป็นตัวอักษรเหล่านั้น

แฮร์ริส (Harris. 1969 : 68 - 69) กล่าวว่า การเขียน คือ ความสามารถในการรวมทักษะหลาย ๆ อย่างทางภาษาเข้าด้วยกัน ดังนั้นการเขียนจึงต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ คือ

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหา หรือประเด็นที่ผู้เขียนต้องการสื่อกับผู้อ่าน
2. การวางรูปแบบ (Form) ได้แก่ การวางรูปแบบ หรือการจัดระบบของเนื้อหา
3. หลักไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาตาม

หลักไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค

4. สลีลาในการใช้ภาษา (Style) ได้แก่ สลีลาในการใช้ภาษาของผู้เขียน การเลือกคำ และสำนวนต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำให้เกิดอรรถรส

5. กลไก (Mechanics) หมายถึง กลไกด้านอื่น ๆ ที่นำมาประยุกต์ใช้กับการเขียน เช่น การเขียนแบบสรุปความควรใช้หลักอย่างไร ควรจะเลือกใช้ตัวอักษรใน

ภาษาอย่างใด และจะใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างใดจึงจะถูกต้อง และเหมาะสมตามหลักเกณฑ์ของภาษานั้น

ศรีวิชัย สุวรรณภักดี (2522 : 157) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการเขียนว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญ เพราะผู้เรียนภาษามีความจำเป็นที่จะต้องใช้ทักษะนี้เพื่อ

1. ติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นโดยทางตัวอักษร
2. จัดบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาได้ทราบมา
3. ถ่ายทอดความรู้ของตนให้ผู้อื่นได้ทราบโดยการเขียนต่าง ๆ เช่น เขียนคำตอบ เป็นประโยค เป็นคำ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบความรู้ของผู้เรียน

จะเห็นได้ว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความคิด ผู้เขียนจะต้องพยายามสื่อสารความคิดกับผู้อ่าน ในการเขียนที่มีองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การเขียนนั้นสามารถสื่อความได้ชัดเจน ได้แก่ จุดหมายของการเขียน หลักการใช้คำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ การใช้ภาษาที่เหมาะสม การลำดับความคิด เรียบเรียงเนื้อความได้สอดคล้องกัน ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจตรงตามความมุ่งหมายของผู้เขียน

ในการสอนทักษะการเขียน ได้มีผู้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการสอนการเขียนดังนี้

ศรีวิชัย สุวรรณภักดี (2522 : 157 - 158) ได้กล่าวถึงสิ่งที่ควรคำนึงในการสอนทักษะการเขียนดังนี้คือ

1. การฝึกการเขียนส่วนใหญ่ควรเน้นการฝึกนอกห้องเรียนมากกว่า เพราะเวลาสอนส่วนใหญ่ในห้องเรียนควรใช้ในการฝึกทักษะ การฟัง การพูด ซึ่งเป็นทักษะที่ผู้เรียนไม่สามารถมีโอกาสดูฝึกด้วยตนเองได้นอกห้องเรียน
2. การเขียนอังกฤษ (Dictation) และแบบฝึกปากกิปู่ที่ง่าย ๆ ควรนำมาเป็นแบบฝึกเขียนในห้องเรียนบ้าง
3. สิ่งที่ผู้เรียนฝึกเขียนนั้น ควรจะเป็นสิ่งที่เขาได้ฝึกด้วยปากเปล่ามาแล้ว การเขียนเป็นการเสริมสิ่งที่ใช้ฝึกปากเปล่ามานั้น
4. งานทุกครั้งที่ให้ผู้เรียนเขียน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนในห้องหรือการบ้านก็ตาม ครูต้องตรวจอย่างละเอียดและส่งคืนผู้เรียนโดยเร็วที่สุด

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 109 - 110) กล่าวว่า ผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปในการสอนทักษะการเขียน คือ

1. ผู้เรียนควรคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาเขียนหลาย ๆ แบบ ทั้งนี้ถ้าผู้เรียนเห็นแต่บทสนทนา หรือการเขียนแบบเล่าเรื่อง ผู้เรียนก็ไม่สามารถเขียนจดหมายหรือรายงานได้ ดังนั้นจึงควรอธิบายรูปแบบการเขียนแบบต่าง ๆ เช่น แบบเล่าเรื่อง (Narrative) แบบบรรยาย (Descriptive) เป็นต้น

2. ผู้เรียนจะต้องทราบว่า กลไกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนมีอะไรบ้าง เช่น การเขียนตัวอักษร กฎการเรียบเรียงประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้เครื่องหมายสัมพันธภาพ (Discourse Markers) ต่าง ๆ

3. ผู้เรียนควรได้เขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องในชีวิตจริง เพื่อจะช่วยให้เกิดแรงจูงใจและเห็นความสำคัญที่จะเขียน เพราะจะต้องใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

4. ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่า ไม่มีวิธีใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด ผู้สอนที่ใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารอาจใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบตามที่เห็นว่าเหมาะสมกับผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการเลียนแบบบริบทต่าง ๆ การเขียนเรียงความโดยการวางกรอบให้เขียน การเขียนแบบอิสระ การฝึกประโยค การวิเคราะห์บริบทที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นของทุกวิธี

5. ผู้สอนจะต้องตระหนักในหลักการที่ว่า การเขียนคือ การเขียนข้อเขียนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ไม่ใช่เขียนแต่เพียงประโยคเดียว ๆ เท่านั้น ผู้เขียนจะต้องเขียนเพื่อสนองจุดประสงค์ของตนและผู้อ่าน

6. ผู้สอนควรแลกเปลี่ยนลักษณะการทำงานระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนตัวต่อตัวมาเป็น ผู้สอนและผู้เรียนหลาย ๆ คน เปลี่ยนบทบาทจากผู้ชี้ข้อผิด และผู้ตรวจข้อสอบมาเป็นผู้อ่านและช่วยวิจารณ์ข้อบกพร่องของผู้เขียนแทน และผู้เรียนกับผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงานด้วยตนเอง

อะบอดेरิน (Aboderin. 1986 : 38 - 40) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนไว้ 3 ลักษณะ คือ

1. การเขียนที่มีการควบคุม (Controlled Writing) เป็นการเขียนที่มีลักษณะดังนี้คือ

1.1 การคัดลอก (Copying) เป็นกิจกรรมที่ต้องฝึกทักษะการเขียนให้เด็กได้ง่ายที่สุด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับคำศัพท์ รูปแบบของประโยค ข้อความ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น

1.2 การเติมคำให้สมบูรณ์ (Gap Filling) เป็นการฝึกเขียนที่ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถมากกว่าการคัดลอก วิธีนี้ครูผู้สอนทำได้โดยนำเอาข้อความมาให้ให้นักเรียนอ่าน 2 - 3 ครั้งก่อน หลังจากนั้นจะตัดคำใดคำหนึ่ง ออกจากข้อความนั้นทิ้งไป แล้วให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการหาคำมาเติมข้อความนั้นให้สมบูรณ์

1.3 การเขียนเรียงความแบบอยู่ในกรอบควบคุม (Controlled Composition Frame) การเขียนเรียงความของขั้นนี้เป็นแบบฝึกที่เขียนยากขึ้น โดยให้นักเรียนเลือกเอาส่วนต่าง ๆ ของภาษารวมกันเป็นประโยคหรือข้อความตามความเหมาะสม โดยเลือกจากคำที่ครูกำหนดให้

1.4 การฝึกเขียนจากทักษะการฟัง (Writing Down) เป็นการฝึกการเขียนจากการฟัง 2 - 3 ครั้ง หลังจากนั้นครูจะให้นักเรียนเขียนเรื่องหรือข้อความใหม่ข้อความใกล้เคียงกับเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังมากที่สุด หรือครูอาจจะให้นักเรียนฟังเรื่องราวหรือข้อความจากเทปแล้วเขียนข้อความนั้นจากการที่ได้ฟังจากเทป

1.5 การเขียนโดยใช้รูปภาพ (Picture Writing) ครูอาจจะหารูปภาพหรือการ์ตูนต่าง ๆ เป็นเรื่องมาใช้สอนนักเรียน วิธีการสอนคือ ครูจะนำเอาภาพเหล่านั้น เป็นตัวกำหนดโครงเรื่องให้นักเรียน และนักเรียนจะต้องพยายามผูกเรื่องจากภาพตามความคิดจินตนาการ และประสบการณ์ของตนเอง ครูเป็นผู้ช่วยเหลือให้คำแนะนำ

1.6 การรวมประโยคเข้าด้วยกัน (Sentences Combining) เป็นกิจกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่ช่วยพื้นฐานทางความสามารถทางการเขียน โดยให้ผู้เรียนพยายามรวมประโยคที่มีใจความใกล้เคียงกันเข้าด้วยกัน

2. การเขียนแบบชี้แนะ (Guided Composition) เป็นการเขียนที่ผู้เรียนต้องแสดงความสามารถ และความคิดเห็นมากขึ้น ครูเป็นเพียงผู้วางโครง และจุดสำคัญให้เท่านั้น ก่อนเขียนผู้เรียนจะต้องอภิปรายรวมกันในหัวข้อสั้น ๆ ก่อน แล้วจึงเขียนโดยการเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสิ่งที่ตนต้องการแสดงออก

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounter หรือ CLE) ได้รับพัฒนาการมาจากนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านและครูผู้สอนภาษาหลายคน อาทิ ไบรอัน เกรย์ ดร.ริชาร์ด วอล์คเกอร์ และเนีย ดอร์ (Brian Gray, Dr. Richard Walker, Nea Dorr) จากประเทศออสเตรเลีย

เมื่อต้นปี ค.ศ. 1980 ได้เริ่มมีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในโครงการเทรเกอร์พาร์ค (Trager Park Project) กับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียเป็นครั้งแรกที่โรงเรียนเทรเกอร์พาร์ค (Trager Park School) ซึ่งเป็นโรงเรียนย่านชานเมือง แอลิส สปริง (Alice Spring) รัฐนอร์ทเทิร์นเทร์ริทอรี (Northern Territory) ประเทศออสเตรเลีย

กลุ่มครูผู้สอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนเทรเกอร์พาร์ค ได้ริเริ่มจัดโครงการเทรเกอร์พาร์คขึ้น เนื่องจากพบว่า การจัดโปรแกรมภาษาในโรงเรียนของตนไม่ประสบความสำเร็จ ประสิทธิภาพยังไม่เพียงพอกับความต้องการของนักเรียน และยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาทางภาษาของนักเรียนในโรงเรียนนี้ให้เป็นที่น่าพอใจได้

สาเหตุของปัญหาดังกล่าว สืบเนื่องมาจากนักเรียนประมาณ 90% ของโรงเรียนเป็นชาวพื้นเมืองซึ่งอาศัยอยู่ตามบ้านพักชั่วคราว และตามบริเวณชุมชนแออัดที่มีภาวะทางเศรษฐกิจที่แร้นแค้นยากจน นักเรียนที่เข้าเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ มีประสบการณ์ในการอ่านและเขียนน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านประสบการณ์เกี่ยวกับความคิดรวบยอดของตัวอักษร เนื่องจากเนื้อหาบริบท (Context) ที่จัดไว้ในหนังสือที่จะทำให้ประสบการณ์แก่นักเรียนไม่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาการอ่าน การเขียน และการสื่อสารที่จะช่วยให้เขาสามารถสื่อสารทางภาษาได้อย่างมั่นใจในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียนและในชุมชนของตน

ครูผู้สอนภาษาในโรงเรียนเทรเกอร์พาร์ค ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนอย่างละเอียด ซึ่งการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาดังกล่าว ได้กระตุ้นหลายรูปแบบ เช่น การสังเกต การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครู และการเรียนของนักเรียน ตลอดจนศึกษากระบวนการฟัง การพูด การอ่าน

และการเขียนของนักเรียน รวมทั้งศึกษาปัญหาทางการอ่านของนักเรียนด้วย จากผลของการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เอง ทำให้กลุ่มครูผู้สอนภาษาอังกฤษเหล่านั้นตกลงใจจัดวางแผนเป้าหมาย และโครงสร้างการสอนทางภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาติขึ้น โดยให้การเรียนรู้ภาษาได้ผ่านประสบการณ์การใช้ภาษาทุกด้าน หรือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ผลของการทดลองการสอนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ของโครงการเทรเกอร์พาร์ค ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี นักเรียนชาวพื้นเมืองเกือบ 100% สามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

จากนั้นวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จึงได้เผยแพร่ออกไปทั่วยประเทศ ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา แคนาดา และประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับในประเทศไทย มีการทดลองวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นครั้งแรกในวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 ที่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2527 โดยริชาร์ด วอร์ดเกอร์ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและการเรียนรู้ทางการอ่าน ดร. เบรนต์ บาร์ทเลต ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านของวิทยาลัยวิชาการศึกษาแห่งบริสเบน (Brisbane College of Advanced Education) ประเทศออสเตรเลีย และดร. เสวลักษณะ รัตนวิชัย ได้ร่วมมือกันจัดตั้งศูนย์การอ่าน ณ โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อทดลองการสอนดังกล่าว และได้รับการสนับสนุนจาก ศาสตราจารย์ ดร.อารี สัมพลวิ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผลการทดลองประสบความสำเร็จ นักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดได้ดีในระยะเวลาเพียง 20 คาบเรียน (คาบละ 20 นาที) หนังสือที่เลือกมาใช้ในการทดลองคือ "A Little Red Hen" ผลที่พบปรากฏว่ามีระดับค่อนข้างยากสำหรับเด็กเริ่มเรียน แต่นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้นจนเห็นได้ชัด แม้จะผ่านการเรียนรู้มาเป็นเวลานานแล้วก็ตาม เด็กยังสามารถจำคำศัพท์ คำพูด และบทสนทนาจากหนังสือได้ การทดลองและวิจัยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิชาภาษาอังกฤษ ยังคงดำเนินต่อมาโดยการใช้หนังสืออ่านประเภทต่าง ๆ ผลของการเรียนการสอนอยู่ในเกณฑ์เป็นที่น่าพอใจตลอดมา

ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2528 ได้เริ่มการประชุมปฏิบัติการหนังสือวิชาภาษาไทย สำหรับใช้สอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียน ประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แล้วนำมาใช้ทดลองสอนวิชาภาษาไทยในเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2528 ผลการทดลองการสอนปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดเรื่องที่อ่านได้รวดเร็วเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้นและ สนุกสนานในการเรียนทุกขั้นตอน

จากผลการทดลองดังกล่าว ทั้งในวิชาภาษาอังกฤษและภาษาไทย ดร.ริชาร์ด วอลค์เกอร์ จึงเสนอโครงการพัฒนาการอ่านในประเทศไทยกับทางโรตารีสากล และได้รับ อนุมัติให้ทำเป็นโครงการนำร่องกับนักเรียนไทยที่มีปัญหาทางภาษา ณ จังหวัดสุรินทร์ เมื่อ ปีการศึกษา 2530 ผลของการทดลองโครงการในโรงเรียนนำร่อง นักเรียนในกลุ่มโรงเรียน ทดลองสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาไทยได้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนโรงเรียนกลุ่ม ควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจ ในการอ่านและสามารถทำ คะแนนวิชาอื่น ๆ ในกลุ่มมวลประสบการณ์ เช่น คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพ ได้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน

ในเดือนมกราคม พ.ศ. 2531 หลังจากที่ได้ประเมินผลโครงการนำร่องการพัฒนา การอ่านที่จังหวัดสุรินทร์แล้ว มูลนิธิโรตารีของโรตารีสากล ได้อนุมัติเงินทุนสนับสนุนโครงการ วิจัยและพัฒนาการอ่านตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 - 2535 เป็นเงินประมาณ 17 ล้านบาทแก่ ประเทศไทย

ศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่าน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จึงได้เริ่มดำเนินโครงการพัฒนาการอ่านตั้งแต่ เดือนมกราคม พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา เริ่มต้นดำเนินการอบรมบุคลากรหลักอันได้แก่ ผู้บริหาร การศึกษา สำนักงานการประถมศึกษา ศึกษาพิเศษที่ระดับจังหวัดและอำเภอ ผู้บริหารโรงเรียน และครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนต้นแบบในจังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ และชัยภูมิ จำนวน 100 ห้องเรียน และดำเนินการนิเทศติดตามผลการสอนในลักษณะงานวิจัยและพัฒนา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2531 (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533 : 19 -20)

ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อน และกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรง ในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่องเป็นบูรณาการด้วยตนเอง จากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก และให้สอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในแต่ละชุมชนของผู้เรียน ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และ จิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิด และมีเจตคติทางบวกในการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางที่ต้องการ คือ ความสามารถของผู้เรียนใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างอิสระ และถูกต้องเหมาะสมตามกาลและเทศะ

เป้าหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เป้าหมายหลักของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา คือ การให้ผู้เรียนได้รู้จักเทคนิค กระบวนการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษา เช่น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีเจตคติในการใช้ภาษาในทางบวก เช่น รักการอ่าน รักการเขียน เข้าใจ ความรู้สึกนึกคิดจากการสื่อความหมายของภาษา พร้อมทั้งมีความรู้สึกรับผิดชอบในการทำงาน ร่วมกัน และช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การรู้จักประชาธิปไตย และมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเอง

บทบาทของครู

ผู้สอนที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องปฏิบัติภารกิจในการสอน ดังต่อไปนี้

1. ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมาย หลักการและวิธีการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้ถ่องแท้เสียก่อน เพื่อการเตรียมตัวการวางระบบงานสอนให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ
2. เตรียมงานสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามรูปแบบการสอนซึ่งมีขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอนที่จัดไว้ให้เหมาะสมกับความสามารถและวัยของผู้เรียน
3. ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะ และให้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมแก่ผู้เรียนในบริบทภาษาต่าง ๆ
4. ทำหน้าที่เป็นแหล่งความรู้ โดยพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้เรียนทุกคนที่ต้องการข้อมูลทางภาษาเมื่อมีปัญหา และข้อสงสัย หรือการขยายความเพิ่มเติม การให้ข้อมูลอาจจะกระทำในกลุ่มของผู้เรียน หรือแยกเดี่ยวเป็นรายบุคคล
5. ทำหน้าที่เป็นผู้วางแผนและจัดกลุ่มกิจกรรมการสอน รวมทั้งการจัดชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพโดยเข้าใจระดับความแตกต่าง ความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนทุกคน
6. มีความกระตือรือร้นในการดำเนินการสอน และติดตามผล
7. คอยให้กำลังใจแก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ
8. คอยสังเกตการพัฒนาทางภาษาของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น และแสดงทักษะทางภาษาของตนเองให้มากที่สุด ผู้สอนจะคอยเป็นผู้ช่วยเหลือเท่านั้น
9. พยายามช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการสื่อความหมายที่ตนต้องการทุกครั้ง ผู้สอนจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของเด็กด้วย โดยเฉพาะการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ โดยให้ข้อมูลแก่ผู้เรียนเมื่อติดขัด หรือมีปัญหาในการใช้ภาษา
10. มีความอดทน และใจเย็นที่จะรอคอยการแสดงออกทางความคิดของผู้เรียน

บทบาทของนักเรียน

ผู้เรียนในชั้นเรียนที่มีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะมีบทบาทเป็นผู้ปฏิบัติและเป็นศูนย์กลางในการเรียนอยู่เสมอ บทบาทดังกล่าวจะเป็นไปตามลำดับการพัฒนาภาษาดังต่อไปนี้

1. ในระยะแรก ผู้เรียนจะตอบสนองการให้รูปแบบภาษา หรือการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายของผู้สอน โดยมีส่วนร่วมในการโต้ตอบสนทนา ใช้ความคิดหาเหตุผลแสดงออกทางกาย เช่น การแสดงท่าทางบ่งบอกความรู้สึก การเล่นเกมบทบาทสมมติ ฯลฯ ในระยะนี้ผู้เรียนส่วนใหญ่จะรับรู้การให้ปัจจัยป้อนของผู้สอน และใช้เวลาในการคิดจินตนาการ หาเหตุผลเปรียบเทียบข้อแตกต่าง และคล้ายคลึงของภาษาที่ได้รับ และสร้างความคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาใหม่นั้น ๆ การเรียนจะใช้กระบวนการกลุ่มเป็นหลัก และการปฏิบัติทางภาษา

2. ในระยะกลาง ผู้เรียนจะใช้ความสามารถแสดงออกทางทักษะภาษาต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือ คอยให้กำลังใจ และให้ข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้ความพยายามในการลองผิดลองถูกทางภาษาของตนประสบความสำเร็จได้ เช่น การช่วยกันสรุปเรื่องที่อ่าน เขียนเรื่องร่วมกัน ฯลฯ ผลสำเร็จในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ จะช่วยให้เกิดกำลังใจ และเป็นแรงจูงใจภายในสำหรับผู้เรียนเอง ที่จะให้ความสนใจกับบทเรียนต่อไป ในการเรียนและการปฏิบัติทางภาษาจะใช้กระบวนการกลุ่ม และฝึกการทำงานเชิงปฏิบัติการ (Workshop)

3. ในระยะสุดท้าย ผู้เรียนจะแสดงความสามารถทางทักษะของตนเองได้อย่างอิสระทั้งการฟัง การอ่าน และการเขียน พร้อมทั้งสามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ทางการใช้ภาษา ในลักษณะต่าง ๆ ตามความสนใจได้ เช่น แต่งประโยคปากเปล่า เขียนเรียงความที่ตนเองพอใจ เขียนจดหมายโต้ตอบกับเพื่อนกับครู หรือกับคนอื่น ๆ อ่านหนังสือนอกเวลา รายงานข่าวที่ได้ฟังหรือได้อ่าน พอใจกับความไพเราะของภาษา เข้าใจความรู้สึกที่สอดแทรกอยู่กับการใช้ภาษาแต่ละบริบท

ความรู้สึกรับผิดชอบ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การเป็นผู้นำและการรู้จักประชาธิปไตย ล้วนเป็นเจตคติที่จะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ จากการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบกลุ่มของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสร่วมกันและประสบความสำเร็จในผลงาน

หลักการและทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

หลักการและทฤษฎีของวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ได้แนวทฤษฎีในการสอนภาษาจากหลายทฤษฎี ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 20 - 26)

1. แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach)

แนวทฤษฎีการสอนนี้ จะเน้นการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายในชีวิตประจำวันได้ โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท (Context) และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนที่อาจใช้ผิดแผกแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม

กระบวนการสอนตามแนวทฤษฎีนี้ จะเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนเป็นสำคัญ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากแสดงออกทางภาษา หรือการทดลองใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียนย่อมนจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นไปอย่างธรรมชาติได้เนื้อหาที่จัดขึ้นเป็นบทเรียนจึงควรเป็นบริบททางภาษาที่มีความหมายแก่ผู้เรียนตามหลักการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลและเทศะมากกว่าจะจัดแบบวิเคราะห์ภาษาให้นักเรียนเรียนเพื่อเข้าใจระบบเสียง คำ และไวยากรณ์เท่านั้น นอกจากนี้การเรียนการสอนจำเป็นต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกทางภาษาในลักษณะปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน เพื่อให้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ครูจะมีหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำ และแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าวได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อการอ่านร่วมกัน การเขียนเรื่องร่วมกัน การโต้ตอบในการฟัง พูดร่วมกัน

2. แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบนี้จะเน้นการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจได้แก่นักเรียน (Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการเรียนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ทางภาษาของนักเรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จดังที่คาดหมายได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจกระบวนการให้ปัจจัยป้อนอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับนักเรียน พร้อมทั้งคำนึงถึงจิตวิทยา

ด้านการให้แรงจูงใจ การลดความเครียด และลำดับของการพัฒนาทักษะภาษาของมนุษย์ด้วย จะทำให้การสอนภาษาเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ทฤษฎีการสอนอ่าน

ทฤษฎีการสอนอ่านในปัจจุบันมีหลายทฤษฎี ทฤษฎีที่สำคัญคือ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา แม้ว่าเป้าหมายของการสอนอ่านจะคล้ายคลึงกันคือ ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจับใจความสำคัญ หารายละเอียดของเรื่อง แปลความ ตีความ ขยายความและมีเจตคติในการอ่านทางบวก เช่น รักการอ่าน สนใจการอ่าน แต่ทฤษฎีทั้งสองจะมีแนวทางในการพัฒนากระบวนการในการอ่านทางบวก เช่น รักการอ่าน สนใจการอ่าน และทฤษฎีทั้งสองจะมีแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน การให้ปัจจัยบ่อนแก่ผู้เรียนแตกต่างกัน การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีข้อเด่นตรงที่มีลักษณะผสมผสานระหว่างทฤษฎีการสอนอ่านทั้งทางภาษาศาสตร์และทางจิตวิทยาอยู่ในตัว โดยพิจารณาทั้งลักษณะของธรรมชาติทางภาษาศาสตร์ที่มนุษย์พึงรับรู้ และมีประสบการณ์จากวัสดุที่อ่านหรือสิ่งที่อ่านในชีวิตจริง พร้อมทั้งคำนึงถึงกระบวนการอ่านของมนุษย์โดยธรรมชาติเป็นสำคัญ ซึ่งจะ เป็นหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจะทำให้ผู้อ่านมีเจตคติในการอ่านที่ดีต่อไป นอกจากนี้ทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กับการอ่านจะได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องและเหมาะสมอีกด้วย

4. แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน (Genre - Based Approach)

การสอนภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จำเป็นต้องยึดบทเรียนหรือกิจกรรมน่าเป็นหลักซึ่งถือว่า เป็นปัจจัยบ่อนที่สำคัญในการให้รูปแบบภาษาแก่นักเรียน ดังนั้น บทเรียนหรือกิจกรรมนั้นต้องได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องและเหมาะสมที่จะเป็นปัจจัยบ่อน เพื่อให้เป็นรูปแบบของภาษาที่เหมาะสมด้วย ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงต้องคำนึงถึงเนื้อหาที่อิงทฤษฎีบรรทัดฐาน ทฤษฎีนี้ยึดหลักการจากแนวทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) กล่าวคือ จะเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อหาความจากบริบทภาษาในกาลและเทศะต่าง ๆ ที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชน ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ในการสื่อความหมายจะแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม ชุมชนและวัฒนธรรม แต่เป้าหมายของการสื่อสารที่ใช้ในภาษานั้นจะเหมือนกันคือ ความเข้าใจในเนื้อหาของเรื่องในการสื่อสาร

2. ภาษาและบริบทภาษา (Language and Context)

การเข้าใจความหมายของภาษาในการติดต่อสื่อสารจะชัดเจนเพียงใด ขึ้นอยู่กับความที่แวดล้อมข้อความนั้น ๆ ทำให้เนื้อความชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งเนื้อความของภาษามีความสำคัญ 2 ประเด็นคือ เป็นผล (Output หรือ Product) หมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจเรื่องราวชัดเจนขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด และอีกประเด็นหนึ่งคือ เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษาหมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่า ควรใช้ภาษาอย่างไร เมื่อต้องการจะสื่อความหมายในบริบทนั้น ๆ

นอกจากนี้ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ ยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า ลักษณะของบริบททางภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญและได้ความชัดเจน 2 ประเภทคือ บริบทภาษาของ สถานการณ์ต่าง ๆ (Context of Situation) เป็นบริบททางภาษาที่สำคัญมาก เพราะจะสื่อเนื้อความได้ชัดเจนในแต่ละสังคมหรือชุมชน และประเภทที่สองคือ บริบทของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture) จะประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญของภาษา 3 ประการ ซึ่งจะมีอิทธิพลทำให้ความหมายของภาษาเปลี่ยนแปลงไปได้ ประการแรกคือ เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่กำลังพูดหรือข้อความที่อ่านหรือเขียน ประการที่สองคือความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง วิธีการสื่อความหมายของภาษา เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน ฯลฯ

บริบททางวัฒนธรรมในแต่ละสถานการณ์ที่ใช้ภาษานั้น ย่อมเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมหรือชีวิตความเป็นอยู่ของแต่ละคนในแต่ละสังคมหรือชุมชนด้วย ดังนั้นเมื่อเราเข้าใจวัฒนธรรมกับเนื้อความที่ใช้อยู่ในแต่ละบริบทหนึ่ง ๆ ความเข้าใจความที่แท้จริงของการใช้ภาษานั้นย่อมจะชัดเจนขึ้น

3. ภาษาและท่าเียนภาษา (Language and Register)

เมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้เนื้อความมีความหมายชัดเจนขึ้น ท่าเียนภาษาหรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์ต่าง ๆ ก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย ท่าเียนภาษาจึงควบคู่กันไปกับบริบททางภาษาที่แตกต่างกันไปตามกาลและเทศะตามเรื่องราวที่กล่าวถึงตามความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context)

การเรียนรู้ภาษาควรเริ่มจากการรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะบริบท ภาษาดัง ๆ และเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ซึ่งรูปแบบภาษาหรือชนิดของเนื้อความต่าง ๆ นักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศส "Genre" ภาษาไทยใช้คำว่า วรรณลักษณะของภาษา

วรรณลักษณะของภาษา (Genre)

วรรณลักษณะของภาษาจะมีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้ผู้ฟัง และผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อความที่ได้ฟังหรือได้อ่านชัดเจนแน่นอนขึ้นว่า ผู้พูดหรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ (ผู้พูดหรือผู้เขียน กำลังจะกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป หรือเฉพาะเจาะจง เป็นความรู้สึกส่วนตัวหรือเป็นความเห็นกลาง ๆ โดยทั่วไป)

การเข้าใจวรรณลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ จะทำให้การฟังหรือการอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่อง การหารายละเอียดของเรื่องรวมทั้งการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อความที่อ่านจะทำให้ง่ายขึ้น เพราะคนฟังหรือคนอ่านมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แน่นอนชัดเจน นอกจากนี้แล้วการลำดับความคิดตามเนื้อความจะเป็นไปได้ง่ายขึ้นด้วย หากผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจวรรณลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อความนั้น เพราะในแต่ละวรรณลักษณะจะมีลำดับของการดำเนินเนื้อความที่แน่นอนเป็นขั้นเป็นตอนตั้งแต่เริ่มเนื้อความในแต่ละวรรณลักษณะจะมีการลำดับเนื้อความแตกต่างกันไปไม่เหมือนกัน การใช้ภาษาในแต่ละวรรณลักษณะจะเปลี่ยนแปลงไปตามวรรณลักษณะในแต่ละเนื้อความของบริบทหนึ่งๆ ด้วย

วรรณลักษณะของภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนมีหลายชนิดที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในการสื่อความมีดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. การสังเกต (Observation)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. อภิปราย (Discussion)

8. วิธีการ (Procedure) เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ กระบวนการหรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน
2. ให้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้
3. เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคคำสั่ง
2. ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ
3. ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงไม่อ้างอิงตัวบุคคล

ตัวอย่าง

วิธีทำถุงกระดาศ

อุปกรณ์

กระดาศ กาว สีน้ำ สีเทียน หรือสีไม้

วิธีทำ

1. เอากระดาศหนา ๆ พับให้เหลือขอบด้านหนึ่งไว้தாகาว
2. ปิดกาวขอบที่เหลือเข้ากับขอบด้านบน
3. พับกระดาศเป็นรูปกล่อง แต่เปิดด้านบนและด้านล่างไว้
4. พับกล่องตามเส้นไขปลา
5.
6.

ฯลฯ

ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

1. ผู้เรียนสามารถรู้จักคุ้นเคย และได้รับกระบวนการเรียนรู้ ในการใช้ภาษา ฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้ครบวงจรอย่างเป็นธรรมชาติด้วยตนเอง ภายใต้การช่วยเหลือแนะนำของผู้สอน ซึ่งกระบวนการเรียนรู้นั้นจะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้เรียนจะสามารถหาประสบการณ์ และศึกษาวิชาต่าง ๆ ต่อไปด้วยตนเอง ซึ่งจะเป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่ถาวรในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองต่อไป เช่น รู้จักใช้กลวิธีในการอ่านจับใจความสำคัญของเรื่อง การใช้ความคิดสร้างสรรค์ จากการอธิบาย การเขียนข้อความในลักษณะต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมาย ฯลฯ
2. ผู้เรียนจะมีความกระตือรือร้นที่จะได้แสดงความสามารถ และความคิดสร้างสรรค์ของตนในการใช้ภาษา เช่น การอ่าน การเขียน
3. ผู้เรียนจะสนใจและรักการอ่าน การเขียนมากขึ้น เพราะประสบความสำเร็จในการอ่านโดยเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี และมีกำลังใจที่จะอ่าน และเขียนเรื่องต่อไป
4. ผู้เรียนจะสนุกสนานกับการลองผิดลองถูกในการเรียน และการปฏิบัติทางภาษา โดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือและให้กำลังใจ
5. ผู้เรียนจะมีความรู้สึกประทับใจ และรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นให้ประสบความสำเร็จพร้อมทั้งการรู้จักประชาธิปไตย และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
6. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะเอื้อต่อความแตกต่างของผู้เรียนได้ในขณะเดียวกันเนื่องจากผู้สอนสามารถให้ภาระงานแก่ผู้เรียนที่แตกต่างกันได้ตามระดับความสามารถ และความสนใจ
7. กระบวนการเรียนการสอนจะช่วยให้ผู้สอนกระตือรือร้น และสามารถเตรียมการสอนได้รัดกุมขึ้น อย่างมีจุดหมายที่แน่นอน
8. ลักษณะของกระบวนการเรียนการสอน จะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนได้มาก ซึ่งจะส่งผลให้เกิดโอกาสในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารได้มากขึ้น ด้วยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
9. การวัดและประเมินผลกระทำได้ง่าย เพราะในแต่ละขั้นตอนอาจทำการวัดและประเมินผลการปฏิบัติทางภาษาของผู้เรียนตามจุดหมายได้อยู่แล้วในตัว อย่างต่อเนื่อง นอกจากนั้น ยังสามารถวิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนได้ง่าย จากผลงานที่ปฏิบัติทางภาษาในกิจกรรมแต่ละขั้นตอนด้วย

การจัดบทเรียนหรือหน่วยการเรียนรู้สำหรับวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เพื่อให้การจัดกระบวนการเรียนการสอนประสบความสำเร็จ และมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การให้ปัจจัยป้อนเข้าซึ่งหมายถึง การจัดบทเรียนซึ่งบรรจุเนื้อหาซึ่งผู้เรียนสามารถจะนำความรู้ทางภาษาที่ได้ศึกษาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง กระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงจำเป็นต้องยึดบทเรียนที่จัดเฉพาะประสบการณ์ภาษาที่ผู้เรียนควรได้รับจากความหลากหลายของบริบททางภาษา ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสมโดยพิจารณาจากหน้าที่ของภาษา (Function) ที่ผู้เรียนใช้ตามความจำเป็นในบริบทต่าง ๆ เป็นสำคัญตามระดับวัยและความสนใจ นอกจากนี้การจัดบทเรียนจะต้องจัดตามจุดมุ่งหมายในการอ่านของมนุษย์โดยทั่ว ๆ ไป 3 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อความบันเทิง
2. อ่านเพื่อรู้และเข้าใจวิธีการหรือกระบวนการ
3. อ่านเพื่อศึกษาและค้นคว้า

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

จากหลักการและทฤษฎีที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จึงได้รับการพัฒนาขึ้นให้มีลักษณะการพัฒนาภาษาอย่างบูรณาการจากความหมายรวมของเรื่อง ไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา และไม่เพียงแต่จะเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษาจากการอ่าน ไปสู่ทักษะทางภาษาอื่น ๆ เป็นทักษะสัมพันธ์ เช่น การฟัง และการเขียน แต่ยังจะเน้นกระบวนการอ่านที่สำคัญแก่ผู้เรียนอีกด้วย โดยพยายามให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับการใช้เทคนิคในการอ่านบางประการ เช่น การให้ความสนใจ การใช้ประสบการณ์เดิม และการระลึกเรื่องที่อ่านได้ ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นั่นก็คือ สามารถจับใจความสำคัญ ดีความ แปลความ และขยายความของเรื่องที่อ่านได้.

ขั้นตอนการสอนดังกล่าวแบ่งออกได้เป็น 3 รูปแบบ (Model) และแต่ละรูปแบบก็แบ่งออกเป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่องกัน ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 (Model 1)	รูปแบบที่ 2 (Model 2)	รูปแบบที่ 3 (Model 3)
1. ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง (ทั้งเรื่อง)	1. นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน และอภิปรายโดยใช้ ไดอะแกรม	1. ประเมินพิเศษเตรียมวิเคราะห์ หมายความว่าของเรื่องที่อ่าน โดยการเดา (สรุป) ลำดับความ
2. ให้นักเรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนา หรือ อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องอ่าน ออกเสียง เล่นบทบาท สมมุติ	2. ครูโยงเรื่องเข้าสู่ตัว นักเรียน อภิปราย สนทนาเรื่อง และสรุป ความคิดเห็น	2. สะท้อนความคิดจากเรื่อง ที่อ่านไปสู่การกำหนด เป้าหมายหรือการวางแผน การเขียน
3. เขียนเรื่องร่วมกันระหว่าง ครูและนักเรียน	3. เขียนเรื่องร่วมกัน (เปลี่ยนเรื่องได้) หรือ เขียนเป็นกลุ่มหรือ รายบุคคล	3. บันทึกย่อสาระของเรื่อง ตามเป้าหมายหรือแผนการ เขียน
4. ทบทวนสื่อเล่มใหญ่	4. อภิปรายเรื่องที่เขียน	4. สังเคราะห์สาระของเรื่อง และเขียนเรื่องนั้นใน ชิ้นวาง

รูปแบบที่ 1 (Model 1)	รูปแบบที่ 2 (Model 2)	รูปแบบที่ 3 (Model 3)
5. เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาเพื่อทบทวนและฝึกความแม่นยำ	5. ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนและฝึกย้ำความแม่นยำ	5. ทบทวน ตรวจสอบและแก้ไขงานเขียน 6. เขียนเรื่องงานชิ้นสุดท้ายและทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา * ในระยะแรกแบ่งกลุ่มย่อยโดยให้นักเรียนทำงานร่วมกันในตอนต้นปีการศึกษา * ในระยะหลังให้นักเรียนทำงานตามลำพังได้อย่างอิสระ

ขั้นตอนการสอนทุกขั้นนี้ จะคำนึงถึงกระบวนการของหลักการและทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อรู้แจ้ง (Mastery Learning) ด้วย ทั้งนี้เพราะจำเป็นต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียนในกระบวนการเรียนการสอนด้วย เวลาการเรียนรู้ (Learning Time) ของนักเรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไปตามวัย และสติปัญญา บางคนอาจเรียนได้ช้า บางคนเรียนได้เร็ว การจัดกระบวนการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องพิจารณาความแตกต่างในการใช้เวลาการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย จึงจะทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้ การให้เวลาแก่ผู้เรียนในการฝึกปฏิบัติทางภาษามาก ๆ (Engaged Time) ย่อมช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้มาก

ขั้นตอนการเรียนรู้ของมนุษย์อาจแบ่งออกได้ 5 ขั้นตอน ตามลำดับดังนี้

1. ขั้นการรับรู้ (Acquisition Stage) ในขั้นนี้ ครูเริ่มเสนอเนื้อหาใหม่ให้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนจะเริ่มลองฝึกลองดูกับสิ่งที่เรียนรู้ ความถูกต้อง และความแม่นยำในการเรียนรู้อยังมีน้อย

2. ขั้นเกิดความคล่องตัว (Fluency Stage) ในขั้นนี้ ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนทักษะจนเกิดความคล่องแคล่วในเนื้อหาที่เรียน การปฏิบัติของผู้เรียนในการเรียนจะเพิ่มความถูกต้องได้มากขึ้น

3. ขั้นเกิดความคงทน (Maintenance Stage) ในขั้นนี้ จะสืบเนื่องมาจากความคล่องตัวในเนื้อหา อันเนื่องมาจากการฝึกปฏิบัติของผู้เรียนในขั้นที่ 2 ความคงทนของความรู้ที่ได้รับจะอยู่ได้นาน และไม่ลืม เนื่องมาจากมีความแม่นยำในสิ่งที่เรียนจากการปฏิบัติ และมีประสบการณ์ในการลองดูลองฝึกมาหลายครั้ง

4. ขั้นนำไปประยุกต์ (Application Stage) ในขั้นนี้ ผู้เรียนมีความชำนาญในความรู้ที่เรียนมา และสามารถนำความรู้นี้มาประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันของตน

5. ขั้นปรับตัว (Adaptation Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้มาดัดแปลงหรือปรับใช้ได้ในทุก ๆ สถานการณ์ที่ผู้เรียนจะมีโอกาส

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะเน้นความแม่นยำในการเรียนรู้ของผู้เรียนจนถึงขั้นสุดท้ายของการเรียนรู้ได้ และจากกิจกรรมต่าง ๆ จะสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน และผู้สอนตลอดเวลาว่า ผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการในแต่ละขั้นตอนหรือไม่

จุดมุ่งหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ผู้เรียนสามารถอ่าน ฟัง พูด และเขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอในการสื่อสารทางภาษาในชีวิตประจำวัน

จุดมุ่งหมายเฉพาะ เมื่อจบหน่วยการเรียนรู้หนึ่ง ๆ ผู้เรียนจะสามารถ

1. เล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง และบอกความหมายของคำทุกคำในบริบทต่าง ๆ ของหน่วยการเรียนรู้ได้

2. อ่านออกเสียงคำทุกคำในหน่วยการเรียนรู้ได้

3. พูดตอบโต้ แสดงความคิดเห็น และสรุปความให้เป็นที่น่าสนใจได้
4. เขียนสะกดคำและประโยคต่าง ๆ ที่นักเรียนเรียนรู้จากหน่วยการเรียนรู้ได้
5. แต่งประโยคเป็นคำพูด และเขียนเป็นตัวอักษรได้ถูกต้องให้เป็นที่น่าสนใจได้
6. บอกความหมายและเขียนสัญลักษณ์ของเครื่องหมายวรรคตอนได้
7. สื่อความหมายของภาษาทางกาย และอารมณ์หรือทางวาจา
8. ร่วมมือกับเพื่อนและช่วยเหลือแบ่งปันกัน ในการทำงานร่วมกันได้

แนวทางการประเมินผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ครูสามารถประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ที่เกิดขึ้นระหว่างกระบวนการเรียนการสอนได้ดังนี้

1. การเล่าเรื่องย้อนกลับ หลังจากฟังครจบแล้ว
2. การสื่อสารการเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยการแสดงบทบาทสมมุติ และการวาดภาพประกอบเรื่อง
3. การบอกลำดับก่อน-หลังของเรื่อง ในขณะที่นักเรียนร่วมกันเขียนเรื่องในขั้นที่ 3
4. การออกเสียงคำต่าง ๆ (ระหว่างการเล่าเรื่องย้อนกลับและเล่นเกม)
5. การเรียงคำเป็นประโยค (จากการเล่นเกม)
6. การสะกดคำและการแต่งประโยค (ระยะหนึ่งหลังการเรียนรู้ด้วยวิธี CLE)
7. ความร่วมมือของนักเรียน และความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานกลุ่มแบบ

ประชาธิปไตย

8. ความสนใจของนักเรียนเกี่ยวกับการอ่าน (สังเกตจากการนำหนังสือไปศึกษาด้วยตนเองเมื่อมีเวลาว่าง)

งานวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2527 ริชาร์ด วอล์คเกอร์, เบรนต์ บาร์ทเลต และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Walker, Bartlett and Rattanaovich. 1984 : 58) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ (คาบละ 20 นาที) ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้น และมีความสามารถในการจำคำศัพท์ คำพูดและบทสนทนาจากหนังสือได้นาน ทั้ง ๆ ที่นักเรียนไม่มีพื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

นันทรัตน์ ชื่นขาม (2531 : 63) ได้ทำการศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 50 คน ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ ผลการทดลองพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีปกติมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษามีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่า กลุ่มที่เรียนโดยวิธีปกติ

มัลลิกา ภักดิ์ผ่องศรี (2531 : 104) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านการเขียนและทัศนคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดนครราชสีมาที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดโคกพรหมตั้งตรงจิตร 7 อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 50 คน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ มีผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสามารถในการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สุธีพร ปาละดี (2531 : 87) ได้ทำการศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียน และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับ การสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 จำนวน 60 คน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการอ่าน และเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีการระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมควร เกตุทอง (2524 : 77) ได้ทำการศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียน การระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และการสอนตามคู่มือครู โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และการสอนตามคู่มือครู โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดพิบูลเงิน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี ในปีการศึกษา 2533 ภาคเรียนที่ 1 ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการอ่าน เขียน ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีการระลึกถึงสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งมีทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กรรณิการ์ ขาติมนตรี (2533 : 136) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไกรภักดีวิทยา อําเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 60 คน ใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับนักเรียน

ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการเขียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รัชนิภา ทองสุทธิ (2533 : 120) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับวิธีสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนคำเขื่อนแก้วขุมนัดมภ์ อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ที่เรียนวิชาการอ่าน จำนวน 80 คน ใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการอ่านและเขียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รัตนา ฉวลวงษ์ (2534 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และบุคลิกภาพประชาธิปไตย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกัลยาณวัตร อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 100 คน ใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ทำให้ความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรพิมล ประสงค์พร (2535 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการกับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 90 คน ใช้เวลาทดลอง 16 คาบ คาบละ 50 นาที จำนวน 4 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบ

เชิงปฏิบัติการกับการสอนตามคู่มือครู นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟัง พูด อ่าน และ เขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ (Walker. 1983 : 72) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษที่ เทรเกอร์พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching หรือวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลีย ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งการพูดและการเขียน

ต่อมาในปี ค.ศ. 1984 วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Walker and others. 1984 : 45) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับโปรแกรมที่เตรเกอร์พาร์คที่ โรงเรียน Napperby และ Marry Vale โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้งสองโรงเรียนในระดับ Junior และ Senior โดยใช้เนื้อหาในการทดลองเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารทั้ง 2 ระดับ ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น

จากผลการวิจัยดังกล่าวแล้ว สรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพวิธีการหนึ่ง จะเห็นได้ว่า การนำวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไปใช้กับนักเรียนไม่ว่าจะเป็นวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษาหรือวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนคือ ความสามารถในการอ่าน การเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ ความคงทนในการจำ ความสนใจในการเรียน ฯลฯ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ดังนั้นจึงเป็นข้อมูล ที่มีความสำคัญในการนำมาพิจารณาประกอบการดำเนินการวิจัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจ

ความหมายของความสนใจ

นักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้ให้ความหมายของ "ความสนใจ" ไว้ดังนี้

ดิวอี้ (Dewey. 1959 : 66) กล่าวว่า ความสนใจ คือ ความรู้สึกชอบ หรือพอใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แนวความคิดใดความคิดหนึ่ง หรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

ธอร์นไดค์ และฮาแกน (Thorndike and Hagan. 1961 : 24) กล่าวว่า ความสนใจ คือ แนวโน้มในการที่จะแสวงหา และเข้าร่วมในกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

โวลแมน (Wolman. 1975 : 199) ให้ความเห็นว่า ความสนใจเป็นเจตคติ ซึ่งจะประกอบด้วยความรู้สึกที่มีต่อความสำคัญของสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง รวมทั้งความตั้งใจในการเลือกสิ่งนั้น หรือกิจกรรมนั้น

กู๊ด (Good. 1973 : 311) ได้กล่าวถึง ความสนใจ ว่าเป็นความรู้สึกชอบที่คนเราแสดงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งความรู้สึกนี้ อาจจะมีชั่วขณะหนึ่ง หรืออาจจะมีถาวรตลอดไปก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความอยากรู้อยากเห็นของบุคคลนั้น โดยมีอิทธิพลจากประสบการณ์ของเขาเอง

เพดจ์ โทมัส และมาร์แชล (Page, Thomas and Marshall. 1977 : 181) ได้กล่าวถึง ความสนใจว่า หมายถึง ความประสงค์ที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมที่เหมาะสมบางอย่าง และนักการศึกษาถือว่า ความสนใจของนักเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาหลักสูตรสำหรับในทางจิตวิทยา เพดจ์ กล่าวเสริมว่า ความสนใจเป็นอาการที่จิตใจเพ่งเล็งกับการเลือกกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง หรืออาการสนุกสนานเพลิดเพลินในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งวัดได้จากแบบวัดความสนใจ

วนิช บรรจง และคนอื่น ๆ (2515 : 32) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง เจตคติ ซึ่งทำให้บุคคลพากเพียรพยายามทำการอันใดอันหนึ่งให้มากขึ้น นอกจากนี้ ความสนใจยังเป็นที่กระบวนทางจิตใจที่มีความใกล้ชิดกับเจตคติมาก โดยถือว่าความสนใจเป็นส่วนหนึ่งของเจตคติ

สนธิ์ ธีรดากร (2525 : 154) ให้ความหมายว่า ความสนใจ หมายถึงสภาพจิตใจของคนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ ทำให้บุคคลเอาใจใส่ หรือจดจ่อต่อสิ่งนั้นจนสามารถกระทำกิจกรรมได้บรรลุจุดมุ่งหมาย

กมลรัตน์ หล้าสงฆ์ (2528 : 242) กล่าวว่า ความสนใจเป็นความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งหมายถึงเจตคติทางบวก หรือเจตคติที่ดีนั่นเอง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกอยากรู้ อยากเห็น อยากแสวงหาความรู้สักขอบ ความพอใจ หรือความโน้มเอียงของบุคคลที่มีต่อวัตถุ แนวความคิด ประสบการณ์หรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง รวมไปถึงความตั้งใจในการเลือกวัตถุ หรือกิจกรรมนั้น ซึ่งทำให้บุคคลเพียรพยายามและสามารถกระทำจนบรรลุจุดมุ่งหมาย ความสนใจอาจจะใช้เวลานาน ๆ หรือเป็นเพียงความรู้สึกชั่วครู่ก็ได้

ความสำคัญของความสนใจในการเรียน

ในการสอนที่ปฏิบัติมาแต่เดิมนั้น จะให้ครูเป็นศูนย์กลางของกระบวนการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้ให้ความรู้ ให้นักเรียนทำกิจกรรมตามที่ครูเห็นชอบ ในปัจจุบันการเรียนการสอนจะต้องยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้สอนต้องดูว่าเรื่องที่จะสอนนั้น นักเรียนสนใจหรือไม่ หากไม่สนใจต้องหาทางเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เกิดความสนใจเสียก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษ จะพบว่า มีนักเรียนส่วนใหญ่ไม่สนใจวิชาภาษาอังกฤษ อาจจะมีสาเหตุมาจากมีพื้นฐานไม่ดีมาก่อนทำให้เรียนไม่รู้เรื่องจึงมองเห็นว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก เรียนเท่าไรก็ไม่รู้เรื่อง จึงทำให้ไม่สนใจในการเรียน นักการศึกษาในปัจจุบันถือว่าความสนใจเป็นปัจจัยสำคัญในความก้าวหน้าของการเรียน ตลอดจนสัมฤทธิ์ผลทางการสอนและการอบรม เปลื้อง ณ นคร (2515 : 237) ได้ให้ความเห็นว่า วิชาความรู้ไม่มีความสำคัญเท่ากับความสนใจ ครูต้องรู้จักปลูกฝังความสนใจเสียก่อน เมื่อนักเรียนเคยชินกับความสนใจแล้วการเรียนการสอนก็จะก้าวหน้าไปได้โดยรวดเร็ว ทั้งจะเป็นการส่งเสริมบุคลิกภาพของนักเรียนด้วย

ลักษณะของความสนใจของบุคคล

วนิช บรรจง และคนอื่น ๆ (2515 : 337) แบ่งลักษณะความสนใจของบุคคลไว้ดังนี้

1. ความสนใจเป็นความรู้สึก หรือเจตคติที่เข้มข้นอยู่ในวงแคบ คือคนเราจะต้องมีความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นอย่าง ๆ ไป
 2. ความสนใจเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล คนหนึ่งอาจมีความสนใจต่อสิ่งหนึ่ง แต่คนอื่นอาจไม่สนใจต่อสิ่งนั้นเลยก็ได้
 3. ความสนใจทำให้คนเอาใจใส่และจดจ่อต่อสิ่งที่ตนเองสนใจ
 4. เมื่อเกิดความสนใจต่อสิ่งใดแล้ว คนย่อมมีความมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งนั้น เช่น ต้องการให้รู้มากขึ้น ต้องการทำให้เป็น เป็นต้น
 5. คนย่อมมุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย ถ้ามีความสนใจต่อสิ่งนั้น
- ทวี ท่อแก้ว และอภรณ์ สีนทิบาล (2517 : 61) ได้อธิบายถึงลักษณะของความสนใจของบุคคล ดังนี้

1. ความสนใจเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายใน เนื่องจากถูกชักนำโดยสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ
 2. ความสนใจของแต่ละบุคคลมีความเข้มข้นต่างกัน
 3. ความสนใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์
 4. บุคคลย่อมมีความสนใจต่อสิ่งต่าง ๆ อย่างเป็นอย่าง ๆ ไป
 5. ความสนใจอาจเป็นความรู้สึกชั่วขณะ หรือตลอดไปก็ได้
- นอกจากนี้ สุนัย ธีรดากร (2525 : 154 - 155) ได้อธิบายว่า ความสนใจของบุคคลมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ความสนใจเป็นส่วนหนึ่งของเจตคติ แต่เป็นความรู้สึกที่แคบกว่าเจตคติ เพราะเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นอย่าง ๆ ไป เช่น สนใจการอ่านหนังสือ สนใจการฟังอภิปราย
2. ความสนใจของแต่ละคนจะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์
3. ความสนใจทำให้เอาใจใส่และเกิดความรู้สึกที่ดี (เจตคติ) ต่อสิ่งนั้น
4. เมื่อเกิดเจตคติที่ดีต่อสิ่งที่สนใจแล้ว จะทำให้มีความตั้งใจทำสิ่งนั้นมากขึ้น เช่น ต้องการเรียนมากขึ้น ต้องการรู้จักและสนิทสนมด้วย ต้องการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม

5. ความสนใจทำให้เกิดความพยายาม มีความอดทนทำในสิ่งที่สนใจ
6. ความสนใจของคนเราจะเปลี่ยนไปตามวัย

องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

สุชา จันทรเฒ และสุรางค์ จันทรเฒ (2518 : 73) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสนใจของเด็กที่ควรทราบ มีดังนี้

1. ความสนใจนั้นเกิดขึ้นจากความพร้อม ความต้องการและอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม
2. ความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นเรื่องของแต่ละบุคคลโดยเฉพาะ คนเราทุกคนไม่จำเป็นต้องมีความสนใจในสิ่งเดียวกัน และในระยะเวลาเดียวกัน
3. ความสนใจนั้น มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสุขภาพของร่างกาย เด็กจะสนใจสิ่งใดเป็นระยะสั้น หรือยาว ย่อมขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของร่างกาย
4. ความสนใจเฉพาะอย่างนั้น อาจเปลี่ยนไปตามวัยและเวลาของแต่ละบุคคล แต่แบบแผนของความสนใจค่อนข้างคงที่ ทำให้วัดความสนใจของตนในอนาคตได้
5. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสภาพทางจิตใจและเชาวน์ปัญญาของเด็ก เด็กมีเชาวน์ปัญญาต่ำ จะสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่มากอย่างและไม่สลับซับซ้อนนัก ผิดกับเด็กที่มีเชาวน์ปัญญาสูงมักจะสนใจหลาย ๆ อย่างในเวลาเดียวกัน และเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อน
6. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับรากฐานทางประสบการณ์ของเด็ก เด็กจะสนใจเรื่องใด เด็กจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องพอสมควร ถ้าเด็กขาดประสบการณ์เด็กอาจไม่สนใจ เป็นแต่เพียงอยากรู้อยากเห็นชั่วคราวแล้วก็เลิกความสนใจไป

ชนิดของความสนใจ

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สนิทบาล (2517 : 61 - 62) ได้แบ่งชนิดของความสนใจไว้ดังนี้

1. ความสนใจภายใน (Intrinsic Interest) ความสนใจประเภทนี้ เกิดขึ้นเองกับบุคคลตามธรรมชาติตามสัญชาตญาณ รู้สึกพอใจ และสนใจคิดอยากทำ เพราะการกระทำนั้นจะสนองความต้องการที่บุคคลรู้สึกว่าจะจำเป็นต้องทำให้สำเร็จลงไป ความสนใจประเภทนี้จะทำให้คนเราคิดวางแผนโครงการอย่างรอบคอบ และก่อให้เกิดนิสัยที่ดีในการทำงาน

2. ความสนใจภายนอก (Extrinsic Interest) ความสนใจประเภทนี้ จะเกิดขึ้นภายหลัง โดยคิดว่าเมื่อกระทำสิ่งนั้นแล้วจะได้รับผลตอบแทนจึงสนใจสิ่งนั้น โดยมีสาเหตุเกิดจากหลายประการ เช่น ความกลัวสอบตก กลัวถูกลงโทษ หรือคาดหวังว่าจะได้รับความชื่นชมได้รับเกียรติ หรือสิทธิพิเศษ

สาเหตุของความสนใจ

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สนิทบาล (2517 : 61 - 62) ได้สรุปสาเหตุของความสนใจไว้ ดังนี้

1. การสัมพันธ์ สิ่งใดที่ทำความพอใจให้กับบุคคลใด หรือบุคคลนั้นเห็นประโยชน์ที่จะได้รับจากสิ่งนั้น ก็จะทำให้เกิดความสนใจและมีกำลังเข้มแข็ง มีความกล้าหาญขึ้น เช่น นักเรียนเห็นประโยชน์ของการเรียน ก็จะทำให้เกิดความสนใจ และรักษาความสนใจนั้นไว้ตลอดไป

2. การเอาอย่าง สิ่งใดที่คนในหมู่คณะนิยมหรือสนใจ จะพลอยทำให้คนที่เข้าร่วมหมู่คณะ นั้นเกิดความสนใจไปด้วย

3. ความรู้ ความสามารถในการกระทำสิ่งใด ย่อมทำให้เกิดความสนใจขึ้นในที่สุด แม้ว่าในตอนแรกสิ่งๆ นั้นจะไม่น่าสนใจเลย

สุชา จันทรเฒ และสุรางค์ จันทรเฒ (2518 : 75) ได้สรุปสาเหตุของความสนใจไว้ ดังนี้

1. เกิดจากการเห็นคุณค่าของสิ่งนั้น
2. เกิดจากแรงจูงใจของสิ่งเร้า
3. เด็กมีความถนัดในสิ่งนั้น และมีประสบการณ์บ้างแล้ว
4. เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อเด็ก
5. เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเด็ก
6. เป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับเด็ก และทำให้เด็กตื่นเต้น

ประสาน ทิพย์ธารา (2521 : 98) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดความสนใจ ดังนี้

1. เกิดจากการเห็นคุณค่าของสิ่งนั้น ๆ ดังนั้นถ้าครูจะทำให้เด็กสนใจบทเรียนก็ควรต้องชี้แจงให้เห็นความสำคัญ

2. เกิดจากแรงจูงใจของสิ่งเร้าในการเรียนการสอนนั้น ถ้าบทเรียนใดเด็กไม่สนใจ ครูอาจใช้แรงจูงใจสร้างความสนใจให้เกิดขึ้นไปได้

3. เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อเด็ก ฉะนั้น ครูควรจะนำเอาสิ่งที่เด็กจะนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันมาชักจูงให้เด็กเกิดความสนใจเป็นบทเรียนต่อไปได้
4. เป็นสิ่งที่แปลกใหม่ และทำให้เด็กตื่นเต้น ครูควรเปลี่ยนกิจกรรมอยู่เสมอ กิจกรรมควรจะเป็นประสบการณ์ใหม่ของเด็ก หรือเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้น สนุกสนานในการเรียน
5. เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเด็ก
6. เป็นสิ่งที่เด็กมีความถนัดในสิ่งนั้น และมีประสบการณ์มาบ้างแล้ว

ความแตกต่างระหว่างความสนใจของบุคคล

น้อมฤดี จงพยุหะ (2519 : 256 - 266) และนักการศึกษาอีกหลายท่าน ได้กล่าวถึง ความสนใจของบุคคลจะแตกต่างกันเนื่องจากสาเหตุหลายประการ คือ

1. ประสบการณ์ในอดีต (Past Experiences) เด็กแต่ละคนมาจากครอบครัวที่ต่างกัน เด็กจึงมีประสบการณ์เดิมที่ต่างกันไป ความสนใจเป็นผลผลิตของประสบการณ์ในอดีต ฉะนั้นเมื่อเด็กมีประสบการณ์ต่างกัน เขาย่อมมีความสนใจต่างกันด้วย
2. ลักษณะทางกาย (Biological Factors) เด็กแต่ละคนมีรูปร่าง ลักษณะ ขนาด ส่วนสูง ฯลฯ ต่างกันออกไปตามพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ฉะนั้นลักษณะทางกายของนักเรียนแต่ละคนย่อมจะเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมกับกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง เด็กคนหนึ่งกระทำการบางอย่างหนึ่งประสบผลสำเร็จด้วยดีเพราะลักษณะทางกายอำนวย แต่เด็กอีกคนหนึ่งต้องพบกับความล้มเหลว เพราะลักษณะทางกายไม่เหมาะสม
3. อายุปฏิทิน (Chronological Age) เด็กที่อยู่ในวัยต่างกัน เช่น เด็กในวัยเด็ก (6 - 12 ปี) และวัยรุ่น (13 - 19 ปี) ย่อมมีวุฒิภาวะ (Maturity) ต่างกันทั้งวุฒิภาวะทางกาย ทางสมอง ทางอารมณ์ และทางสังคม วุฒิภาวะที่ต่างกันตามวัยนี้ เป็นสาเหตุให้เด็กวัยต่างกันมีความสนใจในกิจกรรมที่ต่างกัน เช่น วัยเด็กสนใจการอ่านการ์ตูนและนิทาน วัยรุ่นสนใจการอ่านหนังสือผจญภัย เป็นต้น สำหรับเรื่องเพศ (Sex) นั้นเพศหญิงและเพศชายมีความสนใจแตกต่างกัน ซึ่งมีอิทธิพลจากวัฒนธรรมและผู้ปกครองของเด็ก

การสร้างความสนใจ

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 234) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างความสนใจให้กับผู้เรียนพอสรุปได้ ดังนี้

1. ศึกษาความต้องการของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ เพื่อจะได้จัดบทเรียน สภาพห้องเรียน และสื่อการเรียนต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของเขา
2. สืบหาพื้นฐานทางด้านความถนัดของผู้เรียน เพื่อจัดสภาพการเรียนการสอนให้ตรงกับความถนัดนั้น ๆ
3. จัดสภาพห้องเรียนให้น่าสนใจ มีการตั้งคำถามยั่วๆ และท้าทายความสามารถของผู้เรียน พยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากที่สุด คือการยี้ดผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง
4. ให้การเสริมแรง โดยพยายามให้ผู้เรียนได้ประสบผลสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานนั้น ๆ โดยเลือกให้ตรงกับความถนัดและความสามารถของเขา จะทำให้เขาสนใจสิ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำ
5. ให้ทราบความก้าวหน้าในการทำงานทุกระยะของผู้เรียน ทำให้เขามีความสนใจที่จะทำงานนั้น ๆ ต่อไป

ดังนั้นความสนใจจึงเป็นองค์ประกอบที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีได้ โดยครูสร้างความสนใจในลักษณะที่ให้นักเรียนมีจิตใจจดจ่ออยู่ในสิ่งหนึ่ง ซึ่งเมื่อเกิดนาน ๆ แล้วจะทำให้เกิดความตั้งใจจะทำให้เกิดการเรียนรู้ต่อบทเรียนนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี

สำหรับการที่จะวัดความสนใจให้ได้ผลถูกต้องที่สุดนั้นเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ทั้งนี้สืบเนื่องจากความสนใจของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง ได้แก่ อายุ เพศ สติปัญญา สิ่งแวดล้อม พัฒนาการทางร่างกายและสถานะทางเศรษฐกิจ สังคม ถึงอย่างไรก็ตาม ได้มีผู้เสนอแนะว่าเราอาจจะวัดความสนใจของแต่ละบุคคลได้หลายวิธีด้วยกัน เช่น โฟรลิก (ละม้ายมาศ สรทัตต์. 2510 : 237 ; อ้างอิงมาจาก Frolick. n.d.) ได้อธิบายถึงวิธีเก็บข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสนใจไว้ 4 ประการ ซึ่งอาจจะกล่าวได้สั้น ๆ ดังนี้

1. สังเกตความเป็นไปของแต่ละบุคคล
2. จับความสนใจต่าง ๆ ที่บุคคลแต่ละคนแสดงออก

3. ศึกษากิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นกระทำ
4. ใช้แบบสอบถามความสนใจวัดโดยตรง

การวัดความสนใจ

คาร์เมล (Karmel. 1987 : 316) กล่าวว่า "การวัดความสนใจที่จะให้ผลถูกต้องที่สุดเป็นเรื่องยาก เนื่องจากความสนใจของแต่ละบุคคลแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง แต่การวัดความสนใจก็สามารถทำได้โดยให้ผู้ถูกวัดความสนใจบอกถึงกิจกรรม หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เขาชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งการบอกถึงสิ่งที่เขาชอบหรือไม่ชอบนี้จะกระทำได้หลายวิธี

โพลเวลล์ (Powell. 1963 : 337 - 338) กล่าวว่า ความสนใจสามารถวัดได้ดังนี้

1. ใช้แบบวัดความสนใจ (Interest Inventory) แบบวัดความสนใจ จะประกอบด้วยข้อความชุดหนึ่งสำหรับให้แต่ละบุคคลแสดงความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อข้อความต่าง ๆ เหล่านั้น

2. ใช้แบบสอบถามปลายเปิด (Open - Ended Questionnaires) โดยให้ผู้ตอบมีอิสระที่จะตอบคำถามต่าง ๆ ได้ตามความรู้สึกที่แท้จริงของตน

3. ใช้การสัมภาษณ์ (Interviews) ซึ่งผู้สัมภาษณ์สามารถสังเกตเห็นพฤติกรรมของผู้ถูกสัมภาษณ์ได้

เดวิส (Davis. 1964 : 160 - 161) ได้เสนอแนะเทคนิคสำหรับการวัดความสนใจไว้ดังนี้

1. ค้นหาสิ่งที่บุคคลชอบทำในระยะ 2 - 3 ปีที่ผ่านมา ถ้าเขาขอมสละเวลาว่างที่มีอยู่เพื่อทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะก็แสดงว่าเขามีความสนใจในสิ่งนั้น
2. ค้นหาว่าแต่ละบุคคลมีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ เพราะคนเราย่อมจะทำสิ่งที่ตนเองสนใจได้ดีกว่าสิ่งที่ไม่สนใจ
3. ให้แต่ละบุคคลแสดงความรู้สึกชอบ หรือไม่ชอบต่อข้อความต่าง ๆ ที่กำหนดไว้

ดังนั้น แบบสำรวจความสนใจจึงมีส่วนช่วยศึกษาถึงความสนใจของบุคคลต่าง ๆ เพราะความสนใจเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลนั้นเกิดความตั้งใจ และพยายามจะบรรลุความสำเร็จ และวิธีวัดความสนใจที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น สามารถใช้วัดความสนใจของบุคคลได้ทั้งสิ้น แต่การจะนำไปใช้กับใครในสถานการณ์แบบใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของบุคคลที่นำไปใช้เอง และจากการวัดความสนใจโดยวิธีใช้แบบสำรวจความสนใจเป็นวิธีที่ได้ผลดีที่สุด เราความสนใจที่สุด และเป็นวิธีการที่เชื่อมั่นได้ (Mehrens and Lehmann. 1969 : 218)

งานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจ

แมคเคลแลนด์ (บุญชม ศรีสะอาด. 2524 : 39 - 40 ; อ้างอิงมาจาก Macleland. 1969) ได้ศึกษาตัวแปรที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญา ที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับวิทยาลัย พบว่า ความสนใจเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

เชอร์เรย์ และเรย์โนลด์ (Shirey and Reynolds. 1988 : 159) ได้ศึกษาวิจัยผลของความสนใจต่อความตั้งใจ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัย จำนวน 23 คน กลุ่มตัวอย่าง ต้องอ่านประโยค 72 ประโยค ซึ่งตนได้ประมาณค่าความสนใจไว้แล้ว กลุ่มตัวอย่างจะไปอ่านประโยคดังกล่าวจากเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ เพื่อที่จะวัดความสนใจ โดยพิจารณาจากเวลาในการอ่านประโยค และเวลาที่ใช้ในการทำงานหรือแบบฝึก หลังจากอ่านประโยคต่าง ๆ แล้ว กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถเรียนรู้ประโยคที่อ่านได้ประมาณค่าว่าน่าสนใจได้ดีกว่าประโยคที่ประมาณค่าไว้ว่าไม่น่าสนใจ แต่อย่างไรก็ตาม ได้พบว่า ความตั้งใจไม่มีความเกี่ยวพันในลักษณะเป็นตัวเชื่อมระหว่างความสนใจกับการเรียนรู้ นั่นคือ ความสนใจก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ แต่ความสนใจไม่ได้นำไปสู่ความตั้งใจ และการเรียนรู้ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจ

ศิริอร รัตนอุดม (2527 : 54 - 65) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้ และไม่ใช้การกระตุ้นประกอบการอ่าน พบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่ใช้การกระตุ้นประกอบการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้การกระตุ้นประกอบการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กุลชาติ โยสีดา (2529 : 73) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสนใจ และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ และวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน ในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียน ในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิจัยพอสรุปได้ว่า ความสนใจเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อความสามารถทาง การเรียนคือ หากนักเรียนมีความสนใจในวิชาที่เรียน และสนใจในกิจกรรมการเรียนการสอนที่ ครูจัดให้แล้ว นักเรียนจะมีความสามารถทางการเรียนในวิชานั้น ๆ สูงขึ้นตามไปด้วย และ อีกประการหนึ่งคือ การที่ครูพยายามใช้วิธีสอนใหม่ ๆ กับผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความ จ้าเจ ซ้ำซาก และเกิดความอยากเรียนมากขึ้น จึงกล่าวได้ว่าวิธีที่ครูนำมาสอนจะมีผลต่อความ สนใจ และความสามารถทางการเรียนของผู้เรียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรท้องถิ่น

หลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ทั้งระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นและ มัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นหลักสูตรที่มุ่งให้ความสำคัญของการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับสภาพ และความต้องการของท้องถิ่นด้านต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะว่า การจัดการศึกษาที่จะเป็นประโยชน์ต่อ ผู้เรียนอย่างแท้จริงนั้นต้อง เป็นการศึกษาที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตจริง สามารถพัฒนาคุณภาพ ชีวิต เศรษฐกิจและสังคมแต่ละท้องถิ่น ดังนั้นจุดเน้นของหลักสูตรฉบับปรับปรุงทั้ง 3 ระดับ จึงได้ กำหนดไว้ประการหนึ่งคือ การตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น ทั้งนี้เพราะการจัดการเรียน การสอนที่ทำให้ผู้เรียนได้รู้จักเข้าใจท้องถิ่นของตนเอง ย่อมจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรัก ความ พுகพัน ความหวงแหนและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และ พัฒนาท้องถิ่นของตนต่อไป

หลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 มีข้อกำหนดซึ่งเป็นแนวดำเนินการที่เกี่ยวกับท้อง ถิ่นไว้อย่างชัดเจนว่า

"ให้สถานศึกษาจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น"

รวมทั้ง "เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร" ด้วย

เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ดังกล่าว หลักสูตรจึงได้กำหนดในส่วนที่เกี่ยวกับท้องถิ่น ไว้ดังนี้

1. กำหนดให้เรียนเนื้อหาซึ่งเกี่ยวข้องกับท้องถิ่นโดยตรง โดยเนื้อหาที่กำหนดให้เรียนนี้อาจจัดเป็นหน่วยหรือรายวิชาโดยเฉพาะ หรืออาจแทรกอยู่ในเนื้อหาเรื่องอื่น ๆ ก็ได้

2. เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นอย่างแท้จริง โดยท้องถิ่นสามารถจะดำเนินการในการพัฒนาหลักสูตรได้ในลักษณะดังต่อไปนี้

2.1 ปรับกิจกรรมการเรียนการสอน

2.2 ปรับรายละเอียดของเนื้อหา

2.3 ปรับปรุงสื่อการเรียนการสอนที่มีอยู่

2.4 จัดทำสื่อการเรียนการสอนขึ้นใหม่

2.5 จัดทำเนื้อหา/รายวิชาเพิ่มเติมขึ้นใหม่

คำว่า "ท้องถิ่น" ที่กล่าวถึงในหลักสูตรจึงมีความหมายอยู่ 2 ประการ คือ

ประการที่ 1 "ท้องถิ่น" หมายถึง "ชุมชน" ที่สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาตั้งอยู่ อาจจะเป็นชุมชนในระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด หรือภาคภูมิศาสตร์ก็ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่และที่เป็นอยู่ของชุมชน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวของประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชนชาติ ชุมชน ที่ตั้ง สภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมทั้งแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของชุมชนที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเป็นสิ่งที่ผู้เรียนควรจะได้เรียนรู้หรือนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ทั้งสิ้น

ประการที่ 2 "ท้องถิ่น" หมายถึง สถานศึกษาหรือหน่วยงาน/องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาที่มีอยู่ในชุมชนนั้น ๆ รวมทั้งองค์กรภาครัฐและเอกชนอื่น ๆ ที่มีในชุมชนทุกระดับ ตั้งแต่โรงเรียน กลุ่มโรงเรียน อำเภอ จังหวัด เขตการศึกษา หน่วยงาน สมาคม องค์กร ฯลฯ บุคคลในหน่วยงานเหล่านี้สามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาของท้องถิ่นของตนได้

ในการดำเนินงานพัฒนาหลักสูตรของท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นระดับใด จะต้องมีการวางแผนอย่างมียุทธศาสตร์ เพื่อกำหนดเป็นเป้าหมายของการพัฒนาและแนวทางการดำเนินการพัฒนาต้องจัดให้มีคณะทำงาน ซึ่งประกอบด้วยบุคลากรจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหลาย ๆ ฝ่าย มาร่วมกันพิจารณากำหนดโดยนำเอาข้อมูลด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับท้องถิ่น มาใช้ประกอบการพิจารณาดำเนินการ

การพัฒนาหลักสูตรของท้องถิ่นโดยการปรับกิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนการลงมือพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น นอกจากจะต้องศึกษาวิเคราะห์เป้าหมายและแนวทางการพัฒนาที่ได้จากการวางแผนอย่างมี ยุทธศาสตร์ของโรงเรียนแล้ว ผู้สอนต้องวิเคราะห์ภาระงานสอนโดยศึกษาจากคำอธิบายหรือ คำอธิบายรายวิชาที่กำหนด ซึ่งจะประกอบส่วนต่าง ๆ คือ

ส่วนที่ 1 กิจกรรม ได้แก่ ส่วนที่ระบุถึงแนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต้อง จัดให้แก่ผู้เรียน สังเกตได้จากคำว่า ศึกษา ค้นคว้า ทดลอง สืบค้น ฟัง ปฏิบัติ วิเคราะห์ อภิปราย ฯลฯ

ส่วนที่ 2 เนื้อหา ได้แก่ ส่วนที่ระบุถึงหัวข้อหรือขอบข่ายของเนื้อหาที่นำมาให้ผู้เรียน เรียน หลังจากที่ได้เรียนรู้หรือฝึกทักษะตามที่ระบุไปแล้วในส่วนที่ 1 และ 2 พฤติกรรม ที่ต้องการให้เกิดนี้จะต้องประกอบด้วย ส่วนที่เป็นความรู้ ทักษะ เจตคติ และกระบวนการ

ผลที่ได้จากการศึกษา วิเคราะห์ คำอธิบาย หรือคำอธิบายรายวิชานี้จะช่วยทำให้ ผู้สอนมองเห็นภาพงานสอนของเนื้อหาหรือรายวิชาดังกล่าวได้ชัดเจนขึ้นว่า จะต้องจัดกิจกรรม การเรียนการสอนวิธีใด มีขอบข่ายเนื้อหาที่จะต้องเรียนรู้หรือฝึกทักษะอะไรบ้างและประการ สุดท้ายต้องการให้ผู้เรียนมีหรือเกิดพฤติกรรมทั้งในด้านความรู้ ทักษะ เจตคติ รวมทั้งการจัด การอะไรบ้าง

การพัฒนาหลักสูตรของท้องถิ่นโดยการปรับรายละเอียดของเนื้อหา

การพัฒนาหลักสูตรลักษณะนี้ เป็นการดำเนินการต่อเนื่องจากท้องถิ่นได้วิเคราะห์ เนื้อหา/คำอธิบายรายวิชาแล้ว คือ การพัฒนาหลักสูตร โดยการปรับปรุงรายละเอียดของ เนื้อหา นั้น ท้องถิ่นต้องนำเอาผลการวิเคราะห์ในส่วนที่เป็นเนื้อหาวิเคราะห์ต่อไปอีกว่า จากหัวข้อหรือขอบข่ายเนื้อหาที่หลักสูตรกำหนดไว้ในแต่ละหัวข้อนั้น ควรมีการเพิ่มเติม รายละเอียดเนื้อหาอะไรอีกบ้าง ทั้งนี้โดยพิจารณาตามความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพ ความต้องการของท้องถิ่นและคาบเวลาที่มีอยู่

การพัฒนาหลักสูตรของท้องถิ่นโดยการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

ในตอนนี้จะกล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตรของท้องถิ่นในลักษณะของการพัฒนาการเรียนการสอน ด้วยการเลือก ปรับปรุงหรือจัดทำสื่อการเรียนการสอนขึ้นใหม่ ซึ่งจะมีรายละเอียดที่ท้องถิ่นควรทำความเข้าใจ ดังนี้

1. ประเภทของสื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอนที่ใช้ในโรงเรียน จำแนกประเภทตามลักษณะของสื่อการเรียนการสอนได้ดังนี้

1.1 หนังสือเรียน เป็นหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้สำหรับการเรียน มีสาระตรงตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรอย่างถูกต้อง อาจมีลักษณะเป็นเล่ม เป็นแผ่น หรือเป็นชุดก็ได้

1.2 คู่มือครู แผนการสอน แนวการสอน หรือเอกสารอื่น ๆ ที่จัดทำขึ้นเพื่อช่วยครูในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละรายวิชาให้เป็นไปตามจุดประสงค์ของหลักสูตร

1.3 หนังสือเสริมประสบการณ์ เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้น โดยคำนึงถึงประโยชน์ในด้านต่อไปนี้

- การศึกษาหาความรู้ของตนเอง
- ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความซาบซึ้งในคุณค่าของภาษา
- การเสริมสร้างทักษะและนิสัยรักการอ่าน
- การเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้ตามหลักสูตรให้

กว้างขวางขึ้น

หนังสือประเภทนี้โรงเรียนควรจัดหาไว้บริการครูและนักเรียนใน

โรงเรียน

1.4 แบบฝึกหัด เป็นสื่อการเรียนสำหรับให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อช่วยเสริมให้เกิดทักษะและความแตกฉานในบทเรียน

1.5 สื่อการเรียนการสอนอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว เช่น สื่อประสม วัสดุทัศน แอบบันทิกเสียง ภาพพลิก แผ่นภาพ เป็นต้น

สื่อการเรียนการสอนดังกล่าวข้างต้น ท้องถิ่นสามารถเลือกใช้ ปรับปรุงหรือจัดทำขึ้น เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ตามความเหมาะสม

2. การเลือกใช้สื่อการเรียนการสอน

เนื่องจากสื่อการเรียนการสอนมีหลายประเภทตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นและสื่อการเรียนการสอนแต่ละประเภทก็มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันออกไปอีกทั้งสื่อการเรียนการสอนที่ผลิตจากส่วนกลางก็มักจะให้เนื้อหาทั่ว ๆ ไป ซึ่งไม่เจาะจงเฉพาะท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง ฉะนั้นท้องถิ่นจึงควรเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นตน

3. การปรับปรุงสื่อการเรียนการสอน

ท้องถิ่นอาจปรับปรุงสื่อการเรียนการสอนทั้งหนังสือเรียน คู่มือครู แผนการสอน แนวการสอน หนังสือเสริมประสบการณ์ ให้ครอบคลุมเนื้อหาที่บรรยายละเอียด หรือให้เป็นปัจจุบันได้

4. การจัดทำสื่อการเรียนการสอน

เมื่อท้องถิ่นได้วิเคราะห์สื่อการเรียนการสอนเพื่อเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น แล้วพบว่ามีความจำเป็นที่ท้องถิ่นจะต้องจัดทำสื่อการเรียนการสอนขึ้นใหม่ เพื่อให้สามารถนำมาใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5. การอนุมัติสื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนที่ท้องถิ่นพัฒนาขึ้นมาเป็นแบบฝึกหัด หนังสือเสริมประสบการณ์ คู่มือครูหรือคู่มือการเรียนการสอน เมื่อท้องถิ่นพัฒนาขึ้นมาแล้วสามารถใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนได้

6. การส่งเสริมการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้คณะกรรมการการศึกษา การศาสนาและการวัฒนธรรม เขตการศึกษา และกรมต้นสังกัด มีหน้าที่ในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนของท้องถิ่น โดย

6.1 ส่งเสริมให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดทำหนังสือสำหรับนักเรียนเพื่อเสริมประสบการณ์ จัดทำสื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์การเรียนการสอนทุกระดับชั้น ทุกกลุ่มประสบการณ์และทุกรายวิชา ให้สอดคล้องและเกื้อกูลต่อการพัฒนาชีวิต เศรษฐกิจ และสังคมในแต่ละท้องถิ่น

6.2 ส่งเสริมให้มีการใช้สื่อการเรียนการสอนอย่างหลากหลายในแต่ละกลุ่ม
ประสบการณ์สำหรับระดับประถมศึกษา หรือแต่ละรายวิชาสำหรับระดับมัธยมศึกษา เพื่อนำไปสู่
การเกิดกระบวนการต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรต้องการ

เพื่อให้การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนของท้องถิ่นเป็นไปอย่างมี
ประสิทธิภาพ ควรมีการดำเนินการ ดังนี้

1. ให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดทำสื่อการเรียนการสอนแก่ท้องถิ่น
2. ดำเนินการด้วยวิธีใด ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพของสื่อการเรียน
การสอนที่ได้รับอนุญาตให้ใช้ในเขตการศึกษานั้น ๆ

3. ส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และกระจายสื่อการเรียนการสอน
ที่ได้รับอนุญาตให้ใช้อย่างทั่วถึง

การพัฒนาหลักสูตรของท้องถิ่นโดยการจัดทำวิชา/รายวิชาเพิ่มเติมขึ้นใหม่

แนวการจัดทำวิชา/รายวิชาเพิ่มเติม

การพัฒนาหลักสูตรลักษณะนี้เป็นการจัดทำวิชาหรือรายวิชาขึ้นใหม่ หลังจากที่ได้ศึกษาแล้ว
พบว่า สิ่งที่จะควรมีการพัฒนานั้น ไม่มีปรากฏอยู่ในหลักสูตรของกลุ่มประสบการณ์หรือรายวิชา/
กลุ่มวิชาใด ๆ ในหลักสูตรแม่บท

การพัฒนาหลักสูตร โดยการจัดทำวิชา/รายวิชาขึ้นใหม่นี้ ท้องถิ่นควรดำเนินการ
ในรูปแบบของคณะกรรมการ โดยมีขั้นตอนการจัดทำดังนี้

1. ศึกษาจุดหมายของหลักสูตร จุดประสงค์และโครงสร้าง เนื้อหาของกลุ่ม
ประสบการณ์/กลุ่มวิชา/รายวิชาต่าง ๆ จากหลักสูตรแม่บท เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบ
การพิจารณาจัดทำและเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนกับเนื้อหาที่มีอยู่
2. นำเอาผลของการศึกษาผลการวิเคราะห์สภาพที่ควรจะเป็น ของการจัดการศึกษา
ที่สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของท้องถิ่น ที่ได้จากการวางแผนอย่างมียุทธศาสตร์ มาใช้
เป็นข้อมูลในการกำหนดจุดประสงค์และเนื้อหา

3. กำหนดจุดประสงค์ของวิชา/รายวิชาที่จะดำเนินการจัดทำขึ้นใหม่ โดย

3.1 วิเคราะห์จากปัญหา/ความต้องการของท้องถิ่น สำหรับกำหนดสภาพ
ที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน โดยระบุปัญหา/ความต้องการของท้องถิ่นซึ่งได้แก่สิ่งที่ต้องการ
ให้รู้ พฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดและเงื่อนไขต่าง ๆ (ถ้ามี)

3.2 เขียนจุดประสงค์ให้ครอบคลุมกับสภาพที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนทั้งสี่ด้าน (ความรู้ ทักษะ เจตคติ และกระบวนการ) รวมทั้งสอดคล้องกับจุดประสงค์ของกลุ่มวิชา/กลุ่มประสบการณ์ด้วย ซึ่งลักษณะของจุดประสงค์ที่ต้องบอกสภาพที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อเรียนจบรายวิชานั้นไม่ใช่การดำเนินการหรือกิจกรรม

4. กำหนดเนื้อหา โดยการวิเคราะห์จากจุดประสงค์ ซึ่งระบุหลักของจุดประสงค์ รายวิชานั้น ซึ่งจะประกอบด้วย ส่วนที่เป็นความรู้ (สิ่งที่ทำให้เรียนรู้/ศึกษา) และส่วนที่เป็น ทักษะ (สิ่งที่ต้องการฝึก) เนื้อหาที่กำหนดนี้จะต้อง

4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา

4.2 ประกอบด้วยส่วนที่เป็นความรู้และทักษะ

4.3 เหมาะสมกับวัยและพื้นความรู้ของผู้เรียน

4.4 เหมาะสมกับคาบเวลา

4.5 ไม่ขัดต่อความมั่นคงของชาติ ระบบการปกครองตามหลักประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข และไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดี

5. กำหนดคาบเวลาเรียนสำหรับคำอธิบายหรือรายวิชาที่จัดทำขึ้นมาใหม่ในการ กำหนดคาบเวลา จะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขดังนี้ คือ

ระดับประถมศึกษา จำนวนคาบเวลาเรียนที่กำหนดนั้น จะต้องไม่ทำให้คาบเวลา เรียนสำหรับกลุ่มประสบการณ์/หน่วยย่อยที่มีอยู่เปลี่ยนแปลงไป

ระดับมัธยมศึกษา ถ้ารายวิชาที่จัดทำเป็นรายวิชาบังคับเลือก คาบวิชาเรียนที่ กำหนดจะต้องเป็นไปตามที่ระบุไว้ในโครงสร้างของหลักสูตร ถ้าเป็นรายวิชาเลือกเสรี สามารถกำหนดตามความเหมาะสมกับจุดประสงค์และเนื้อหาที่กำหนดให้เรียน แต่ควรให้สัมพันธ์ กับโครงสร้างของกลุ่มวิชาที่เป็นอยู่เดิมด้วยในกรณีที่มีเนื้อหาอาจจัดทำเป็นหลายรายวิชาได้

6. เขียนคำอธิบาย/คำอธิบายรายวิชา ให้เป็นไปตามรูปแบบที่กำหนดไว้ในหลักสูตร แม่บท โดยระบุแนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ของ รายวิชา ตามแบบฟอร์มที่กำหนด

7. จัดทำเอกสารชี้แจงรายละเอียดประกอบการจัดทำวิชาหรือรายวิชาที่จัดทำ ขึ้นใหม่ตามแบบฟอร์มที่กำหนด โดยให้มีรายละเอียดเนื้อหาประกอบด้วย

- 7.1 เหตุผลความจำเป็น
- 7.2 จุดประสงค์ (ของวิชา/รายวิชาที่จัดทำ)
- 7.3 ขอบข่ายเนื้อหา
- 7.4 แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 7.5 สื่อการเรียนการสอนที่สามารถจะนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน
- 7.6 แนวการวัดผลประเมินผล

ฯลฯ

8. ในการเสนอขออนุมัติ ให้ท้องถิ่นส่งเอกสารในข้อ 6 และ 7 ให้แก่หน่วยงานที่ทำหน้าที่พิจารณาอนุมัติ เมื่อได้รับการอนุมัติและกระทรวงศึกษาธิการประกาศให้ใช้คาอธบาย/รายวิชาดังกล่าวแล้ว จึงนำเอาคาอธบายหรือรายวิชาดังกล่าวมาจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน

การวางแผนอย่างมียุทธศาสตร์

ท้องถิ่นจะพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการได้อย่างแท้จริงหรือไม่ขึ้นอยู่กับวางแผนอย่างมียุทธศาสตร์

การวางแผนอย่างมียุทธศาสตร์ เป็นกระบวนการทำงานอย่างหนึ่งซึ่งมีการวิเคราะห์งานตลอดแนว โดยมีการคิดอย่างรอบคอบ หาทางเลือกหลาย ๆ ทาง แล้วจึงตัดสินใจเลือกทางเลือกที่เกิดประโยชน์สูงสุด และมีโอกาสทำได้สำเร็จมากที่สุด การที่จะตัดสินใจได้ว่างานใดมีประโยชน์สูงสุด และมีโอกาสสำเร็จมากที่สุดนั้นท้องถิ่นต้องใช้ข้อมูลที่เป็นระบบสารสนเทศมาประกอบประกอบการพิจารณา รวมทั้งความร่วมมือระหว่างผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการที่จะช่วยกำหนดงานพัฒนาขึ้น

การวางแผนอย่างมียุทธศาสตร์ประกอบด้วยกิจกรรมสำคัญดังต่อไปนี้ คือ

1. ศึกษาแนวโน้มของการพัฒนา เป็นการศึกษาสภาพของสังคมที่ท้องถิ่นนั้น ตั้งอยู่ว่ามีแนวโน้มของการพัฒนาไปในทิศทางใด ผลที่ได้จากการศึกษาแนวโน้มของการพัฒนาช่วยทำให้ท้องถิ่นมองเห็นเส้นทางหรือแนวทางของการที่จะลงมือพัฒนาว่ามีเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่สอดคล้องกัน ผลจากการศึกษาก็ให้ท้องถิ่นได้ทราบถึงข้อจำกัดหรือจุดด้อยต่าง ๆ ที่มีอยู่ในชุมชนหรือสังคม อันอาจเป็นอุปสรรคต่อการลงมือพัฒนาเช่นกัน

2. ศึกษาความต้องการของท้องถิ่น เป็นการศึกษารหัสหรือสำรวจความต้องการของผู้รับบริการในชุมชนที่ท้องถิ่นตั้งอยู่ ซึ่งได้แก่ นักเรียน ผู้ปกครอง พ่อค้า ข้าราชการ ประชาชน ฯลฯ ว่ามีความต้องการในเรื่องใด อย่างไร และมากน้อยเพียงใด โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษา ผลที่ได้จากการศึกษาตามขั้นตอนนั้นนำมาใช้ประกอบการพิจารณากำหนดแนวทางในการพัฒนาให้สนองหรือสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น โดยเฉพาะในด้านการจัดการศึกษา

3. ศึกษาสิ่งที่มีผลกระทบต่อการจัดการศึกษา เป็นการศึกษาดังสิ่งที่มีบทบาท มีอิทธิพลหรือมีผลกระทบต่อการจัดการศึกษา ทำให้ต้องจัดการศึกษา/การเรียนการสอนให้สอดคล้องหรือเป็นไปตามที่สิ่งเหล่านี้กำหนด ซึ่งได้แก่ แผนการศึกษาแห่งชาติ นโยบายทั้งในระดับรัฐบาล กระทรวง กรมต้นสังกัด กลุ่มโรงเรียน และระดับโรงเรียน ปรัชญาการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งสภาพทางด้านภูมิศาสตร์ด้านกายภาพที่มีผลกระทบต่อการจัดการศึกษา ผลที่ได้จากการศึกษาจะทำให้ท้องถิ่นทราบถึงทิศทางหรือแนวทางของการจัดการศึกษาและการจัดการเรียนการสอนว่าควรมุ่งเน้นในเรื่องใด

4. ศึกษาศักยภาพของโรงเรียน เป็นการศึกษาศักยภาพของโรงเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านบริหารวิชาการ บุคลากร ทรัพยากร วัสดุอุปกรณ์ ฯลฯ ว่ามีความพร้อมหรือไม่พร้อมในด้านต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด ผลการศึกษาตามขั้นตอนนี้จะทำให้ท้องถิ่นทราบถึงความพร้อมไม่พร้อม จุดเด่น จุดด้อยของโรงเรียน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

2. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

3. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการและการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน

4. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการและการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพ่วงพรมครวิทยา

อ.เคียนซา จ.สุราษฎร์ธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) จำนวน 3 ห้องเรียน รวม 105 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพ่วงพรมครวิทยา

อ.เคียนซา จ.สุราษฎร์ธานี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 70 คน โดยนักเรียนโรงเรียนพ่วงพรมครวิทยาได้รับการจัดห้องเรียนแบบคละกัน จึงใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากมา 2 ห้องเรียน จากประชากร 3 ห้องเรียน แล้วนำมาจับสลากอีกครั้งหนึ่งเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1 แผนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) โดยแบ่งออกเป็น

2.1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง โดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ

- 2.1.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม ใช้การสอนตามคู่มือครู
- 2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
- 2.3 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. การสร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ

1.1 ศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) แบบเรียนและขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่จะสอน

1.2 ศึกษาการสร้างแผนการสอน จากหนังสือการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2 ของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 107 - 122) และหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษของ ศรีวิชัย สุวรรณกิติ (2522 : 157 - 172)

1.3 การกำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการสอน ซึ่งเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองนี้เป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในหนังสือ Trio ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) จำนวน 3 เรื่อง ใช้เวลา 18 คาบ คาบละ 50 นาที กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกัน โดยเลือกเนื้อหาตามอรรถลักษณะ 1 ชนิด ดังนี้

ประเภทวิธีการ

ชุดเนื้อเรื่องประเภทวิธีการ ใช้ขั้นตอนการสอนดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 ครูแนะนำวัสดุที่จะใช้เกี่ยวกับเรื่องที่ทำ แล้วสาธิตเกี่ยวกับการทำสิ่งต่าง ๆ ที่ละขั้นตอนอย่างช้า ๆ และชัดเจน

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ที่ครูสอนไปตามลำดับขั้นตอนการทำ พยายามครุ่นถึงขั้นตอนในการทำแล้วทดลองปฏิบัติ

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องที่ทำร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนโดยให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องที่ทำลงในกระดาษแผ่นใหญ่

ขั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความต่าง ๆ ตามเรื่องที่เขียนในขั้นที่ 3 ลงเป็นเล่ม

ขั้นที่ 5 เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่น ๆ โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนทำเสร็จแล้วเป็นแหล่งในการเรียนรู้ และค้นคว้า

แผนการสอนของกลุ่มควบคุม

แผนการสอนของกลุ่มควบคุมนี้เป็นแผนการสอนรายคาบ จำนวน 18 คาบ ที่มีเนื้อหาชนิดเดียวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 และมีความยากง่ายระดับวิชา อ 011 จากหนังสือ Trio โดยมีขั้นตอนในการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ได้รับความสนใจ โดยการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจต่อบทเรียน โดยครูพูดเร้าใจ สนทนา ชักถาม ทายปัญหา ประกอบวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ภาพ เทป ฯลฯ

ขั้นที่ 2 แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้ให้นักเรียนทราบถึงจุดหมายของการสอนภาษาอังกฤษ

ขั้นที่ 3 ทบทวนประสบการณ์เดิม ความรู้เดิม โดยการกระตุ้นให้นักเรียนระลึกถึงการเรียนรู้ พื้นฐานที่จำเป็นจะต้องนำมาใช้ในการเรียนรู้นั้น ครูอาจใช้วิธีชักถาม สนทนา หรือให้ปฏิบัติ

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนโดยใช้วัสดุอุปกรณ์เพื่อจูงใจ เป็นการเริ่มบทเรียนใหม่ โดยใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการพูด ชักถาม และให้ตัวอย่าง

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ ได้แก่ การสอนศัพท์ และโครงสร้างใหม่ การสอนศัพท์สอนโดยครูออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง และนักเรียนออกเสียงตาม จากนั้นสอนความหมายของคำศัพท์เหล่านั้น และการสอนโครงสร้างใหม่ สอนโดยครูยกตัวอย่างประโยคหลาย ๆ ประโยค ให้นักเรียนฝึกใช้ประโยคเหล่านั้น แล้วช่วยกันสรุปกฎเกณฑ์เมื่อสอนคำศัพท์และโครงสร้างใหม่แล้วครูอ่านเนื้อเรื่องให้นักเรียนฟังหนึ่งครั้ง

ขั้นที่ 6 จินปฎิบัติ ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อมกันทั้งชั้น และอ่านในใจ แล้วให้ตอบคำถามตามลำพังหรือพร้อมกันทั้งชั้น จากนั้นให้ทำกิจกรรมตามจุดประสงค์ ซึ่งกิจกรรมที่ให้ทำนี้เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนทำตามลำพัง หรือพร้อมกันทั้งชั้น ได้แก่

1. ให้นักเรียนบอกใจความสำคัญของเนื้อเรื่องเป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ และสั้น ๆ
2. ให้นักเรียนเรียบรูปร่างภาพตามลำดับเหตุการณ์ของเนื้อเรื่อง
3. ให้นักเรียนบรรยายเป็นภาษาอังกฤษง่ายๆ

4. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดโคลซเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน โดยมีรายการคำที่จะใช้เติมลงในช่องว่างให้เลือก

5. ให้นักเรียนจับคู่ข้อความกับภาพ

6. ให้นักเรียนเรียงประโยคเป็นข้อความ หรือเนื้อเรื่องตาม

ลำดับเหตุการณ์

ขั้นที่ 7 ให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยครูแจ้งผลการทำกิจกรรมให้นักเรียนทราบ ให้คำชมเชย แก่ใจและอภิปราย เป็นต้น

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการปฏิบัติ ครูวัดและประเมินผลว่ากิจกรรมที่นักเรียนทำบรรลุจุดประสงค์หรือไม่เพียงใด

ขั้นที่ 9 เสริมความมั่นใจและการถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยการสรุปบทเรียนที่ผ่านมาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้น เช่น ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ครูกำหนดให้

✓ 2. นำแผนการสอนจากคู่มือครู ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน ตรวจสอบข้อบกพร่อง และแก้ไขปรับปรุงโดยผู้วิจัยเสนอเกณฑ์ในการตรวจพิจารณา ดังต่อไปนี้

1. ความชัดเจน และความถูกต้องของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
2. ความสอดคล้องของกิจกรรมและเนื้อหา
3. ความสอดคล้องของการประเมินผลและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
3. นำแผนการสอนที่แก้ไขข้อบกพร่องเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะนำไปใช้ในการวิจัย เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหาและเวลา
4. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยกระทำตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

4.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ จากหนังสือ Modern Language Testing A Handbook (Valette. 1977) หนังสือ เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัด และประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2529) และหนังสือการสอบและการสอนภาษาอังกฤษ "ข้อคิดเห็น เกี่ยวกับข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผลกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ" (กัญดา ธรรมมงคล. 2532)

4.2 ศึกษาเนื้อหาของบทเรียนจากหนังสือ แบบเรียน Trio และศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ 1 (อ 011)

4.3 ศึกษาเนื้อหา สื่อ อุปกรณ์ ที่ได้รับจากโครงการอบรมครูภาษาอังกฤษ เพื่อชนรุ่นใหม่ โดยความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และ ไรตารีในประเทศไทย ณ มศว ประสานมิตร ระหว่างวันที่ 21 - 24 ตุลาคม 2539

4.4 สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา เป็นข้อสอบ 3 ฉบับคือ

ฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การฟัง การพูด สร้างโดยการดัดแปลงวิธีการทดสอบการพูดอย่างอิสระของ แวลเลท (Valette. 1977 : 150 - 160) โดยจะทำการทดสอบนักเรียนทีละคู่ ระหว่างทำการทดสอบมีการบันทึก เทปเพื่อนำมาประกอบการตรวจให้คะแนนอีกครั้ง จำนวน 10 ข้อ โดยกรรมการสอบ 2 คน

ฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่านแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ซึ่งมีลักษณะคำถามที่วัดความสามารถในการอ่าน เพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง และเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

ฉบับที่ 3 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการเขียน ชนิดอัตนัย โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพจำนวน 1 เรื่อง ความยาวประมาณ 10 ประโยค

4.5 กำหนดวิธีการตรวจให้คะแนน โดยถือเกณฑ์และการหาคุณภาพแบบทดสอบ ดังนี้

4.5.1 แบบทดสอบฉบับที่ 1 (แบบทดสอบความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษการฟัง-พูด) กำหนดผู้ให้คะแนน 1 คน รวมทั้งผู้วิจัยด้วยเป็น 2 คน ผู้ให้ คะแนนเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ทางการสอน คุณวุฒิ และอายุใกล้เคียงกัน และมีความเข้าใจในเกณฑ์การตรวจตรงกัน ตรวจให้คะแนนความสามารถในการฟัง การพูด ใช้แบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) ฉบับเดียวกัน โดยตรวจให้คะแนนจากการฟัง เทป บันทึกเสียง และยึดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนโดยใช้มาตราส่วนซึ่งปรับมาจากเกณฑ์การให้คะแนน ตามแบบ FST (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320 - 323) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

4.5.1.1 กำหนดระดับความสามารถจากพฤติกรรม 5 อย่าง คือ สำเนียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความเข้าใจ โดยความสามารถแต่ละด้าน จะแบ่งออกเป็นข้อย่อย ๆ อีก 6 ระดับ ระดับ 1 (Poor) ถึงระดับ 6 (Excellent)

4.5.1.2 น้าระดับความสามารถที่ได้ไปลงตารางน้ำหนัก พฤติกรรมซึ่งแปลงเป็นคะแนน หากผลรวมทั้งหมดมีคะแนนเต็มเท่ากับ 90 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถของพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน

ด้านสำเนียง (Accent)

- ระดับ 1. ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้
2. พูดอย่างเด่นชัดน้อย ๆ ยากแก่การเข้าใจ ต้องข้บ่อย ๆ
3. ออกสำเนียงต่างชาติต้องฟังอย่างตั้งใจ การออกเสียงผิดทำให้เข้าใจผิดบ่อย ๆ มีข้อผิดพลาดไวยากรณ์ และคำศัพท์
4. มีร่องรอยสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดบางครั้งแต่ไม่ทำให้เข้าใจผิด
5. การออกเสียงผิดน้อยมาก แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
6. ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงต่างประเทศ

ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

- ระดับ 1. ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมก่อนล่วงหน้า
2. พูดผิดมาก แสดงให้รู้ว่ามีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก ทำให้สื่อสารไม่ได้
3. พูดผิดบ่อย ๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด
4. พูดผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่ามีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่าง แต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ
5. ผิดไวยากรณ์น้อยมาก
6. มีที่ผิดเพียง 1 หรือ 2 ครั้ง ตลอดการสัมภาษณ์

ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

- ระดับ 1. มีคำศัพท์ไม่เพียงพอสำหรับบทสนทนาง่าย ๆ
2. มีศัพท์ในวงจำกัดในเหตุการณ์ประจำวัน
3. ใช้คำศัพท์ไม่มากพอ และในวงที่จำกัด พูดขยายความและอธิบายไม่ได้

4. ใช้ศัพท์ได้เพียงพอที่จะอธิบายในความสนใจพิเศษ ไม่มีศัพท์เทคนิค
5. ใช้ศัพท์ได้อย่างกว้างขวางในสถานการณ์ต่าง ๆ
6. ใช้ศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

- ระดับ 1. การพูดยังติดตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนาไม่ได้
2. การพูดช้ามาก และไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน
 3. ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยคก็มี
 4. พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจจะเกิดจากการพูดใหม่ หรือมีคึดหาศัพท์
 5. พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือน

เจ้าของภาษา

6. พูดได้คล่องแคล่วเทียบได้กับเจ้าของภาษา

ด้านความเข้าใจ (Comprehension)

- ระดับ 1. เข้าใจได้เพียงเล็กน้อย แม้ในสถานการณ์ธรรมดาที่สุด
2. เข้าใจได้ช้าในคำพูดช้า ๆ ง่าย ๆ ยังต้องการการย้ำจึงจะเข้าใจ
 3. เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง แต่ต้องระมัดระวังและ

ต้องการการย้ำในบางครั้ง

4. เข้าใจได้ดีในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติ ในเรื่องเกี่ยวกับตนเอง

แต่ต้องการการย้ำในบางครั้ง

5. เข้าใจทุกอย่างในบทสนทนาธรรมดา ยกเว้นสำนวนหรือคำพูดที่เร็ว

6. เข้าใจทุกอย่างโดยปราศจากความยุ่งยาก และเทียบเท่าเจ้าของ

ภาษาที่มีการศึกษาคคนหนึ่ง

4.5.1.3 กำหนดตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับ

ความสามารถในการฟัง การพูด 5 ด้าน (Oller. 1979 : 320 323) ดังนี้

ตาราง 2 เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน

พฤติกรรม	ระดับความสามารถ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ
		1	2	3	4	5	6
ด้านสำเนียง		1	2	3	4	5	6
ด้านไวยากรณ์		5	10	15	20	25	30
ด้านคำศัพท์		4	8	12	16	20	24
ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา		2	4	6	8	10	12
ด้านความเข้าใจ		3	6	9	12	15	18

4.5.1.4 นวัตกรรมทดสอบที่สร้างแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ

ทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน คือ Mr. Martin Gross ดร.บังอร พานทอง และ Dr. Basil Shaw ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และลงความเห็นว่าคุณสมบัติข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (สมบุรณ์ ชิตพงศ์. 2527 : 129)

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น

0 = ไม่แน่ว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้นหรือไม่

-1 = แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

บันทึกผลการพิจารณาความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ .5 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีความ

เพียงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า .5 ผู้วิจัยจะต้องตัดออกหรือไม่ก็นำไปแก้ไขใหม่

4.5.1.5 กำหนดผู้ให้คะแนน 2 คน รวมทั้งผู้วิจัย มีคุณวุฒิ วิทยุฒิ และประสบการณ์ทางการสอนใกล้เคียงกัน ซึ่งได้รับการฝึกและแนะนำเกี่ยวกับวิธีการประเมินผลให้มีความเข้าใจตรงกัน ในข้อความทั้งหมดของแบบทดสอบ เกณฑ์การให้คะแนนและวิธีการบันทึกคะแนนการพูดภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นอย่างดี

4.5.1.6 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยวิธีการคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2536 : 163 - 165) ได้ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจ 2 คน เท่ากับ .97

4.5.1.7 นำแบบทดสอบที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนพระแสงวิทยาส่งไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุดนำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25% แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 185) แล้วคัดเลือกแบบทดสอบไว้เพียง 10 ข้อ ซึ่งมีค่า t ตั้งแต่ 3.33 - 10.55

4.5.1.8 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha - Coefficient) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 170 - 172) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ .85

4.5.2 การวิเคราะห์แบบทดสอบฉบับที่ 2 (แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการอ่าน) ผู้วิจัยคัดเลือกไว้แล้วซึ่งมีระดับความยากง่ายเช่นเดียวกับเนื้อหาที่ใช้ในการสอนทั้ง 18 คาบ เป็นข้อสอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 80 ข้อ โดยออกข้อสอบวัดความสามารถในการอ่านด้านต่าง ๆ คือ

1. การจับใจความสำคัญของเรื่อง
2. การแปลความหมาย
3. การขยายความ
4. การเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

4.5.2.1 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทาง

การสอบภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน คือ Mr. Martin Gross Dr. Basil Shaw ดร.บังอร พานทอง เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อสอบที่เขียนขึ้นนั้น สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดความคิดเห็นไว้ดังนี้ .

- 1 ข้อความมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 - o ไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 ข้อความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
(บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2526 : 88 - 89)

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยคัดเลือกข้อทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า หรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้น มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อทดสอบที่มีดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า 0.5 ผู้วิจัยจะตัดออก

4.5.2.2 นำกระดาษคำตอบที่ได้จากการทดลองมาตรวจ

ให้คะแนนข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด ไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ข้อ ให้ 0 คะแนน เมื่อตรวจให้คะแนนแล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์เพื่อหาค่าความยากง่าย (Difficult) และหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้เทคนิค 27% แล้วเปิดตารางสำเร็จของ จุงเตห์ ฟาน (Fan. 1952 : 1 - 32) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยาก (p) ระหว่าง .22 - .78 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามทั้งหมด 40 ข้อ

4.5.2.3 นำแบบทดสอบที่ผ่านการวิเคราะห์หาค่าความ

ยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกจำนวน 40 ข้อไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน โดยใช้สูตร KR-20 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 168)

4.5.3 แบบทดสอบฉบับที่ 3 (แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการเขียน) เป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความ โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพจำนวน 1 เรื่อง ความยาวประมาณ 10 ประโยค

4.5.3.1 สร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียนซึ่งเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความ โดยจะวัดความสามารถทางการใช้ภาษาสำหรับการเขียนการลำดับ แสดงความคิดเห็นได้ชัดเจน และสื่อความหมายได้ การใช้ภาษาไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง อีกทั้งความสมบูรณ์ของการเขียน แบบทดสอบเป็นภาพชุดที่กำหนดให้ความยาวไม่น้อยกว่า 10 ประโยค

4.5.3.2 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน คือ Mr. Martin Gross Dr. Basil Shaw และ ดร.บังอร พานทอง เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยพิจารณาให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้สอนในการวิจัย รวมทั้งตรวจสอบความชัดเจน และความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในคำสั่งด้วย

4.5.3.3 นำแบบทดสอบมาปรับแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ แล้วนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน

4.5.3.4 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียนยึดหลักการตรวจให้คะแนนของ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (1987 : 54) ซึ่งมีวิธีการให้คะแนนดังนี้

ตาราง 3 เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ

เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนนเต็ม
1. การลำดับความ (Writing Organizing)	5
2. ความคิด ใจความชัดเจน และสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing)	5

4.5.3.5 กำหนดคุณลักษณะของผู้ตรวจแบบทดสอบ การเขียนเรียงความของนักเรียนดังนี้

1. มีคู่มืออย่างต่ำปริญญาดรี
2. มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ

อย่างน้อย 10 ปี

4.5.3.6 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 70) จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน ได้ค่าความเชื่อมั่น .99

4.5.3.7 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียน โดยวิธีการสอบซ้ำ (Test-retest) โดยคำนวณจากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการสอบครั้งแรกกับคะแนนที่ได้จากการสอบครั้งที่ 2 โดยใช้สูตร Pearson Product Moment Coefficient Correlation (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2536 : 163 - 164) ได้ค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบทั้งฉบับ .72

4.5.4 การสร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

4.5.5 ศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2524 : 78 - 97) และรวีวรรณ อังคนรัศม์พันธ์ (2533 : 43 - 213)

ข้อความในแบบสอบถามจะสอบถามในด้านความรู้สึกพอใจ ความต้องการ ความมานะพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หรือการกระทำที่ตรงข้อใดมากที่สุด โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมีตัวเลือกอยู่ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

4.5.6 กำหนดน้ำหนักในการให้คะแนนการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความไว้ดังนี้

ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกรู้สึกหรือการกระทำทางบวก (Positive)

จะให้คะแนนดังนี้

มากที่สุด	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

ถ้าความต้องการนั้นแสดงความรู้สึกรู้สึกหรือการกระทำทางลบ (Negative)

จะให้คะแนนดังนี้

มากที่สุด	1	คะแนน
มาก	2	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	4	คะแนน
น้อยที่สุด	5	คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างทางขวามือของนักเรียน เฉพาะตัวเลือก
ที่ตรงกับความรู้สึก หรือการกระทำของนักเรียนมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียว

ข้อความ	ความรู้สึก	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
(0) ในชั่วโมงภาษาอังกฤษข้าพเจ้า ติดตามเรื่องที่ครูสอนอย่างจริงจัง						
(00) ข้าพเจ้ารู้สึกเสมอว่าการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ฝึกให้รู้จักรับผิดชอบการทำงาน ร่วมกัน						
(000) ยิ่งเรียนภาษาอังกฤษข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็น วิชาที่มีกิจกรรมที่น่าสนใจ						

4.5.7 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสร้างแบบ
ทดสอบ 3 ท่าน คือ รศ.ชูศรี วงศ์รัตน์ ดร.ดิลก ดิลกานนท์ รศ.พวงรัตน์ ทวีรัตน์
ตรวจสอบดูความเหมาะสมของการใช้ภาษา และลักษณะของข้อความทางบวกและทางลบ
ตลอดจนดูว่าคำถามนั้นวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่

4.5.8 นำแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษไปหา
คุณภาพ โดยนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540
โรงเรียนพระแสงวิทยา อ.พระแสง จ.สุราษฎร์ธานี ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

4.5.9 นำผลการตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนก
ของข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจสอบและรวบรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมา
เรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ โดยใช้
เทคนิค 25% แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้
t - test คัดเลือกแบบสอบถามข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 4.4 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีความจำแนกสูง
อยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 185) โดยคัดเลือกไว้ 20 ข้อ

4.5.10 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 170 - 171) โดยนำไปทดลองกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .94

4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 216 - 217) ซึ่งมีรูปแบบดังตาราง 4

ตาราง 4 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T ₁	X	T ₂
CR	T ₁	$\sim$ X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้

ER	แทน	กลุ่มทดลอง
CR	แทน	กลุ่มควบคุม
T ₁	แทน	การสอบก่อนที่จะจัดกระทำการทดลอง
T ₂	แทน	การสอบหลังที่จัดกระทำการทดลอง
X	แทน	การสอนของกลุ่มทดลอง
$\sim$ X	แทน	การสอนของกลุ่มควบคุม

4.2 ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ดำเนินการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาเท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม
3. ทำการสอบหลังการทดลองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในด้านการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Difference Score
2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Difference Score
3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent
4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน

6.1.1.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

6.1.1.2 หาค่าความแปรปรวนของคะแนน คำนวณจากสูตร
(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 63)

$$s^2 = \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N - 1)}$$

6.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

6.2.1 หาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
โดยใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2526 : 88 - 91)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับ
จุดประสงค์การเรียนรู้

R แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
แต่ละคน

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

6.2.2 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความ
เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค 27% ในการวิเคราะห์ข้อสอบ ของ
จุง เตห์ ฟาน (Fan. 1952 : 1 - 32)

6.2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษ ทักษะอ่าน โดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder
Richardson) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 168 - 169) คือ

$$r_{tt} = \frac{n}{n - 1} \left(1 - \frac{\sum p_i q_i}{s_t^2} \right)$$

เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

s_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

p แทน สัดส่วนของการตอบถูกในแต่ละข้อ

$$= \frac{\text{จำนวนคนตอบถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$$

q แทน สัดส่วนของการตอบผิดในแต่ละข้อ $q = 1 - p$

6.2.4 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้

ภาษาอังกฤษ การฟัง-การพูด และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน โดยวิธีการทางสถิติแบบที (t-test) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2}{n_H} + \frac{s_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือ

$\bar{X}_H$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

s_H^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง

s_L^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ

n_H แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง

n_L แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

6.2.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้

ภาษาอังกฤษ การฟัง-การพูด การเขียน และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แบบแอลฟา (Cronbach. 1970 : 161)

$$\infty = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ ∞ แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

n แทน จำนวนข้อของเครื่องมือ

s_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมจากเครื่องมือทั้งฉบับ

6.2.6 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความ

สามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การฟัง-การพูด และการเขียน ของผู้ตรวจ 2 คน โดยใช้การคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 163 - 164)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน X

$\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนน Y

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของ X แต่ละตัวยกกำลังสอง

$\sum Y^2$ แทน ผลรวมของ Y แต่ละตัวยกกำลังสอง

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณ X กับ Y ทุกคู่

N แทน จำนวนคน

6.3 สถิติทดสอบสมมติฐาน

6.3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score (Scott and Werthimer. 1962 : 262 - 264)

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD_1 - MD_2}}$$

$$S_{MD_1 - MD_2} = \sqrt{\frac{S_{D_1}^2}{n_1} + \frac{S_{D_2}^2}{n_2}}$$

$$S_{D_i}^2 = \frac{(D_1 - MD_1)^2 + (D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณา t-distribution
	S_D^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบหลังเรียนและก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
	D_1	แทน	ผลต่างของคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง
	D_2	แทน	ผลต่างของคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุม
	MD_1	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทุกคนในกลุ่มทดลอง
	MD_2	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทุกคนในกลุ่มควบคุม
	$S_{MD_1 - MD_2}$	แทน	คะแนนของความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างของค่าเฉลี่ยระหว่าง MD_1 และ MD_2

6.3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนและหลังการเรียนภายในกลุ่มเดียวกัน, โดยวิธีการทางสถิติ t-test แบบ dependent (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 78) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนคู่
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคล ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับหลังการเรียน
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมยกกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคล ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับหลังการเรียน

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
MD	แทน	คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง
t	แทน	ค่าสถิติ
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
กลุ่มทดลอง	แทน	นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วย อรรถลักษณะแบบวิธีการ
กลุ่มควบคุม	แทน	นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเสนอตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู
2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู
3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการและการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการและการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู

นักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการและที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ดังตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การฟัง - การพูด การอ่าน และการเขียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
การฟัง - การพูด				
กลุ่มทดลอง	35	12.37	6.52	3.37**
กลุ่มควบคุม	35	7.77	4.75	
การอ่าน				
กลุ่มทดลอง	35	8.80	3.50	2.85**
กลุ่มควบคุม	35	6.20	4.40	
การเขียน				
กลุ่มทดลอง	35	7.60	3.21	4.03**
กลุ่มควบคุม	35	4.57	3.08	

** $p < .01$

จากตาราง 4 แสดงว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการฟัง - การพูด การอ่านและการเขียนของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 1

2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู

นักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	35	8.74	5.18	2.89**
กลุ่มควบคุม	35	5.42	4.37	

** $p < .01$

จากตาราง 5 แสดงว่า ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

3.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลองได้ผล ดังตาราง 6

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	N	$\bar{X}$	MD	t
การฟัง - การพูด				
ก่อนการทดลอง	35	37.65	12.37	11.22**
หลังการทดลอง	35	50.02		
การอ่าน				
ก่อนการทดลอง	35	22.11	8.80	14.86**
หลังการทดลอง	35	30.91		
การเขียน				
ก่อนการทดลอง	35	8.91	7.60	14.01**
หลังการทดลอง	35	16.51		

** $p < .01$

ตาราง 3 แสดงว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองแตกต่างกับหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อ 3

3.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง ได้ผลดังตาราง 7

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	N	$\bar{X}$	MD	t
การฟัง – การพูด				
ก่อนการทดลอง	35	36.51	7.77	9.66**
หลังการทดลอง	35	44.28		
การอ่าน				
ก่อนการทดลอง	35	18.97	6.20	8.93**
หลังการทดลอง	35	25.17		
การเขียน				
ก่อนการทดลอง	35	7.57	4.57	8.73**
หลังการทดลอง	35	12.14		

** $p < .01$

จากตาราง 7 แสดงว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองแตกต่างกับหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 3

4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

4.1 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ได้ผลดังตาราง 8

ตาราง 8 เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	N	$\bar{X}$	MD	t
ก่อนการทดลอง	35	60.85	8.74	9.97**
หลังการทดลอง	35	69.60		

** $p < .01$

จากตาราง 8 แสดงว่านักเรียนกลุ่มทดลองหลังจากได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกับก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 4

4.2 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลองได้ผลดังตาราง 9

ตาราง 9 เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม
ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	N	$\bar{X}$	MD	t
ก่อนการทดลอง	35	58.48	5.42	7.34**
หลังการทดลอง	35	63.91		

** $p < .01$

จากตาราง 9 แสดงว่านักเรียนกลุ่มควบคุมหลังจากได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความ
สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกับก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 4

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษา และความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู สรุปสาระสำคัญและผลการศึกษาได้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน พ่วงพรมครวิทยา อำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) จำนวน 3 ห้องเรียน รวม 105 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน พ่วงพรมครวิทยา อำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 35 คน รวม 70 คน และสุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยวิธีการจับสลาก

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วย อรรถลักษณะแบบวิธีการซึ่งผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จำนวน 18 คาบ

3.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู ซึ่งผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จำนวน 18 คาบ

3.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง - การพูด เป็นข้อสอบอัตนัย ซึ่งผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จำนวน 10 ข้อ นำไปหาคุณภาพได้ ค่าความเชื่อมั่น .85 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจ 2 คน .97 ค่าอำนาจจำแนก (t) 3.33 - 10.55

3.4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นข้อสอบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก ซึ่งผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จำนวน 40 ข้อ นำไปหาคุณภาพได้ค่าความยากง่าย (p) .22 - .78 ค่าอำนาจจำแนก (r) .22 - .85 และค่าความเชื่อมั่น .85

3.5 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเป็นข้อสอบอัตนัยซึ่งผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเป็นที่เรียบร้อยแล้วจำนวน 1 ข้อ นำไปหาคุณภาพได้ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจ 2 คน .99 ได้ค่าความเชื่อมั่น .72

3.6 แบบทดสอบวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษจำนวน 20 ข้อ นำไปหาคุณภาพได้ค่าอำนาจจำแนก 4.4 - 11.12 และค่าความเชื่อมั่น .94

4. วิธีการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยใช้เวลาในการทดลองสอนรวม 18 คาบ และมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองดังนี้

4.1 จัดปฐมนิเทศกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อทำความเข้าใจถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน จุดประสงค์ของการเรียนรู้ตลอดจนการประเมินผล

4.2 ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง - พูด การอ่าน การเขียน และแบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

4.3 ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่สร้างไว้ กลุ่มทดลองสอนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ และกลุ่มควบคุมสอนโดยการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างละ 18 คาบ

4.4 ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง - พูด การอ่าน การเขียนและแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

4.5 ตรวจวิเคราะห์คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง - พูด การอ่าน การเขียน และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score
2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score
3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent
4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
6. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู จากผลการศึกษา ค้นคว้าสามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู

จากผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนมีการจัดต่อเนื่องกัน กระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ มีขั้นตอนการสอนแบ่งออกได้เป็น 5 ขั้นตอน อย่างต่อเนื่องกัน ซึ่งจะเป็นไปตามหลักการพัฒนาการสอนภาษา โดยธรรมชาติ และเน้นการสอนความหมายรวมของเรื่องก่อนจะสอนองค์ประกอบย่อยของภาษาอันได้แก่ รูปพยางค์ สระ ตัวสะกด และไวยากรณ์ นักเรียนจะมีโอกาสฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน อย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1 - 5 เช่น ในขั้นตอนที่ 1 นักเรียนสามารถพัฒนาความคิดรวบยอดทางภาษา จากการฟังครูสาธิตวิธีการทำกิจกรรม โดยแสดงอุปกรณ์และการปฏิบัติอย่างละเอียดเป็นขั้นตอน เมื่อนักเรียนเข้าใจขั้นตอนต่าง ๆ ได้ดีแล้ว ก็สามารถฝึกการพูดจากเรื่องที่ฟังได้ ในขั้นตอนที่ 2 นักเรียนสามารถบอกวิธีการปฏิบัติกิจกรรมที่ครูสาธิตพร้อมทั้งได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมเป็นกลุ่มได้ และถ่ายทอดภาษาพูดเป็นภาษาเขียน ซึ่งครูและนักเรียนจะเขียนเรื่องร่วมกันในขั้นตอนที่ 3 โดยนักเรียนเป็นผู้บอกให้ครูเป็นผู้เขียนวิธีการต่าง ๆ ที่ได้ปฏิบัติกิจกรรม นอกจากนี้ยังสามารถให้การฝึกการอ่าน และการเขียนที่ต่อเนื่องกันตามความคิดของนักเรียนในกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อยในขั้นตอนที่ 4 โดยนักเรียนช่วยกันทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม และช่วยกันเขียนข้อความ

ต่าง ๆ ซึ่งในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกการเขียนร่วมกันทำให้เกิดการระดมสมอง และในขั้นตอนที่ 5 นักเรียนมีโอกาสฝึกความแตกต่างของระบบตัวสะกดต่าง ๆ จากที่เคยฟัง พูด อ่าน เขียนมาก่อน ทำให้เกิดการซ้ำ ย้ำ ทวน และเข้าใจระบบความแตกต่างของตัวสะกดได้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ได้ฝึกภาษาทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยเกมต่าง ๆ ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน และจำคำต่าง ๆ ได้อย่างแม่นยำ เนื่องจากต้องใช้ความคิดในการสื่อความหมายภาษาต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยตนเองจริง ๆ มิใช่จากการจำท่อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ มอร์โรว์ (Morrow, 1981 : 59 - 66) ที่ว่าการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น กิจกรรมที่ใช้ฝึกทางภาษาจะต้องเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในสถานการณ์ของการใช้ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ และการเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทางภาษา คือความสามารถในการสื่อสารได้ ซึ่งเรียกว่า การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติ (To learn it ; do it) นอกจากนี้การฝึกปฏิบัติทางภาษาในขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษายังเป็นการฝึกการปฏิบัติการใช้ภาษาอย่างจริงมากกว่าการศึกษาคำภาษา ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างแท้จริง ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูได้รับการจัดเป็น 9 ขั้นตอน ซึ่งเน้นความเข้าใจกฎเกณฑ์ภาษามากกว่าเน้นความสามารถในการใช้ภาษา รวมทั้งการให้นักเรียนรู้ภาษาโดยแยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ เช่น ศัพท์ โครงสร้าง ประโยคก่อนที่จะให้นักเรียนเข้าใจความต่อเนื่องของเนื้อหาในบริบท การฝึกทักษะทางภาษาจึงไม่ค่อยต่อเนื่องกันนัก เพราะมีการแยกฝึกส่วนต่าง ๆ ของภาษาเป็นตอน ๆ ดังกล่าว จึงทำให้กระบวนการเรียนการสอนตามขั้นตอนการสอนทั้ง 9 ขั้น มีความต่อเนื่องกันน้อย ผู้เรียนได้รับโอกาสฝึกฝนทักษะทางภาษา โดยการรับคำสั่งเป็นส่วนใหญ่ เช่น ในขั้นตอนที่ 4 - 5 ครูจะเป็นผู้นำการให้ศัพท์ และกระสวนประโยค นักเรียนก็จะฝึกออกเสียงตามตัวอย่าง รวมไปถึงการให้อ่านเรื่องและแปลความ โดยครูอ่านนำ และนักเรียนอ่านตามพร้อมกันทำให้นักเรียนมีโอกาสนำกระบวนการทางความคิด การเดาความดีความ ตามบริบทภาษาในระดับค่อนข้างต่ำ และได้รับการพัฒนาไม่มากเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการอ่าน ฉะนั้นเมื่อนักเรียนมีโอกาสนำสิ่งที่ไม่เคยพบในบทเรียน จึงรู้สึกว่ายากและทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้การฝึกกิจกรรมทางภาษาของกลุ่มควบคุม เป็นไปในลักษณะกลุ่มใหญ่ทั้งชั้นเสียเป็นส่วนมาก ทำให้การฝึกปฏิบัติทางภาษาของนักเรียนยัง不多 และไม่ถึงพอ อีกทั้งนักเรียนต้องคอยระวังข้อผิดพลาด เกี่ยวกับศัพท์ การใช้คำ และไวยากรณ์

อยู่ตลอดเวลา จึงเกิดความกลัวและไม่มั่นใจ ทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว รวมทั้งการแปลความหมายประโยคหลังการให้รูปแบบ ศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ ทำให้นักเรียนรู้ภาษาเป็นส่วน ๆ จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

1.2 การวัดและประเมินผล ในทุกขั้นตอนของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการสามารถวัดและประเมินผลได้อย่างไม่เป็นทางการ โดยการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ นักเรียนจึงมีโอกาสนประเมินตนเอง แก่ใจ และปรับปรุงข้อบกพร่องของตนในการใช้ภาษาโดยทันทีทันใด เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญทางการทดสอบทางภาษาหลายท่าน เช่น ออลเลอร์ (Oller, 1991 : 97) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนนั้นได้มาจากการรวบรวมความคิดออกมาปฏิบัติจริงของนักเรียนโดยการเชื่อมโยงความรู้จากตำราเรียนและความรู้ที่ได้จากครูในขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในทุก ๆ ขั้นตอน เป็นการวัดผลที่เหมาะสมกับวิธีการสอนและเหมาะสมกับวิธีการวัดผลทางภาษา เนื่องจากการวัดผลการใช้ภาษาได้นั้นผู้ใช้ต้องเป็นผู้ปฏิบัติทางภาษาอย่างจริง ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน เช่น ในขั้นตอนที่ 1 - 2 ครูสามารถประเมินผลนักเรียนเกี่ยวกับความสามารถในการฟัง - พูด ว่าสามารถจะเล่าเรื่องกลับบอกขั้นตอนการทำได้หรือไม่ ถ้าไม่สามารถปฏิบัติได้ก็ต้องฟังการสาธิตจากครูโดยย้อนกลับไปขั้นตอนที่ 1 ใหม่ และครูสามารถประเมินพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดขึ้นระหว่างกระบวนการเรียนการสอนได้ เช่น การบอกลำดับก่อน - หลัง ของเรื่องในขณะที่นักเรียนร่วมกันเขียนเรื่องในขั้นที่ 3 การออกเสียงคำต่าง ๆ (ระหว่างการเล่าเรื่องย้อนกลับและเล่นเกม) การเรียงคำเป็นประโยค (จากการเล่นเกม) การสะกดคำและการแต่งประโยค (ระหว่างการทำหนังสือเล่มใหญ่) ความร่วมมือของนักเรียนและความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานกลุ่มแบบประชาธิปไตย ความสนใจของนักเรียนเกี่ยวกับการอ่าน สืบเกิดจากการนำหนังสือไปศึกษาด้วยตนเองเมื่อมีเวลาว่าง ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู เพราะการวัดและประเมินผลในการสอนตามคู่มือครูนั่น จะมีการวัดและประเมินผลเป็นช่วง ๆ ไม่ต่อเนื่องกันนัก โดยเน้นการทำแบบฝึกหัดจากบทเรียนที่

เรียนไป นักเรียนจะต้องอ่านเรื่องแล้วตอบคำถามที่ครูกำหนดให้ เพราะฉะนั้นนักเรียนจะต้องอ่านทุกประโยคอย่างละเอียด เพื่อตอบคำถามของครูผู้สอน และคำถามนั้นก็ต้องการคำตอบที่แสดงความเข้าใจในระดับประโยคเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทำให้นักเรียนรู้สึกเครียด เพราะวิตกกังวลว่าจะตอบคำถามของครูผู้สอนไม่ได้ การประเมินผลดังกล่าวเป็นการจำกัดความคิดของนักเรียนด้วย จากเหตุผลดังกล่าวทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

1.3 การเสริมต่อการเรียนรู้ ทุกขั้นตอนของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ นักเรียนได้รับการเสริมต่อการเรียนรู้ทำให้รู้สึกว่าการเรียนนั้นไม่ยาก นักเรียนเกิดกำลังใจในการเรียน เนื่องจากเข้าใจในสิ่งที่ตนเรียนมากขึ้น และเห็นว่าการเรียนรู้สิ่งใหม่ไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่สมุททาการวิจัยเกี่ยวกับผลของการใช้วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับการอ่าน ดังเช่น แอปเปิ้ลบี แพพพาส พาลินสการ์ (Applebee, 1983 : 88 ; Pappas, 1984 : 84 ; Palinscar, 1986 : 73 - 98) ซึ่งพบว่าการนำกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ในการสอนอ่านทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านดีขึ้น ทำให้เกิดการพัฒนาด้านภาษาของนักเรียน อีกทั้งนักเรียนรู้สึกว่าตนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ รวมทั้งเกิดความใกล้ชิดสนิทสนมเป็นกันเองมากขึ้นระหว่างครูกับนักเรียน เพราะครูกับนักเรียนจะช่วยซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทางภาษา เช่น เมื่อครูให้นักเรียนอ่านข้อความใดแล้วนักเรียนก็เริ่มอ่าน แต่เกิดการติดขัดอ่านไม่ได้ ครูก็จะอ่านให้และอ่านไปพร้อมกับนักเรียน ครูจะหยุดอ่านเมื่อเห็นนักเรียนอ่านได้แล้ว เป็นต้น การช่วยเหลือดังกล่าวนักเรียนจะเกิดความมั่นใจ และอบอุ่นใจในการเรียน และเห็นว่าการเรียนไม่ใช่ของยากและสนุกสนานที่จะปฏิบัติตามกิจกรรมต่าง ๆ ได้ ในขั้นที่ 1 ครูจะช่วยนักเรียนเสริมต่อคำพูดต่าง ๆ ที่สนทนากันเกี่ยวกับความหมายของเรื่อง ในขั้นที่ 2 ครูจะช่วยเสริมต่อการเล่าเรื่องกลับของนักเรียนที่ติดขัดนึกไม่ออกหรือใช้ภาษาไม่ถูกต้อง ครูสามารถช่วยเสริมคำพูดต่อเติมคำพูดให้นักเรียน ส่วนมากมักเป็นตอนที่นักเรียนมีความลังเลไม่แน่ใจ ไม่มั่นใจ ไม่กล้า หรือไม่สามารถจะทำได้ในขั้น 3 ครูและนักเรียนช่วยกันคิดเขียนเรื่องข้อนี้สำคัญมาก จะช่วยให้นักเรียนได้รู้จักนึกถึงความหมายและเลือกคำที่พบได้ เช่น จะเขียนขั้นตอนการทำกิจกรรมใด ๆ ครูก็จะเริ่มโดยการพูดคุยว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับ

การทำอะไร มีอุปกรณ์อะไรบ้าง มีวิธีการทำอย่างไร ช่วยโยงลำดับของเรื่อง ผู้เรียนจะนึกถึงความหมาย และหาความเข้าใจง่ายขึ้น หากนึกไม่ออกผู้สอนก็จะช่วยเสริมว่า เป็นคำใดได้บ้าง และจะใช้ได้หรือไม่ เป็นต้น ในขั้นที่ 4 เสริมต่อการเรียนรู้ โดยการให้ผู้เรียนลองอ่านเรื่องในกลุ่มจากหนังสือเล่มใหญ่ หรือเล่าให้ฟังเป็นกลุ่ม ครูช่วยอ่านไปพร้อม ๆ กับนักเรียน หรือช่วยกันเล่าเรื่องจากภาพพร้อม ๆ กับนักเรียน เป็นต้น ในขั้นที่ 5 ครูจะมีส่วนช่วยเหลือนักเรียนในการเล่นเกมนต่าง ๆ โดยการแนะนำและเล่นไปพร้อม ๆ กับนักเรียนในระยะแรก หรือรอจังหวะที่นักเรียนติดขัดและไม่สามารถทำกิจกรรมได้โดยการช่วยเหลือทำกิจกรรมนั้น ๆ ไปพร้อม ๆ กับนักเรียนทีละตอน หรือทีละอย่าง และให้นักเรียนทำต่อไปจนกว่าจะประสบความสำเร็จ

จากกระบวนการเรียนการสอนที่ได้รับการจัดเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกัน การวัดและประเมินผลอย่างไม่เป็นทางการโดยการที่นักเรียนมีโอกาสแก้ไข ปรับปรุง ขอบกพร่องของตนเองในการใช้ภาษาโดยทันทีทันใด ตลอดจนการใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ ตั้งแต่ขั้นที่ 1 - 5 โดยเริ่มจากครูสาธิตวิธีการทำกิจกรรมโดยแสดงอุปกรณ์และการปฏิบัติอย่างละเอียดเป็นขั้นตอน นักเรียนบอกวิธีการปฏิบัติกิจกรรมที่ครูสาธิตและลงมือปฏิบัติเป็นกลุ่มใหญ่ และกลุ่มย่อย ตามแต่ลักษณะของกิจกรรมและความเป็นไปได้ของอุปกรณ์ ครูและนักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องร่วมกัน โดยนักเรียนเป็นผู้บอกให้ครูเป็นผู้เขียนวิธีการต่าง ๆ ที่ได้ปฏิบัติกิจกรรม นักเรียนช่วยกันทำหนังสือเล่มใหญ่จากเรื่องที่เขียนร่วมกัน (ในขั้นที่ 3) นักเรียนเล่นเกมและทำกิจกรรมเสริมภาษาอื่น ๆ จึงสามารถสรุปได้ว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู

จากผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 2 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

2.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ ทำให้
 นักเรียนมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม รู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นให้ประสบผลสำเร็จ ขั้นตอน
 การสอนจัดตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ที่เน้นตัวนักเรียนเป็นหลักโดยนักเรียนจะ เกิดความสนุกสนาน
 ในการลองผิดลองถูกทางภาษา เมื่อนักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกก็ได้รับการแก้ไขอย่างทันทีจาก
 ครูผู้สอน และให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนให้มากที่สุด เช่น การแสดงความคิดเห็น
 จะทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียน นอกจากนี้นักเรียนยังมีโอกาสฝึกกิจกรรมเสริม
 ทักษะโดยการเล่นเกมนิทัศน์ที่ 5 ซึ่งมีหลากหลายและท้าทายความสามารถ รวมทั้งมีการแข่งขัน
 นักเรียนจึงสนุกสนานในการเรียน จึงทำให้เกิดความสนใจได้มาก กิจกรรมในการเรียนการสอน
 แต่ละครั้งนักเรียนมีโอกาสทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม มีอิสระในการคิด การเรียนจะดำเนินไปใน
 รูปแบบของกิจกรรม บรรยายภาศในการเรียนส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะของการทำกิจกรรมกลุ่ม
 แทนการนั่งฟังครูบรรยายแล้วตอบคำถาม หรือทำแบบฝึกหัดจึงไม่ก่อให้เกิดความเครียด
 นักเรียนได้แสดงออกและมีการเคลื่อนไหวอยู่เสมอจึงเกิดความสนุกสนาน และจากการสัมภาษณ์
 นักเรียนส่วนใหญ่จะตอบว่ามีความมั่นใจและสนุกกับการใช้ภาษามากขึ้น ซึ่งมีผลโดยตรงกับความ
 สนใจในการเรียน เพราะเมื่อนักเรียนมีความสนุกสนานก็จะสามารถลดความตึงเครียดใน
 ชั้นเรียน ส่งผลให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนขึ้น เช่น เมื่อครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม
 ทำหนังสือเล่มใหญ่หรือออกมารายงานหน้าชั้น นักเรียนแต่ละกลุ่มจะกระตือรือร้นในการช่วยกัน
 คิดประโยค มีการแบ่งงานกันทำ หรือแสดงออกทางด้านการใช้ภาษาอย่างไม่เคอะเขิน
 นอกจากนี้การเรียนการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางของกลุ่มทดลองเน้นการใช้ภาษาใน
 ชีวิตจริง หรือสิ่งที่คุ้นเคยอย่างมีประสิทธิภาพ จึงทำให้การเรียนสนุกน่าติดตาม และจากการ
 ที่สังเกตพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ในกลุ่มทดลองมีความกระตือรือร้น สนใจ ต่อสิ่งที่ได้พบเห็นใหม่ ๆ
 จากวิธีสอนของครู และจากสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ
 นอกจากนี้นักเรียนยังมีความพอใจที่ได้ร่วมกิจกรรมกลุ่มในคาบเรียนทุกคาบ ซึ่งการเรียนแบบนี้
 แตกต่างจากที่นักเรียนเคยเรียนอยู่ประจำ และจากการสังเกตสภาพบรรยากาศในการเรียน
 การทำกิจกรรมพบว่าจากการสังเกตสีหน้าและแววตาของนักเรียนขณะทำกิจกรรมจะพบว่า
 มีรอยยิ้มที่มุมปากหน้าตาเบิกบานมีชีวิตชีวา ดังนั้นหากนักเรียนมีโอกาสได้ยิ้ม หัวเราะใน
 ขณะร่วมกิจกรรมบ้าง จะทำให้สภาพบรรยากาศในชั้นเรียนไม่ตึงเครียด ซึ่งมีผลในทางบวกต่อ
 นักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่าน เช่น สุโท เจริญสุข ได้กล่าวว่า

การจัดสภาพการเรียนรู้ที่น่าสนใจ การชี้ทางให้ทราบความก้าวหน้าในการทำงานทุกระยะของนักเรียน การเสริมแรงโดยการให้นักเรียนได้ประสบผลสำเร็จในการเรียน การพยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนให้มากที่สุด เช่น การแสดงความคิดเห็นจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียน และเมื่อนักเรียนสนใจในการเรียนก็จะทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการศึกษา (สุโท เจริญสุข. 2522 : 72) นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ มีพฤติกรรมด้านความสนใจในการเรียนที่เด่นชัดสามารถสังเกตได้ เช่น ความพร้อมเพรียงและความกระตือรือร้นในการเข้าชั้นเรียน การเข้าร่วมกิจกรรม ความสนใจของนักเรียนต่อสื่อที่ครูเตรียมมาในแต่ละคาบเรียน ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู เพราะในการสอนตามคู่มือครูนั้น การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนโดยเน้นการเรียนรู้ภาษาเป็นส่วน ๆ เช่น ศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ก่อนที่จะให้รู้และเข้าใจเนื้อความที่มีความหมายในบริบท ซึ่งเป็นการฝึนครบชาติของผู้เรียนที่ต้องการรู้ความหมายของเรื่องราวต่าง ๆ นั้นก่อนทำให้ไม่มีสิ่งเร้าความสนใจในการเรียนที่ดีพอ รวมทั้งทางจัดกิจกรรมในกลุ่มใหญ่เป็นส่วนมากทำให้นักเรียนไม่กล้าใช้ภาษาจากขั้นตอนการสอนตามคู่มือครู ครูเสนอบทเรียนใหม่โดยอ่านเนื้อเรื่องให้นักเรียนฟัง และให้นักเรียนอ่านตาม แล้วจากนั้นครูก็อธิบายความหมายของคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏอยู่ในเนื้อเรื่องจากกระบวนการเรียนการสอนดังกล่าว นักเรียนมีโอกาสนำกระบวนการคิดน้อย นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนน้อย จากเหตุผลดังกล่าวทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2.2 เนื้อหาที่นำมาใช้สอนนั้น ครูผู้สอนได้คำนึงถึงความรู้เดิมของนักเรียนเป็นหลัก เพราะฉะนั้นเนื้อหาจะตรงกับความสนใจของนักเรียน เป็นเนื้อหาใกล้ตัว สามารถทำให้นักเรียนใช้ความรู้เดิมช่วยในการทำความเข้าใจความหมายของเรื่อง ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อเนื้อหาที่เรียนเห็นว่าไม่ยาก ได้เรียนในสิ่งที่ตนเองสนใจ มีความกระตือรือร้นที่จะเรียน ถึงแม้ว่าเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองจะเป็นเนื้อหาเดียวกัน แต่กลุ่มทดลองจะเน้นการสอนโดยเน้นการเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่การพัฒนาคำประกอบย่อยของภาษา อันได้แก่

การสะกดคำ และความเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ต่าง ๆ นักเรียนมีโอกาสฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยความสนุกสนาน ทำให้เกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2534 : 17) ที่พบว่า นักเรียนใน โครงการนร่องที่มีปัญหาทางภาษา ณ จังหวัดสุรินทร์ ซึ่งเรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูด ได้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ และนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจในการอ่านและสามารถทำคะแนนวิชาอื่น ๆ ได้สูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นกัน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอน ตามคู่มือครู นักเรียนขาดการกระตุ้นการใช้ความรู้เดิมด้านเนื้อหาตรงกันข้ามครูกับกระตุ้น ความรู้เดิมด้านไวยากรณ์เสียมากกว่า จึงทำให้นักเรียนรู้สึกวิตกกังวลกับองค์ประกอบย่อย ของภาษา ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าเนื้อหาที่เรียนยาก เกิดความเบื่อหน่ายและไม่ค่อยสนใจใน การเรียน เพราะโดยธรรมชาติแล้วนักเรียนต้องการรู้ความหมายของเรื่องราวต่าง ๆ นั้น ก่อนที่จะรู้องค์ประกอบย่อยของภาษา ทำให้ไม่มีสิ่งเร้าความสนใจในการเรียนที่ดีพอจาก เหตุผลดังกล่าวทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบ วิธีการมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการ สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

จากผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลัง การทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสามารถในการใช้ภาษา อังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผล ดังต่อไปนี้

3.1 บทเรียนที่นำมาให้นักเรียนนั้น เหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน และเป็นบทเรียนที่นักเรียนสามารถใช้ความรู้เดิมมาประกอบการทำความเข้าใจในสิ่งที่เรียนได้ เพราะเป็นเนื้อหาที่ใกล้ตัวนักเรียน และเหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น

3.2 การจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนช่วยให้เกิดการเรียนรู้ เช่น การที่นักเรียนมีโอกาสทำงานเป็นกลุ่ม ช่วยให้นักเรียนสามารถระดมความคิด และปรึกษาหารือร่วมกัน ทำให้งานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

3.3 ครูผู้สอนสอนด้วยตนเอง พยายามสร้างบรรยากาศด้านการเรียน การสอนที่ดีให้กับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ที่เหมือนกัน ให้ความสำคัญกับผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มเท่ากัน ทำให้เห็นประโยชน์และความสำคัญในการทดลองครั้งนี้ มิใช่เพื่อให้งานวิจัยประสบความสำเร็จเท่านั้น แต่ครูผู้สอนต้องการให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มได้รับความรู้จากครูผู้สอนในครั้งนี้ด้วย

3.4 ครูดูแลเอาใจใส่นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน ให้ความกระจ่างแก่นักเรียนในสิ่งที่นักเรียนยังไม่เข้าใจต้องแท้ หรือมีข้อสงสัยในเนื้อหาที่เรียน ครูให้คำปรึกษา และชี้แนะนักเรียนให้นักเรียนกล้าที่จะถามครูในสิ่งที่ยังไม่เข้าใจ ครูพร้อมที่จะอธิบายในสิ่งที่นักเรียนสงสัยพร้อมทั้งทุ่มเทความรู้ ความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มที่

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้หลังการทดลอง นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู สามารถพัฒนาการใช้ภาษาได้ดีขึ้น

4. การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

จากผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

4.1 จากการพิจารณาขั้นตอนการสอนในแต่ละชั้นจะเห็นได้ว่าได้รับการกระตุ้นให้เกิดความสนใจในสิ่งที่เรียนโดยใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น ใช้สื่อ และอุปกรณ์การสอนที่น่าสนใจ ได้แก่ บัตรคำ รูปภาพ ของจริง เป็นต้น

4.2 เนื้อหาที่นำมาให้นักเรียนเรียนนั้น เป็นเนื้อหาที่น่าสนใจ มีความหลากหลาย เป็นเนื้อหาใกล้ตัวสามารถใช้ประสบการณ์เดิมมาประกอบในการทำความเข้าใจ เรื่องที่เรียนได้มากยิ่งขึ้น เป็นเนื้อหาที่ไม่ยากและไม่สลับซับซ้อนเกินไปนัก

4.3 นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนไปแล้วนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

จากเหตุผลดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่าหลังการทดลอง นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

1.1 จากผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการส่งผลต่อนักเรียนในด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งด้านการฟัง - การพูด การอ่าน และการเขียน ตลอดจนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นจึงพอที่จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และครูผู้สอนภาษาในการพิจารณาเอาเทคนิควิธีการสอนรวมทั้งกิจกรรมการเรียนการสอนไปใช้ในการสอนภาษา และควรจะได้มีการเผยแพร่วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อไป

1.2 ควรมีการขยายผลให้เป็นประโยชน์ในภาคอื่น ๆ เช่น ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก และประยุกต์เนื้อหามาใช้ให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นนั้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับนักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ บ้าง เช่น นักเรียนในระดับวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพราะธรรมชาติของการเรียนการสอนเหมาะสมที่จะนำไปใช้ เพราะเนื้อหาที่เรียนเป็นอรรถลักษณะแบบวิธีการประมาณ 80 % จึงน่าจะพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับอาชีวศึกษาได้

2.2 ควรมีการศึกษาถึงตัวแปรตามตัวอื่น ๆ ที่เกิดจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรับผิดชอบ เพราะในขณะให้นักเรียนปฏิบัติงานเป็นกลุ่มนักเรียนมีการแบ่งงานกันทำ จึงน่าจะเกิดความรับผิดชอบขึ้นได้จึงควรจะศึกษาตัวแปรด้านความรับผิดชอบด้วย ส่วนความเชื่อมั่นในตนเอง ในกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียนมีโอกาสดังแสดงความคิดเห็น ตัดสินใจลงมือปฏิบัติ เช่น วาดรูป จึงน่าจะเกิดความเชื่อมั่นขึ้นได้

2.3 ควรนำแบบสังเกตพฤติกรรมและแบบสัมภาษณ์ใช้ควบคู่กันไปกับแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้ข้อมูลในการวิจัยที่ละเอียดครบถ้วน

2.4 ในกระบวนการเรียนการสอนในช่วงแรก ๆ ครูต้องอดทนที่จะให้ความช่วยเหลือนักเรียน และดำเนินการสอนอย่างค่อยเป็นค่อยไป ทั้งนี้เพราะในช่วงแรก ๆ นักเรียนไม่คุ้นเคยกับวิธีการสอน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสรวงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
การแนะแนวและจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2528.
- กรรณิการ์ ชาทิมนตรี. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ
และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. ปรินฎานพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- กัญดา ธรรมมงคล. "ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษใน
การสอบและการสอนภาษาอังกฤษ". THAI/TESOL'S OCCASIONAL PAPERS
NO. 1989/1 : 9 - 18 ; 2532.
- กุลชาติ โยสีดา. การศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติ
และวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินฎานพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. เอกสารประกอบแผนพัฒนา
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544). มีนาคม 2539.
- ทวี ท่อแก้ว และอบรม สันนิบาต. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2517.
- นฤมล กลั่นเจริญ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน ที่เรียนโดยการใช้และไม่ใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530. อัดสำเนา.
- น้อมฤดี จงพยุหะ และคนอื่น ๆ. คู่มือการสอนวิชาจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ :
ก้าวหน้าการพิมพ์ คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต, 2519.
- นันทรัตน์ ชื่นชนม์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความคงทนในการจำของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับวิธีปกติ.
ปรินฎานพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2531. อัดสำเนา.

บุญชม ศรีสะอาด. รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน. ปริญญานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.

บุญเชิด ภูณโณนันทพงษ์. การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ.

กรุงเทพฯ : กองบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2526.

ประสาร ทิพย์ธารา. พัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่น ตรงตามหลักสูตรมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยครู. กรุงเทพฯ : แพร์พิตา, 2521.

เปลื้อง ณ นคร. จิตวิทยาสำหรับชีวิต. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น, 2515.

พรพิมล ประสงค์พร. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ กับการสอนตามคู่มือครู.

ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2521.

พัชรประภา อตุลวิทย์. หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

มลลิกา รักดีณรงค์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน การเขียนและทัศนคติต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดนครราชสีมา ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์. เอกสารคำสอนวิชา วผ 306 การวัดทัศนคติเบื้องต้น. ชลบุรี : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 2533. อัดสำเนา.

รัชนิภา ทองสุทธิ. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

- รัตนา ถวิลวงษ์. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษและ
บุคลิกภาพประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- ละม้ายมาศ ศรีทนต์. การสำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความต้องการพื้นฐาน
ทางจิตใจ และพฤติกรรมของเยาวชนไทยกับญี่ปุ่นในวัยรุ่น. กรุงเทพฯ :
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2510. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ :
ศึกษาพร, 2531.
- _____. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริม
วิชาการ, 2536.
- วณิช บรรจง และคนอื่น ๆ. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครพิมพ์,
2515.
- วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : เรือนอักษรการพิมพ์, 2524.
- ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์โลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิมพ์โลก, 2522.
- ศิริอร รัตนอุดม. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วม
กิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้และ
ไม่ใช้การรู้ตนเรื่องประกอบกรอ่าน. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. ท้องถิ่นกับการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว, 2539.
- _____. รายงานการประเมินคุณภาพทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว, 2538.
- _____. หลักสูตรภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2539.
- _____. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533).
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2533.

- สมควร เกตุทอง. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียน การระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.
- สมบูรณ์ ชิตพงศ์. "การประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย," เอกสารประกอบวิชาการวิจัย 521 : วิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. การวัดทางจิตวิทยาและการศึกษา. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา, 2518.
- สุโท เจริญสุข. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2522.
- สุธีพร ปาคะดี. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียน และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- สุนีย์ ธีรดากร. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด, 2525.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มิตรสยาม, 2522.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด, 2533.
- _____. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเล่ม 2. กรุงเทพฯ : บริษัท ประยูรวงศ์ จำกัด, 2534.
- _____. เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์, 2531.
- _____. โครงการอีสานเขียวเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด, 2533.

- อัจฉรา วงศ์ไธธร. เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2529.
- Aboderin, Yemi. "Integrating Reading and Writing," in English Teaching Forum. Forum. 1 : 33 - 40 ; January, 1986.
- Applebee, Arthur N. and Judith S. Langer. "Instructional Scaffolding as Natural Language, Activities," Language Art. 63(2) : February, 1983.
- Byrne, Bonn. Teaching Oral English. London : Longman, 1976.
- Cronbach, Lee Joseph. Essentials of Psychological Testing. 3rd ed. New York : 1970.
- Davis, Frederick B. Educational Measurement and Their Interpretation. California : Wedsworth Publishing Co., 1964.
- Dechant, Emerald V. Improve the Teaching of Reading. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall, 1970.
- Dewey, John. Dictionary of Education. New York : Philosophical Library, 1959.
- Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. New Jersey : Princeton, 1952.
- Finocchiaro, Mary. English as a Second Language : from Theory to Practice. New York : Regents, 1974.
- Finocchiaro, Mary and Bonomo Michael. The Foreign Language Learner : A Guide for Teachers. New York : Regents Publishing Company, 1973.
- Good, Carter V. Dictionary of Education. New York : McGraw - Hill, 1973.
- Goodman, K.S. "Celebrate Literacy," Reading Today. 11 : 31 - 32 ; 1982.
- Harris, Albert J. and Edward R. Sipay. How to teach Reading. New York : Longmans, Inc., 1979.
- Harris, David P. Testing English as a second Language. New York : McGraw-Hill, 1969.
- Karmel. Measurement and Evaluation in the school. 2nd ed. New York : Macmillan, 1987.
- Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrell. The Natural Approach : Language Acquisition in the Classroom. Oxford : Pergamon Press, 1983.

- Littlwood, W. Community Language Teaching An Introduction. London: Cambridge University Press, 1981.
- Lado, Robert. Language Teaching A Scientific Approach. New York : McGraw-Hill, Inc., 1964.
- Mehrens, William A. and Irvin F. Lehmann. Standardized Test in Education. New York : Holt and Rinchart Inc., 1969.
- Morrow, K. Communication in the Classroom. Essex, England : Longmon Group Ltd., 1981.
- Oller, John W. Language Test at School : A Pragmatic Approach. London : Longman, 1979.
- _____. "Foreign Language Testing : Part 1 Its Breadth," in Language Assessment Seminar Chiangmai, Thailand. p. 5. 1991.
- Page, Terry J., B. Thomas and A.R. Marshall. International Dictionary of Education. New York : Nicholas Rubleshy Company, 1977.
- Palinscar, S.A. "The Role of Dialogue in Providing Scaffolded Instruction," Educational Psychologist. 21(1 - 2) : 73 - 98 ; Winter & Spring, 1986.
- Pappas, Christine C. "Scaffolding Observing and Responding to Young Children Learning to read by reading," The Paper Presented at the Annual Meeting of the National Council of Teachers of English. November, 1984.
- Paulston, Christina Bralt and Howard R. Selekman. "Interaction Activities in the Foreign Classroom : or How to Grow the Tulip Rose," in Developing Communications Skill. 1978.
- Powell, Marvin. The Psychology of Adolescence. New York : The Bobbs Merrill Company, 1963.
- Rattanaovich, Saowalak. The Effect of Using Top - Level - Structure Modules and Traditional Teaching Method in Teaching English Reading to Thai Student. SEAMEO Regional Language Center : Singapore, November, 1987.
- Rivers, Wilga M. Teaching Foreign Language Skills. 3rd ed. Singapore : Toppan Printing Co., (Singapore) PTE , Ltd., 1970.
- Scott, William A. and Werthimer Michael. Introduction to Psychological Research. 3rd ed. New York : John Wiley and Sons, Inc., 1962.

- Shirey, Larry L. and Ralph E. Reynolds. "Effect of Interest on Attention and Learning," Journal of Educational Psychology. 80(2) : 159 ; June, 1988.
- Thorndike, Robert L. and E. Hagan. Measurement and Evaluation in Psychology and Education. 2nd ed. New York : John Wiley, 1961.
- Valette, Rebecca M. Modern Language Testing. 3rd ed. New York : Harcourt Brace Javanovich, 1977.
- Walker, Richard F. The English Used by Entering Children at Trager Park School. Canbera : Australian Curriculum Development Center Occasional Paper, 1983.
- Walker, Richard F., B.J. Bartlett and S. Rattanavich. Teacher's Notes on a Program of Concentrated Language Teaching. October, 1984.
- Widdowson, H.G. Teaching Language as Communicative. Oxford : Oxford University Press, 1978.
- Wolman, Benjamin B. Dictionary of Behavioral Science. London : Macmillan, 1975.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ
- แผนการสอนตามคู่มือครู

Lesson Plan For Experimental Group

Subject : English (E 011) Period : 1 - 6

Time : 300 minutes. Level : M.1

General Objectives

1. Students are able to show their writing abilities and are able to use "knowledge" and "method" in daily life.
2. Students are able to read the passage, text or short story, understand the main idea, and answer questions.
3. Students are able to summarize the context correctly.

Terminal Objectives

1. Students are able to comprehend various methods by reading.
2. Students are able to demonstrate how to do the easy method.
3. Students are able to use vocabulary and grammatical structures correctly.

Content : Growing Swamp Cabbage

Growing Swamp Cabbage

Material and Equipment

Rake

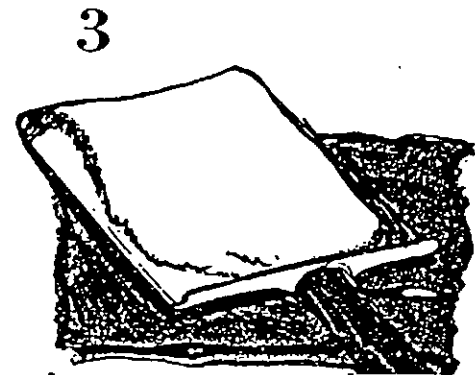
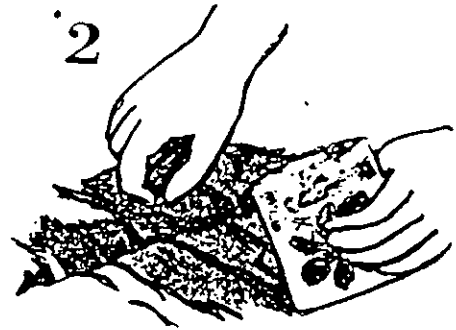
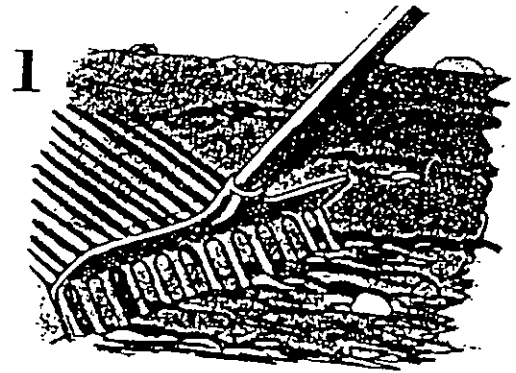
Watering can

Sticks

Spade

Swamp cabbage seeds

1. Rake the soil to remove any lumps and stones and make it fine and crumbly. Water with a watering can.
2. Mark out straight rows with a stick, and sow the seeds sparingly along the rows, about 1/2 in (1cm) deep. Space out the seeds as much as you can, to save having to thin them later. This is easy if you use coated seeds.
3. Cover the seeds with a light sprinkling of soil and pat down firmly with the back of a spade. Mark the ends of the rows with sticks.
4. Watering the swamp cabbage seed twice a day.
5. Your first crop will be ready to eat about three weeks after sowing.

Vocabulary :	growing	light
	Swamp Cabbage	sprinkling
	material	pat down
	equipment	firmly
	rake	back
	watering can	the end
	stick	twice
	spade	first
	Swamp Cabbage seeds	crop
	soil	ready
	remove	eat
	lump	about
	stone	after
	make	sow
	fine	sparingly
	crumbly	deep
	watering	space out
	mark out	thin
	straight	easy
	row	coat

Structure : Imperative Sentence

Example : Watering the swamp cabbage seed twice a day.

Lesson Plan For Experimental Group

Period 1 - 6

"How to growing Swamp Cabbage"

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
5 minutes	<u>Phase 1</u> : Sharing a structured experience 1. The teacher shows the materials that students need to grow Swamp Cabbage.		- Authentic Materials
5 minutes	2. The teacher shows the students pictures of Swamp Cabbage and talks about them.	- The students look at the teacher carefully and listen to the teacher.	- Pictures
10 minutes	3. The teacher gives the names of materials that students need to grow Swamp Cabbage and lets them repeat the names after her.	- The students repeat the names of the materials after the teacher, for example soil, water, seeds.	- Authentic Materials
20 minutes	4. The teacher shows the materials by using word cards.		- Word cards

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
.20 minutes	5. The teacher demonstrates the procedure for growing Swamp Cabbage step by step and explains simultaneously how to grow it.	- The students look carefully at what the teacher is doing and listen closely to what the teacher is saying.	- Authentic Materials
5 minutes	6. The teacher tells the students to prepare the materials for growing Swamp Cabbage.		
5 minutes	7. The teacher divides the students into groups of 5.	- The students sit in groups.	
20 minutes	8. The teacher reads word cards and shows the material at the same time. - The teacher shows word cards with real materials and reads them aloud.	- The students read the word cards one by one. - The students repeat after the teacher. - The students show the materials with the word cards.	- Word cards - Authentic Materials

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
30 minutes	- The teacher walks around and corrects the students and helps them understand better.	- The students explain the procedure of growing Swamp Cabbage step by step. - The students do the activity of growing Swamp Cabbage.	- Authentic Materials
100 minutes period 3-4	<u>Phase 2</u> : The students recount the structured experience.		
10 minutes	1. The teacher ask the students to explain the procedure for growing Swamp Cabbage step by step.	- The students explain the procedure for growing Swamp Cabbage step by step.	
30 minutes	2. The teacher divides the students into groups of 5 and a volunteer from each group presents the materials and recounts.	- A volunteer from each group presents a report about the procedure for growing Swamp Cabbage in front of the class.	

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
10 minutes	- The teacher and the students summarize the procedure for growing Swamp Cabbage together.	- The students tell the teacher about the materials, and the procedure for growing Swamp Cabbage.	
50 minutes	<u>Phase 3</u> : Negotiating a group text		
10 minutes	1. Discuss the procedure for growing Swamp Cabbage.	- The students tell what happened and in what sequence.	
10 minutes	2. The teacher puts a big piece of paper in front of the class and asks the students questions about the procedure for growing Swamp Cabbage.	- The students help each other to write sentences on the big piece of paper in front of the class, about the procedure for growing Swamp Cabbage.	- A big piece of paper - Magic pens

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
10 minutes	3. At each step the teacher asks the students about the meaning of the words before they write them down.	- Everybody in the class has an opinion about the sentences that they want to write on the big piece of paper; for example, a sentence that they want to get rid of or the beginning sentence.	
10 minutes	4. The teacher reads the sentence ; about the procedure for growing Swamp Cabbage. 5. The teacher teaches the students about writing sentences.	- The students repeat after the teacher.	
10 minutes	6. The teacher and the students summarize the procedure for growing Swamp Cabbage together.		

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
100 minutes period 5-6	<u>Phase 4</u> : Making a big book		
5 minutes	1. Divide the students into groups of 5		
	2. The teacher give pieces of paper, glue, magic pens, coloured pencils, pencils, eraser, ruler, scissors and a stapler to each group	- Each group copies the text from the paper on to their pieces of paper and makes its own book. In each group the	Pieces of Paper, Glue, Magic Pens, Coloured Pencils,
10 minutes	3. The teacher explains about making a big book	students divide up the duties for each member ; for example,	Pencils, Eraser, Ruler, Scissors
10 minutes	4. The teacher walks around the room to see the students' work and to help them solve problems	writing, drawing, and decorating the big book's cover, so that everybody has something to do	Stapler
	5. The teacher checks the students' big books.	- Each group reads the sentences in their big book	

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
50 minutes	<u>Phase 5</u> : Language Activity through games		
5 minutes	1. The teacher shows the students a picture of Swamp Cabbage and asks them how to grow it, or the names of the materials to be used.	- The students answer the questions.	
5 minutes	2. The teacher reads out - selected vocabulary to the students.	- The students write a dictation.	
10 minutes	3. The teacher reads the steps of the procedure to the students.	- The students listen to the story, write down the story that they have heard, and exchange and check each other's writing	
30 minutes	4. The teacher shows the students the big book and lets them play	- The students play games.	

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	shopping games, memory games, cloze games, jig-saw games, and giving commands games. 5. The teacher gives the same task to the students.	- Each group looks for the procedure for making a thing or for planting something which they are interested in. - Each group discusses and explains to the class the procedure which they found and writes a report about the procedure.	

Lesson Plan For Control Group

Subject : English (E 011) Period : 1 - 6

Time : 300 minutes. Level : M.1

General Objectives

1. Students are able to show their writing abilities.
2. Students are able to read the passage.
3. Students are able to answer questions.

Terminal Objectives

1. Students are able to tell and write the meaning of new vocabulary items correctly.
2. Students are able to use the grammatical structure.
3. Students are able to do exercise correctly.

Content : Growing Swamp Cabbage

Growing Swamp Cabbage

Material and Equipment

Rake

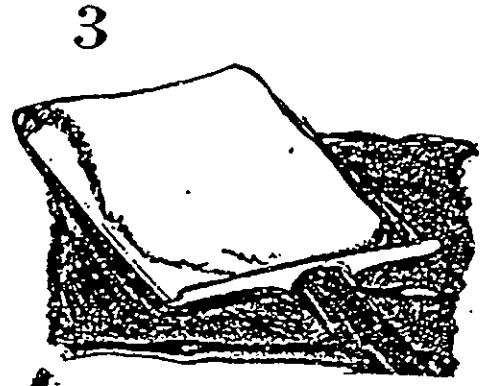
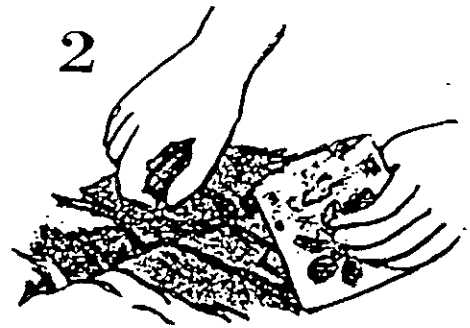
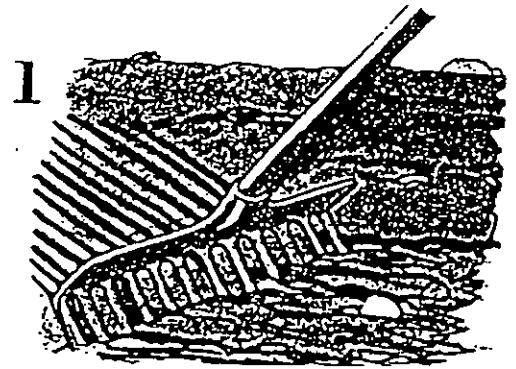
Watering can

Sticks

Spade

Swamp cabbage seeds

1. Rake the soil to remove any lumps and stones and make it fine and crumbly. Water with a watering can.
2. Mark out straight rows with a stick, and sow the seeds sparingly along the rows, about 1/2 in (1cm) deep. Space out the seeds as much as you can, to save having to thin them later. This is easy if you use coated seeds.
3. Cover the seeds with a light sprinkling of soil and pat down firmly with the back of a spade. Mark the ends of the rows with sticks.
4. Watering the Swamp Cabbage seed twice a day.
5. Your first crop will be ready to eat about three weeks after sowing.

Vocabulary : growing	light
swamp Cabbage	sprinkling
material	pat down
equipment	firmly
rake	bach
watering can	the end
stick	twice
spade	first
swamp cabbage seeds	crop
soil	ready
remove	eat
lump	about
stone	after
make	sow
fime	sparingly
crumbly	deep
watering	space out
mark out	thin
straight	easy
row	coat

Structure : Imperative Sentence

Example : Watering the swamp cabbage seed twice a day.

Lesson Plan For Control Group

Period 1 - 6

"How to growing Swamp Cabbage

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	1. <u>Leading to the lesson</u> - The teacher greets the students. - The teacher stimulates the students by using an interesting picture of Swamp Cabbage. 2. <u>Teacher states the objectives.</u> 3. <u>Revising the prior knowledge.</u> - The teacher revises vocabulary and structures which the students have studied previously.	- The students greet the teacher and look at the picture. - The students answer the questions.	- Picture
	- The teacher explains vocabulary and idiom that students will use to study this procedure.	- The students listen to the teacher.	- Structural - Charts

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	<u>4. Presenting the new lesson</u> - The teacher teaches new vocabulary and grammatical structures by using word cards and structure charts, including examples.	- The students read the examples and take them down in their notebooks.	- Work sheets - Word cards - Structural - Charts.
	<u>5. Teaching</u> - The teacher reads the passage to the students once. - The teacher reads the passage again. - The teacher explains the new vocabulary and grammatical structures by using visual aids, such as pictures, word cards and a structural chart.	- The students listen to the teacher. - The students read after the teacher. - The students write in their notebook. - The students read the passage silently by themselves.	- Pictures - Word cards - Structural - Chart

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	6. <u>Students study</u> - The teacher asks some questions about the passage to help the students understand the passage better. The teacher uses Yes/No or Wh - questions. 7. <u>Check the student's exercise</u> - The teacher checks the students' exercises, corrects their mistakes, and praises them when their works are good. - The teacher explains clearly again to help them understand the passage better.	- The students answer the questions, according to the passage they have read.	

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	8. <u>Evaluate</u> - The teacher evaluates the students' work by asking them questions, observing them when they do the exercises, and correcting their exercises. 9. <u>Emphasis and transfer</u> - The teacher gives the students homework to summarize or to retell the steps of the procedure to rearrange the procedure, and lets them make note of new vocabulary, new grammatical structures in their note-book.	- The students do the exercises.	

Growing Swamp Cabbage

Material and Equipment

Rake

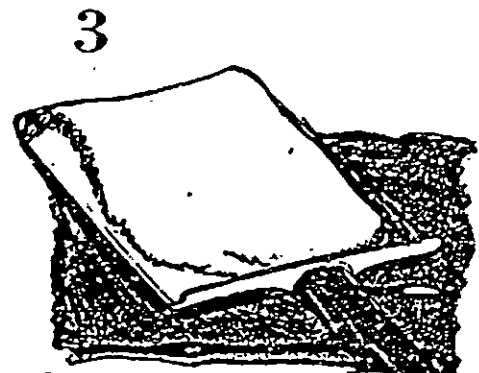
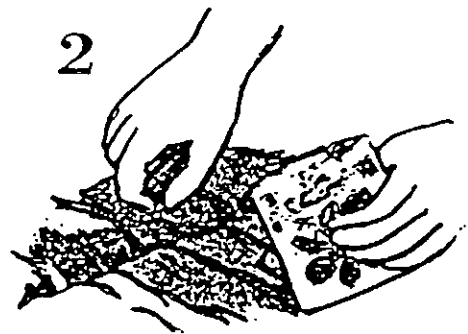
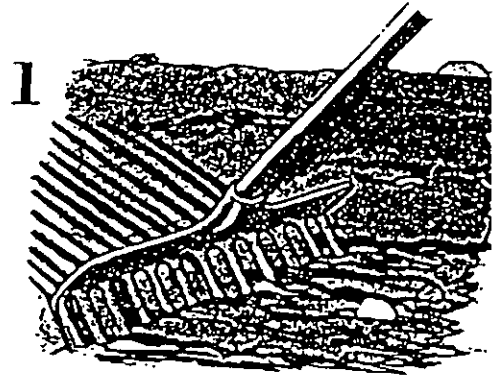
Watering can

Sticks

Spade

Swamp cabbage seeds

1. Rake the soil to remove any lumps and stones and make it fine and crumbly. Water with a watering can.
2. Mark out straight rows with a stick, and sow the seeds sparingly along the rows; about 1/2 in (1cm) deep. Space out the seeds as much as you can, to save having to thin them later. This is easy if you use coated seeds.
3. Cover the seeds with a light sprinkling of soil and pat down firmly with the back of a spade. Mark the ends of the rows with sticks.
4. Watering the swamp cabbage seed twice a day.
5. Your first crop will be ready to eat about three weeks after sowing.

Read the passage and answer these questions.

1. How deep do you sow the seeds?
2. What do you use to make out straight rows?
3. What do you pat the soil with when you cover the seeds?
4. How many times a day do you water the swamp cabbage seeds?
5. When will your first crop be ready to eat?
6. What do you use the watering can for?

Lesson Plan For Experimental Group

Subject : English (E 011) Period : 7 - 12

Time : 300 minutes. Level : M.1

General Objectives

1. Students are able to show their writing abilities and are able to use "knowledge" and "method" in daily life.
2. Students are able to read the passage, text or short story, understand the main idea and answer questions.
3. Students are able to summarize the context correctly.

Terminal Objectives

1. Students are able to comprehend various methods by reading.
2. Students are able to demonstrate how to do the easy method.
3. Students are able to use vocabulary and grammatical structures correctly.

Content : How to make Mungbeans in Syrup

THUA KHIAO TOM MAN TAN

(Mungbeans in Syrup)

INGREDIENTS :

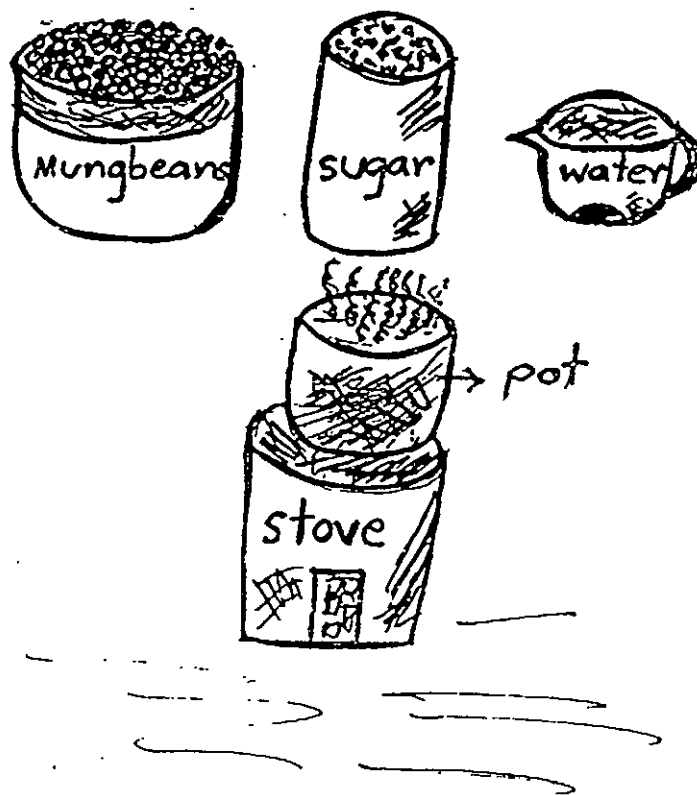
1 cup mungbeans

1 cup light brown sugar

5 cups water

PREPARATION :

1. Soak the mungbeans overnight or at least three hours, and then drain.
2. Boil the mungbeans in the 5 cups of water until tender and then add the sugar. When the sugar has dissolved completely and the syrup has returned to a strong boil, remove from the heat.

Vocabulary :	mungbean	boil
	syrup	until
	ingredient	tender
	cup	add
	light brown sugar	dissolve
	water	completely
	preparation	return
	soak	strong
	overnight	remove
	at least	from
	drain	heat
	hour	

Structure : Imperative Sentence

Example : Soak the mungbeans overnight.

Lesson Plan For Experimental Group

Period 7 - 12

"How to make Mungbeans in Syrup"

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
Period 1-2			
100 minutes	<u>Phase 1</u> : Sharing a structured experience.		
5 minutes	1. The teacher shows the ingredients that the students need to make Mungbeans in Syrup.		- Authentic Materials
5 minutes	2. The teacher shows the students the pictures of the dessert and talks about them.	- The students look at the teacher carefully and listen to the teacher.	- Pictures
10 minutes	3. The teacher gives the names of utensils and the names of ingredients that the students need to make Mungbeans in Syrup and lets them repeat the names after her.	- The students repeat the names of the ingredients after the teacher, for example brown sugar, mungbeans, water.	- Authentic Materials

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	4. The teacher identifies the ingredients by using word cards.		- Word cards
20 minutes	5. The teacher demonstrates the procedure for making Mungbeans in Syrup step by step and simultaneously explains how to make it.		- Authentic Materials
5 minutes	6. The teacher tells the students to prepare the ingredients for making Mungbeans in Syrup.	- The students listen to the teacher and repeat after her.	
5 minutes	7. The teacher divides the students into groups of 5.	- The students sit in groups.	
20 minutes	8. The teacher reads the word cards and shows the materials and the ingredients.	- The students read the word cards one by one.	- Word cards - Authentic Materials

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
30 minutes	- The teacher shows word cards with real material and reads them aloud. - The teacher asks the students questions about the sequence.	- The students repeat after the teacher. - The students show the ingredients with the word cards.	- Word cards or - Authentic Materials
	9. The teacher walks around the class and corrects the students and helps them understand better.	- The students read the word cards one by one. - The students repeat after the teacher. - The students explain the procedure of making Mungbeans in Syrup step by step. - The students do the activity of making Mungbeans in Syrup.	

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
period 3-4	<u>Phase 2</u> : Students		
100 minutes	recount the structured experience.		
10 minutes	1. The teacher asks the students to explain the procedure of making Mungbeans in Syrup step by step.	- The students explain the procedure of making Mungbeans in Syrup step by step.	
30 minutes	2. The teacher divides the students into groups of 5 and the volunteer for each group presents the material and the ingredients and recounts the procedure of making Mungbeans in Syrup in front of the class.	- A volunteer for each group presents a report in front of the class about the procedure of making Mungbeans in Syrup.	
10 minutes	3. The teacher and the students summarize the procedure of making Mungbeans in Syrup together.	- The students tell the teacher about the materials, the ingredients, and the procedure for making Mungbeans in Syrup.	

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	<u>Phase 3</u> : Negotiating a group text		
10 minutes	1. Discuss the procedure of making Mungbeans in Syrup.	- The students tell what happened and in what sequence.	
10 minutes	2. The teacher puts a big piece of paper in front of the class and asks questions of the students about the procedure of making Mungbeans in Syrup.	- The students help each other to write sentences on the big piece of paper in front of the class, about the procedure for making Mungbeans in Syrup.	- A big piece of paper. - Magic pen - Scot tape - Rulers - Rubbers - Colour pens
10 minutes	3. At each step the teacher asks the students about the spelling of the words before they write them down.	- Everybody in the class has an opinion about the sentences that they want to write on the big piece of paper ; for example, sentence that they	

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
		want to get rid of or the beginning sentence.	
10 minutes	4. The teacher reads the sentences about the procedure of making Mungbeans in Syrup.	- The students repeat after the teacher.	
	5. The teacher teaches the students about writing sentence.		
10 minutes	6. The teacher and the students summarize the procedure for making Mungbeans in Syrup together.	- The students are listening, speaking, reading and writing the procedure of making Mungbeans in Syrup.	
100 minutes period 5-6	<u>Phase 4</u> : Making a big book		
5 minutes	1. The teacher divides students into groups of 5 .		

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
10 minutes	2. The teacher gives pieces of paper, glue, magic pens, coloured pencils, pencils, eraser, ruler, scissors, and a stapler to each group. 3. The teacher explains about making the big book. 4. The teacher divides the student in to group of 5. 5. The teacher looks after and walks around each group in the class room. <u>Phase 5</u> : Language Activity through games	- Each group copies the text from the paper onto their pieces of paper and makes its own book in each group the students divide up the duties for each member; for example, writing, drawing, and decorating the big book's cover. so that everybody has something to do. - Each group reads the sentences in their big book.	- Pieces of paper, Glue, Magic pens, Coloured Pencils, Pencils, Eraser, Rulers, Scissors, Stapler

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
5 minutes	1. The teacher shows the students a picture of Mungbeans in Syrup and asks them how to make it or names of the materials to be used. 2. The teacher reads out selected vocabulary to the students.	- The students answer the questions.	
10 minutes	3. The teacher reads the steps of the procedure to the students.	- The students write a dictation. - The students listen to the story, write down the story that they have heard, and exchange and check each other's writing.	
30 minutes	4. The teacher shows students the big book and lets them play shopping games, memorize games, cloze	- The students play games.	

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	games, jigsaw games, and giving commands games. 5. The teacher gives the same task to the students .	- Each group looks for the procedure for making a thing or for preparing a dessert in which they are interested in. - Each group discuss and explain to the class the procedure which they found and write a report about the procedure .	- Paper - Pencil - Pen - Colour - Pens - Rubbers

Lesson Plan For Control Group

Subject : English (E 011) Period : 7 - 12

Time : 300 minutes. Level : M.1

General Objectives

1. Students are able to show their writing abilities.
2. Students are able to read the passage.
3. Students are able to answer questions.

Terminal Objectives

1. Students are able to tell and write the meaning of new vocabulary items correctly.
2. Students are able to use the grammatical structure.
3. Students are able to do exercise correctly.

Content : How to make Mungbeans in Syrup.

THUA KHIAO TOM MAN TAN

(Mungbeans in Syrup)

INGREDIENTS :

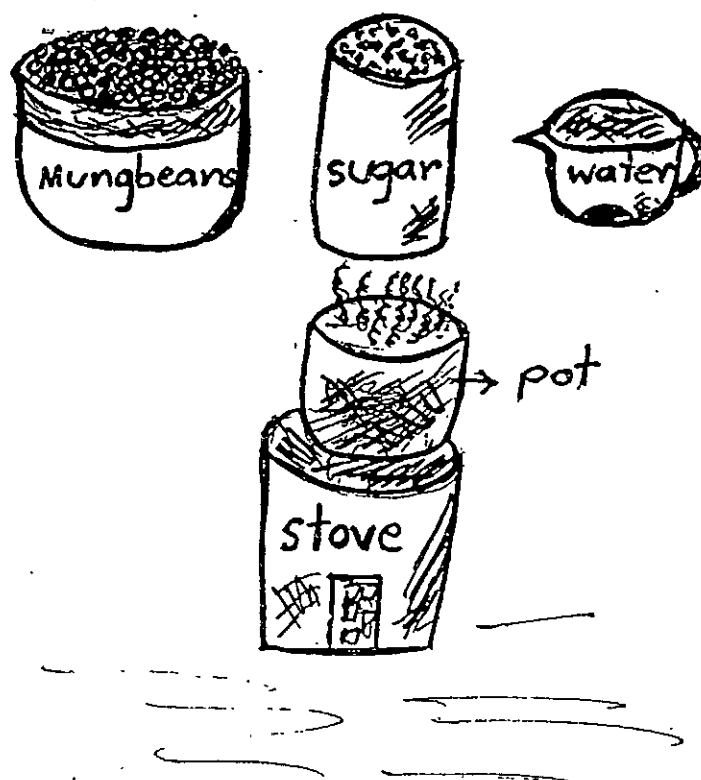
1 cup mungbeans

1 cup light brown sugar

5 cups water

PREPARATION :

1. Soak the mungbeans overnight or at least three hours, and then drain.
2. Boil the mungbeans in the 5 cups of water until tender and then add the sugar. When the sugar has dissolved completely and the syrup has returned to a strong boil, remove from the heat.

Vocabulary :	mungbean	boil
	syrup	until
	ingredient	tender
	cup	add
	light brown sugar	dissolve
	water	completely
	preparation	return
	soak	strong
	overnight	remove
	at least	from
	drain	heat
	hour	

Structure : Imperative Sentence

Example : Soak the mungbeans overnight.

Lesson Plan For Control Group

Period 7 - 12

"How to make Mungbeans in Syrup

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	1. <u>Leading to the lesson</u> - The teacher greets the students. - The teacher stimulates the students by using an interesting picture of the dessert and talks about it. 2. <u>The teacher states the objectives.</u> 3. <u>Revising the prior knowledge.</u> - The teacher revises vocabulary and structures which the students have studied previously.	- The students greet the teacher and look at the picture. - The students listen to the teacher. - The students answer the questions.	- Picture

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	- The teacher explains vocabulary and idioms that students will use in studying this procedure. 4. <u>Presenting the new lesson</u> - The teacher teaches new vocabulary and grammatical structures by using word cards and structured charts, including examples. 5. <u>Teaching</u> - The teacher reads the passage to the students once. - The teacher reads the passage again.	- The students listen to the teacher. - The students repeat after the teacher. - The students read the examples and take them down in their notebooks. - The students listen to the teacher. - The students read after the teacher.	- Structure - Charts - Word cards - Work sheets - Word cards - Charts - Pictures

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	- The teacher explains the new vocabulary and grammatical structures by using visual aids, such as pictures, word cards, and a structural chart.	- The students write in their notebooks. - The students read the passage silently by themselves.	- Word cards - Structure - Charts
	6. <u>Students study</u> - The teacher asks some questions about the passage to help the students understand the passage better. The teacher uses Yes/No or wh-question.	- The students answer the questions, according to the passage they have read.	- Worksheet - Text
	7. <u>Check the student's exercise</u> - The teacher checks the students' exercises, corrects their mistakes, and praises them when their works are good.	- The students listen to the teacher.	- Text - Worksheet

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	- The teacher explains clearly again to help them understand the passage better. 8. <u>Evaluate</u> - The teacher evaluates the students' work by asking them questions, observing them when they do the exercises, and correcting their exercises. 9. <u>Emphasis and transfer</u> - The teacher gives the students homework to summarize or to retell the steps of the procedure or rearrange the procedure, and lets them make note of new vocabulary and grammatical structures in their notebooks.	- The students do the exercises.	Worksheet Worksheet

THUA KHIAO TOM MAN TAN

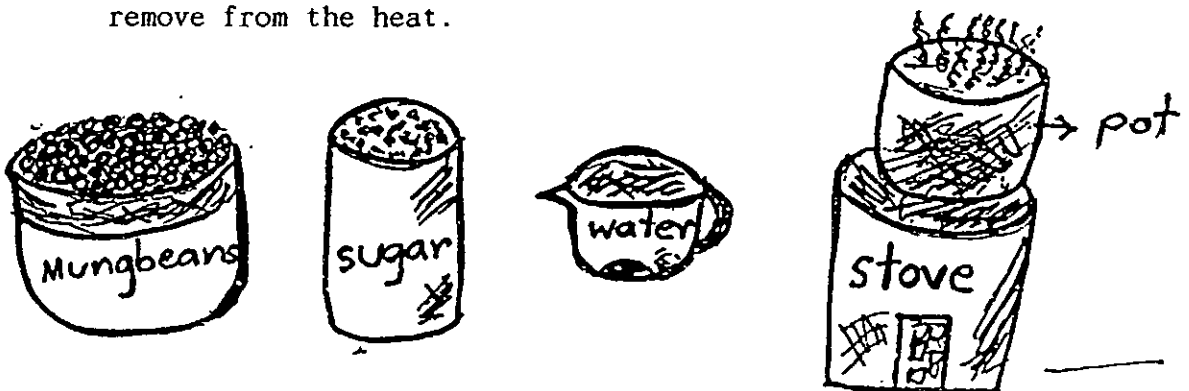
(Mungbeans in Syrup)

INGREDIENTS :

- 1 cup mungbeans
- 1 cup light brown sugar
- 5 cups water

PREPARATION :

1. Soak the mungbeans overnight or at least three hours, and then drain.
2. Boil the mungbeans in the 5 cups of water until tender and then add the sugar. When the sugar has dissolved completely and the syrup has returned to a strong boil, remove from the heat.

Read the passage and answer these questions.

1. How long do you soak the mungbeans?
2. How much water do you soak the mungbeans?
3. When do you add the sugar to the mungbeans?
4. Why do we soak the mungbeans?
5. Do you add any salt?

Lesson Plan For Experimental Group

Subject : English (E 011) Period : 13 - 18

Time : 300 minutes. Level : M.1

General Objectives

1. Students are able to show their writing abilities and are able to use "knowledge" and "method" in daily life.
2. Students are able to read the passage, text or short story, understand the main idea, and answer questions.
3. Students are able to summarize the context correctly.

Terminal Objectives

1. Students are able to comprehend various methods by reading.
2. Students are able to demonstrate how to do the easy method.
3. Students are able to use vocabulary and grammatical structure correctly.

Content : How to make shell vase

Making shell vase

Materials and Equipment

1. Shells
2. Bottle
3. Glue
4. Newspaper
5. Poster Paint and Brush
6. Lacquer Paint and Brush

Preparation

- Clean the bottle.
- Tear some newspaper into strips.
- Paste a strip of newspaper and cover the bottle and leave it to dry.
- Paint the bottle with poster paint until cover a strip of newspaper then leave it to dry.
- Paste the shells on to the bottle with glue. And making up your own shape when the glue is completely dry to paint it with the lacquer paint.

Vocabulary : material

equipment

shell

bottle

glue

newspaper

poster

lacquer

brush

preparation

clean

tear

strip

paste

cover

leave

dry

paint

then

making up

own

shape

completely

Structure : Imperative Sentence

Example : Clean the bottle.

Lesson Plan For Experimental Group

Period 13 - 18

"How to make a shell vase"

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
100 minutes	<u>Phase 1</u> : Sharing a structured experience.		
5 minutes	1. The teacher shows the materials that students need to make a shell vase.		- Authentic Materials
5 minutes	2. The teacher shows the students the picture of a shell vase.	- The students look at the teacher carefully and listen to the teacher.	- Pictures
10 minutes	3. The teacher gives the names of materials that students need to make a shell vase and lets them repeat the names after her.	- The students repeat the names of the materials after the teacher, for example shell, vase, glue, bottle	- Authentic Materials
20 minutes	4. The teacher shows the materials by using word cards.	newspaper, brush, lacquer.	- Word cards

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
20 minutes	5. The teacher demonstrates the procedure for making a shell vase step by step and simultaneously explains how to make it.		- Authentic Materials
5 minutes	6. The teacher tells the students to prepare the materials for making a shell vase.		
5 minutes	7. The teacher divides the students into groups of 5.	- The students sit in groups.	
20 minutes	8. The teacher reads the word cards and shows the materials. - The teacher shows word cards with real material and read them aloud. - The teacher asks the students questions about the sequence.	- The students read the word cards one by one. - The students repeat after the teacher. - The students show the materials with the word cards.	- Word cards - Authentic Materials

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
30 minutes	9. The teacher walks around the class and corrects the student and helps them understand better.	- The students explain the procedure for making a shell vase step by step - The students do the activity of making a shell vase.	- Authentic Materials
100 minutes period15-16	<u>Phase 2</u> : The students recount the structured experience.		
10 minutes	1. The teacher asks the students to explain the procedure for making a shell vase step by step.	- The students explain the procedure for making a shell vase step by step.	
30 minutes	2. The teacher divides the students into groups of 5 and a volunteer from each group presents the materials and recounts the procedure for making a shell vase in front of the class.	- A volunteer from each group presents a report in front of the class about the procedure for making a shell vase.	

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
10 minutes	3. The teacher and the students summarize the procedure for making a shell vase together. <u>Phase 3</u> : Negotiating a group text.	- The students tell the teacher about the materials and the procedure for making a shell vase.	
10 minutes	1. Discuss the procedure for making a shell vase.	- The students tell what happened and in what sequence.	- A big piece of paper
10 minutes	2. The teacher puts a big piece of paper in front of the class and asks the students questions about the procedure for making a shell vase.	- The students help each other to write the sentence on the big piece of paper in front of the class about the procedure for making a shell vase.	- Magic pens
10 minutes	3. At each step the teacher asks the students about the spelling of the words before they write them down.	- Everybody in the class has an opinion about the sentence that they want to write on the big	

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
		piece of paper, for example the sentence that they want to get rid of or the beginning sentence.	
10 minutes	4. The teacher read the sentences about the procedure for making a shell vase. 5. The teacher teaches the students about writing sentences.	- The students repeat after the teacher.	
10 minutes	6. The teacher and the students summarize the procedure for making a shell vase together.		

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
100 minutes period 17-18	<u>Phase 4</u> : Making a big book		
5 minutes	1. Divide the students into group of 5.		
5 minutes	2. The teacher gives pieces of paper, glue, magic pens, coloured pencils, pencils, eraser ruler, scissors and a stapler to each group.	- Each group copies the text from the paper on to their pieces of paper and makes its own book. In each group the	- Pieces of Paper, Glue, Magic, Pen, Coloured Pencils, Pencils
10 minutes	3. The teacher explains about making a big book.	students divide up the duties for each member for example,	Eraser Ruler Scissors
30 minutes	4. The teacher walks around the room to see the students work and to help them solve problems. 5. The teacher checks the students' big books.	writing, drawing and decorating the big book's cover, every body has something to do. - Each group read the sentences in their big book.	Strapler

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	<u>Phase 5</u> : Language		
	Activity through games		
5 minutes	1. The teacher shows the students a picture of a shell vase and asks them how to make it, or the names of the materials to be used.	- The students answer the questions.	
5 minutes	2. The teacher reads out selected vocabulary to the students.	- The students write a dictation.	
10 minutes	3. The teacher reads the steps of the procedure to the students.	- The students listen to the story, write down the story that they have heard, and exchange and check each other's writing.	
30 minutes	4. The teacher shows the students the big book and lets them play	- The students play games.	

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	shopping games, memory games, cloze games, jig saw games, and giving commands games. 5. The teacher gives the same task to the students.	- Each group looks for the procedure for making a thing which they are interested in. - Each group discusses and explain to the class the procedure which they found and writes a report about the procedure .	

Lesson Plan For Control Group

Subject : English (E 011) Period : 13 - 18

Time : 300 minutes. Level : M.1

General Objectives

1. Students are able to show their writing abilities.
2. Students are able to read the passage.
3. Students are able to answer questions.

Terminal Objectives

1. Students are able to tell and write the meaning of new vocabulary items correctly.
2. Students are able to use the grammatical structure.
3. Students are able to do exercise correctly.

Content : How to make a shell vase.

Making shell vase

Materials and Equipment

1. Shells
2. Bottle
3. Glue
4. Newspaper
5. Poster Paint and Brush
6. Lacquer Paint and Brush

Preparation

- Clean the bottle.
- Tear some newspaper into strips.
- Paste a strip of newspaper and cover the bottle and leave it to dry.
- Paint the bottle with poster paint until cover a strip of newspaper then leave it to dry.
- Paste the shells on th the bottle with glue. And making up your own shape when the glue is completely dry to paint it with the lacquer paint.

Vocabulary : material

equipment

shell

bottle

glue

newspaper

poster

lacquer

brush

preparation

clean

tear

strip

paste

cover

leave

dry

paint

then

making up

own

shape

completely

Structure : Imperative Sentence

Example : Clean the bottle.

Lesson Plan For Control Group

Period 13 - 18

"How to make a shell vase"

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	1. <u>Leading to the lesson</u> - The teacher greets the students. - The teacher stimulates the students by using an interesting picture of a shell vase and talks about it. 2. <u>Teacher states the objective.</u> 3. <u>Revising the prior knowledge</u> - The teacher revises vocabulary and structures which the students have studied previously.	- The students greet the teacher and look at the picture - The students answer the questions.	- Picture
	- The teacher explains vocabulary and idioms that students	- The students listen to the teacher.	- Structural Charts

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	will use to study this procedure. 4. <u>Presenting the new lesson</u> - The teacher teaches new vocabulary and grammatical structures by using word cards and structured charts, including examples. 5. <u>Teaching</u> - The teacher reads the passage to the students once. - The teacher reads the passage again. - The teacher explains the new vocabulary and grammatical structures by using visual aids, such as pictures, word cards, and a structural chart.	- The students read the examples and take them down in their notebooks. - The students listen to the teacher. - The students read after the teacher. - The students write in their notebooks. - The students read the passage silently by themselves.	- Work sheets - Word cards - Structural Charts. - Pictures - Word cards - Structural Chart

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	6. <u>Students study</u> - The teacher asks some questions about the passage to help the students understand the passage better. - The teacher uses Yes/No or wh-questions. 7. <u>Check the student's exercise</u> - The teacher checks the students' exercises, correct their mistakes, praise, them when their works are good. - The teacher explains clearly again to help them understand the passage better.	- The students answer the questions, according to the passage they have read.	

Time	Teacher Activity	Student Activity	Teaching Aids
	8. <u>Evaluate</u> - The teacher evaluates the student's work by asking them questions, observing them when they do the exercises, and correcting their exercises. 9. <u>Emphasis and transfer</u> - The teacher gives the students homework to summarize or to retell the steps of the procedure or rearrange the procedure, and lets them make notes of new vocabulary and grammatical structures in their notebooks.	- The students do the exercises.	

Making shell vase

Materials and Equipment

1. Shells
2. Bottle
3. Glue
4. Newspaper
5. Poster Paint and Brush
6. Lacquer Paint and Brush

Preparation

- Clean the bottle.
- Tear some newspaper into strips.
- Paste a strip of newspaper and cover the bottle and leave it to dry.
- Paint the bottle with poster paint until cover a strip of newspaper then leave it to dry.
- Paste the shells on th the bottle with glue. And making up your own shape when the glue is completely dry to paint it with the lacquer paint.

Read the passage and answer these questions.

1. What material would you use to make a shell vase?
2. How would you prepare the bottle before making the shell vase?
3. How do you paste the shells on the bottle?

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (การฟัง - การพูด)
- แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่าน
- แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียน
- แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (การฟัง – การพูด)

Listening and Speaking Ability test

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เวลา 15 นาที

คำชี้แจง

Listening and Speaking Ability test

เป็นข้อสอบประกอบด้วยคำถาม จำนวน 10 ข้อ โดยนักเรียนจะได้ยินคำถาม
ข้อละ 2 ครั้ง แล้วเลือกภาพและพูดบันทึกคำตอบเป็นข้อความที่สมบูรณ์ถูกต้อง
และรวดเร็ว

จุดประสงค์

นักเรียนสามารถฟังข้อความ คำถามแล้วได้ตอบเกี่ยวกับเหตุการณ์ประจำวัน
ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองจากภาพที่กำหนดให้และประโยคที่ได้ฟังได้

Listening and Speaking Ability test

Direction : Look at the pictures for each item and then answer the questions you'll hear. You can choose whichever one you like and record your answer on the tape cassette provided. You will hear each question twice.

1. Can you tell me when you usually get up?
2. What do you do when you have free time?
3. How do you go to school?
4. What is the weather like today?
5. What kinds of sport do you like?
6. What kinds of fruit do you like?

7. Which subject do you like best?
8. What do you have for your breakfast?
9. What foreign country would you like to visit?
10. Where did you go last vacation?

1

a

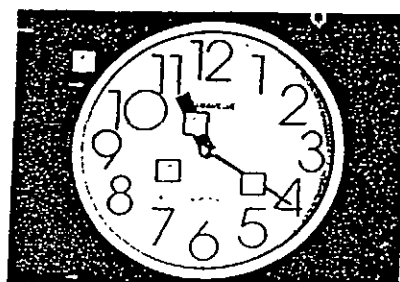
b

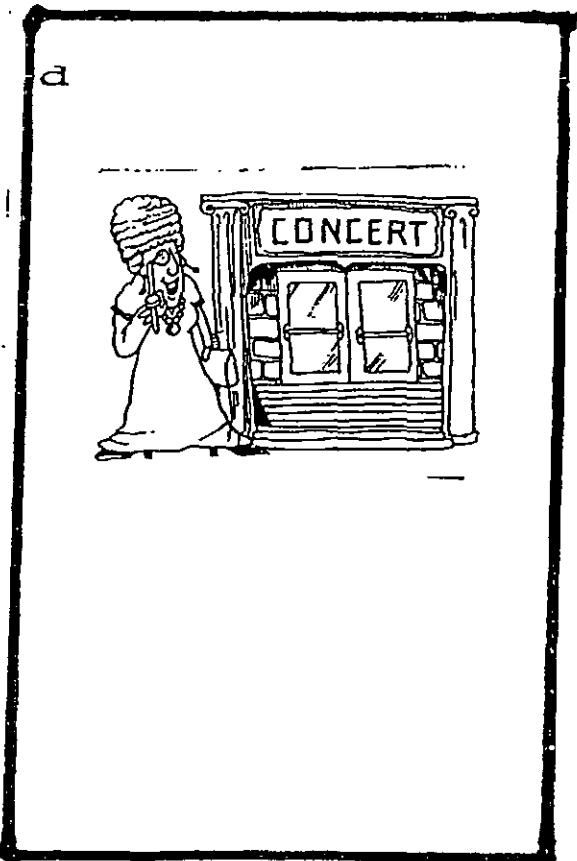
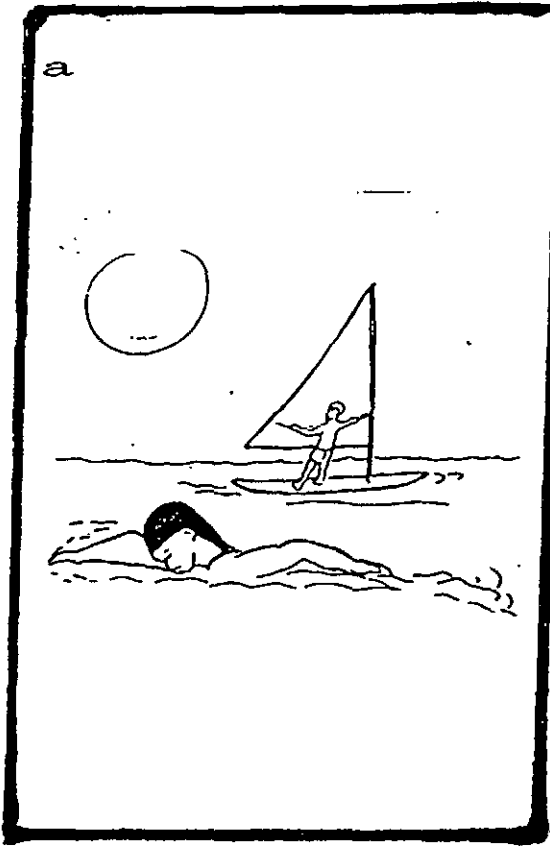

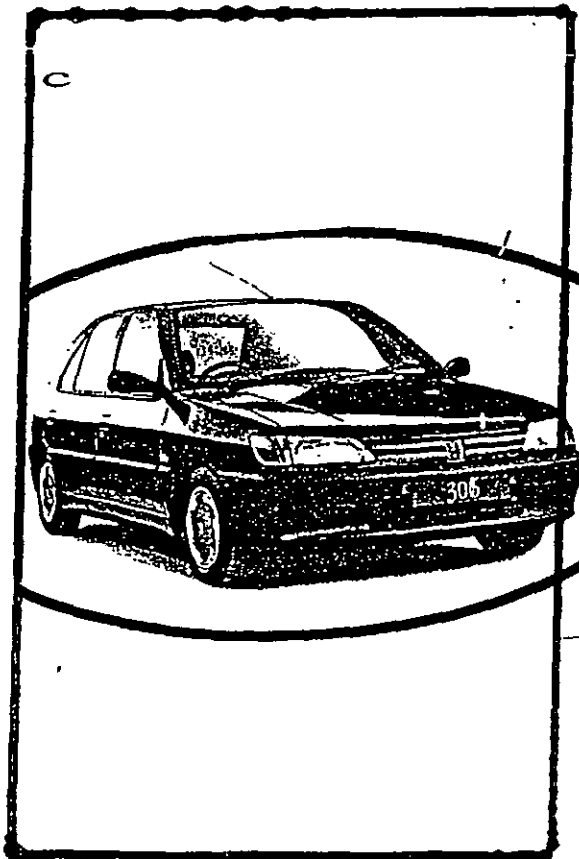
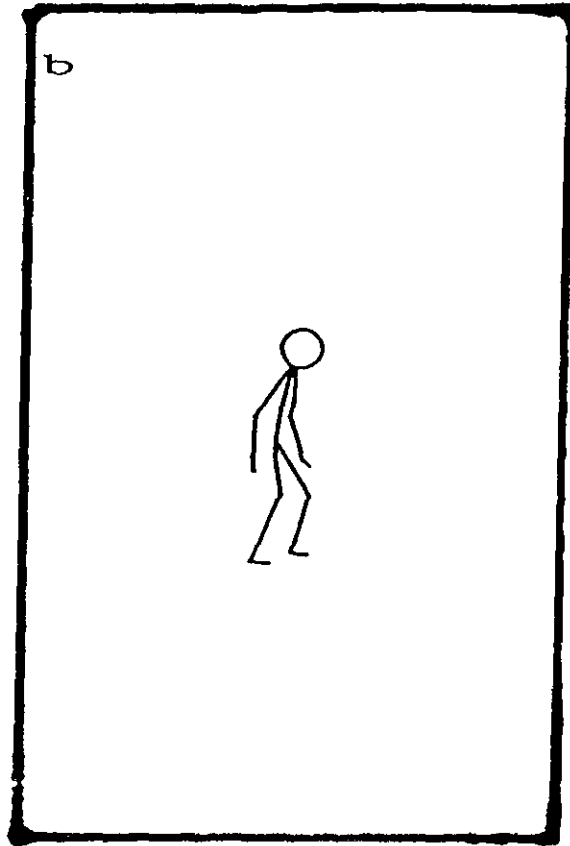
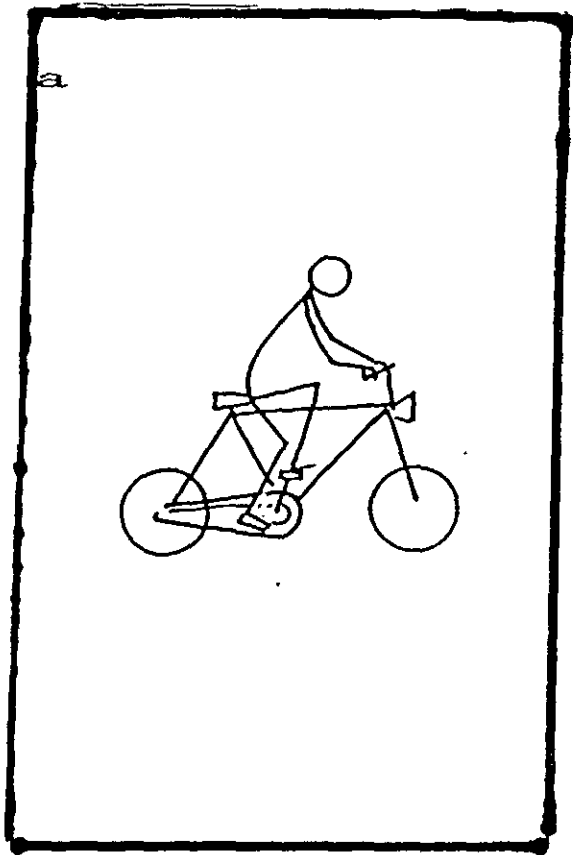
c

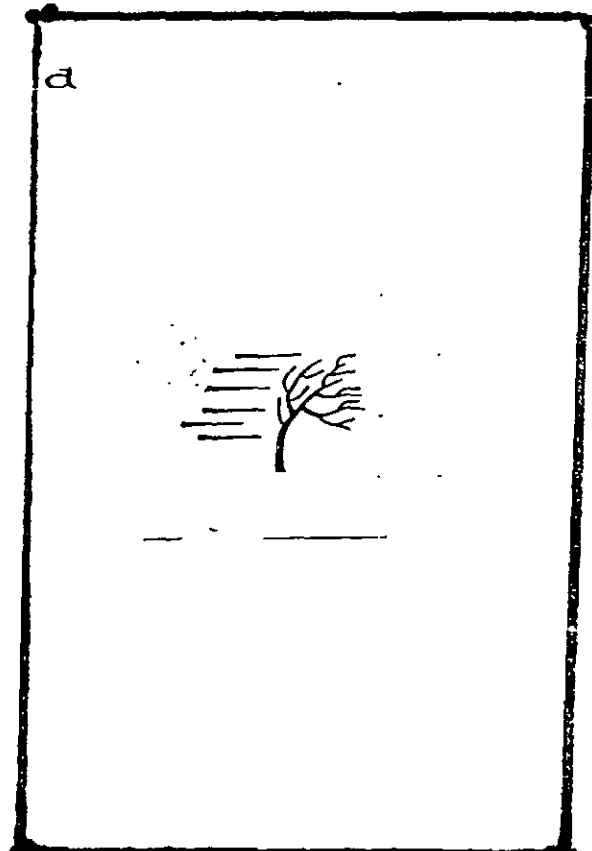
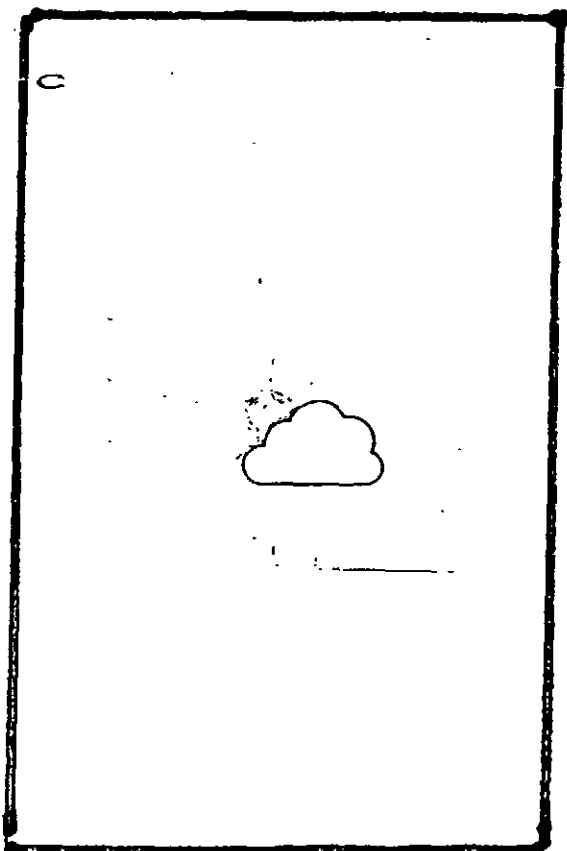
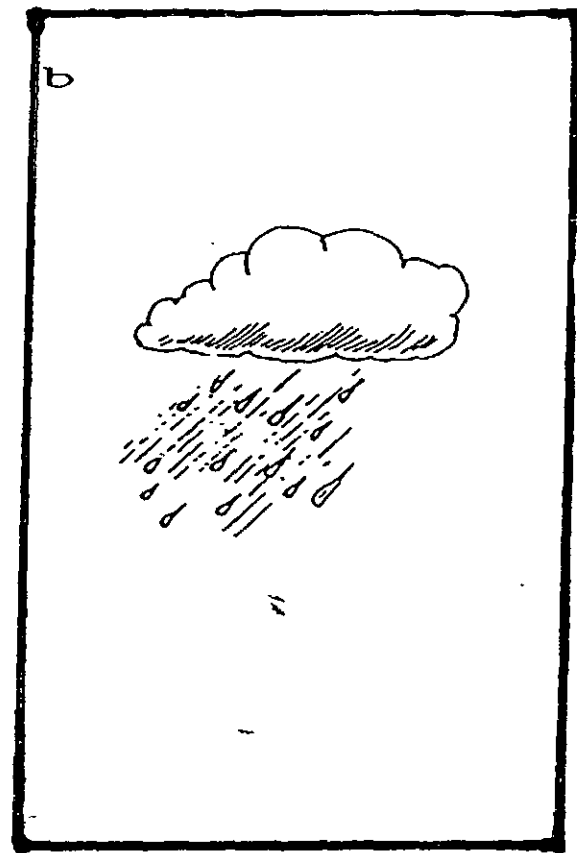
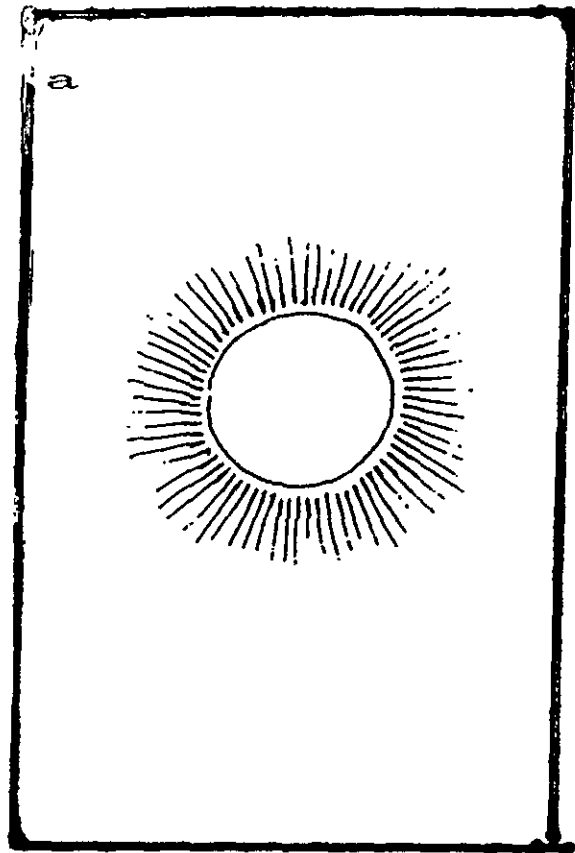
d

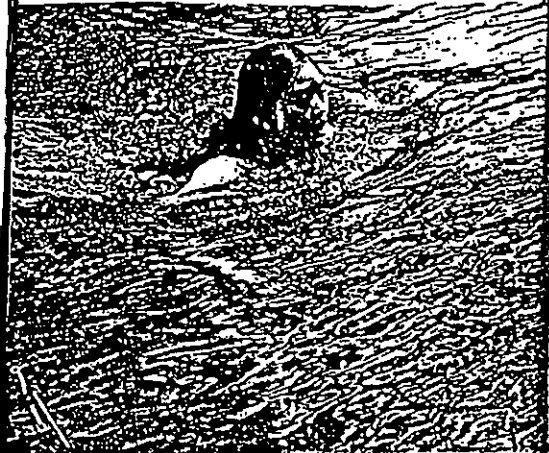

4

a

b

c

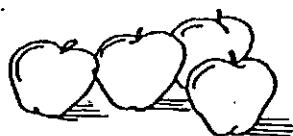
d

a

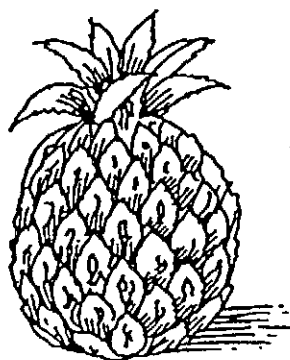
b

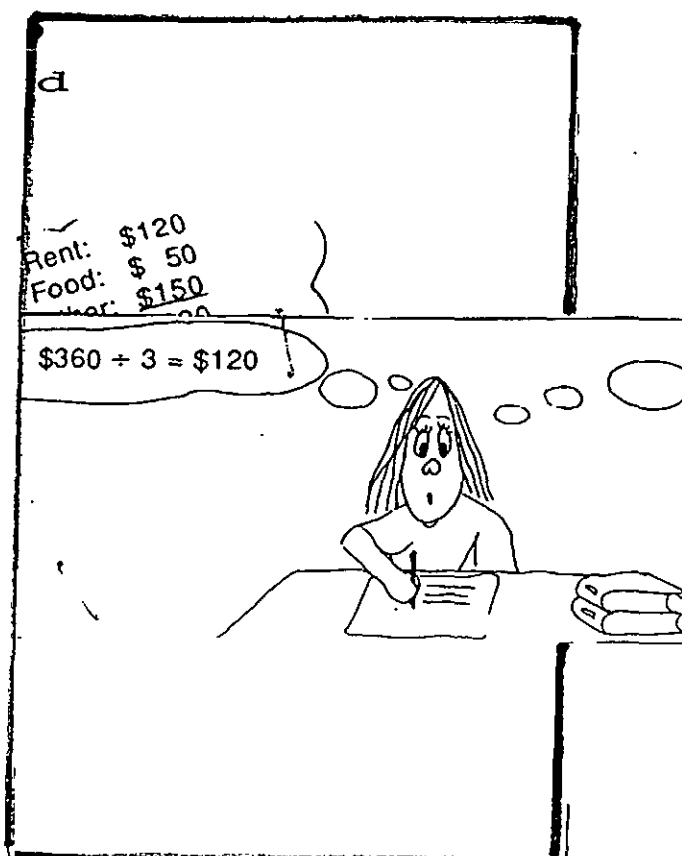
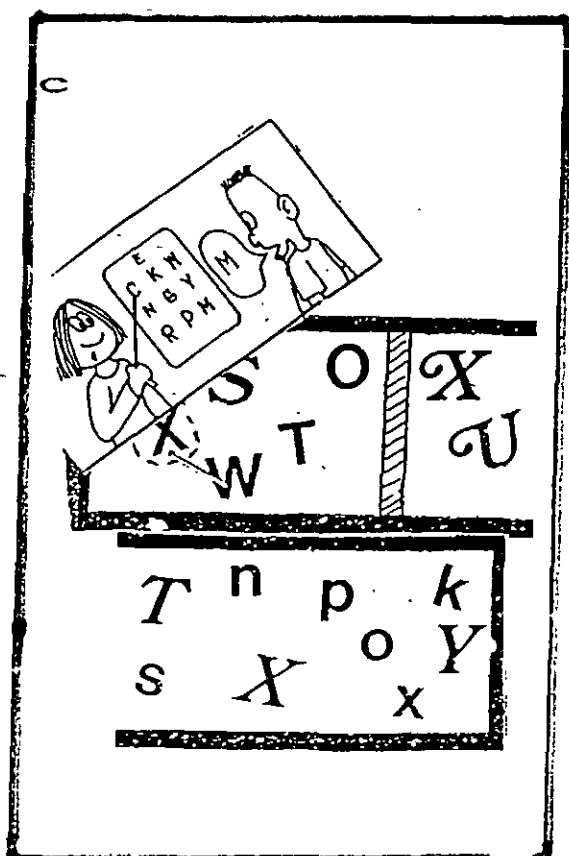
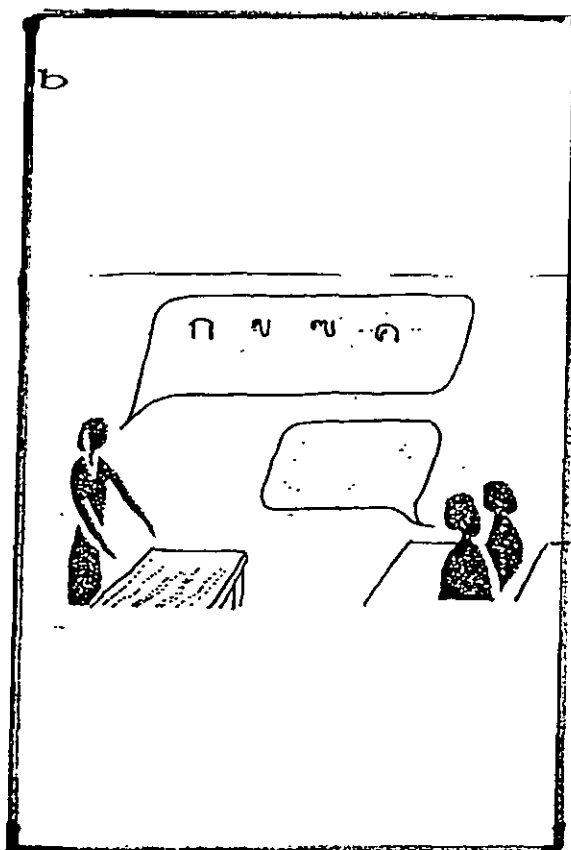
c

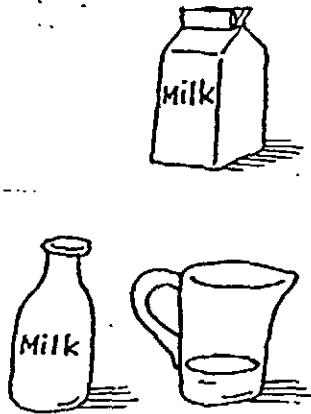
d

7

a

b

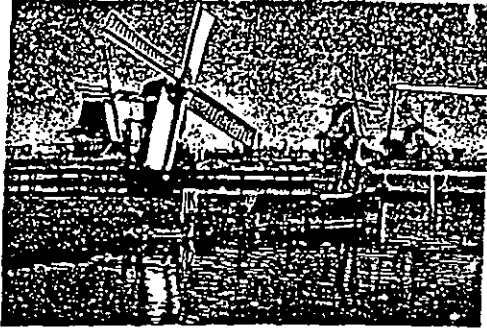
c

d

a

b

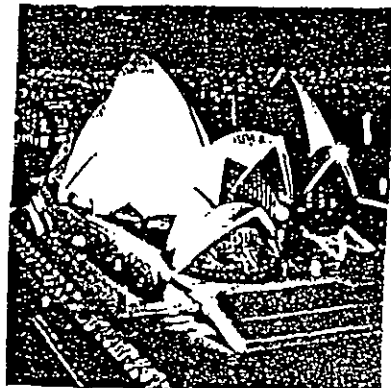
c

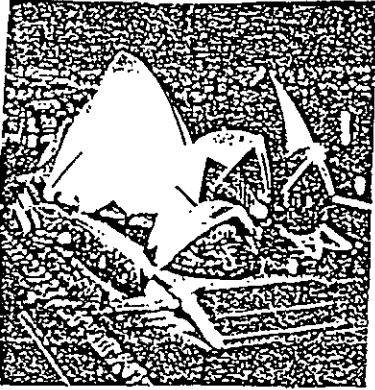
GREEK

Love All
Serve All

d

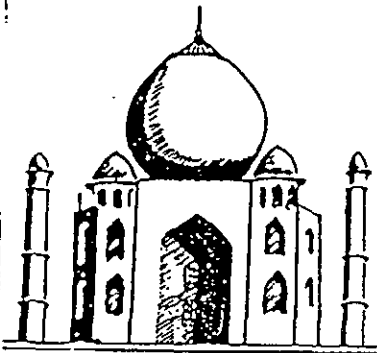
a

b

c

d

Reading Ability test

Direction

- I. Read the following passages, stories, notes, dialogues, a letter and poems carefully then choose the best item by marking (X) on a, b, c, or d on your ANSWER SHEET.

(จงอ่านข้อความ เนื้อเรื่อง บันทึก บทสนทนา กลอน ต่อบันทึกแล้วตอบคำถามโดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดโดยทำเครื่องหมาย (X) ที่ตรงกับอักษร a, b, c หรือ d ลงในกระดาษคำตอบ)

The following poem is often seen on Valentine's Day :

Valentine's Day

Roses are red.

Violets are blue.

Sugar is sweet.

And so are you.

1. What is the poem's name?
 - a. Valentine's Day
 - b. Father's Day
 - c. Mother's Day
 - d. New Year's Day

Mary, my love for you is as high as a mountain
and as deep as the sea.

Mary, my love for you is as big as an elephant.
And so are you.

2. What is the girl's name in the poem?

- a. Jane
- b. Mary
- c. Susan
- d. Barbara

Dear June,

This week I'm on vacation with my family. We're at my grandfather's farm in the country. I like the farm. It is quiet and peaceful. I like to swim in the lake near the farm. Ken and Billy like to hike in the mountains.

One day, Ken and Billy saw a deer in the mountains. It was big and beautiful.

Bye for now

Ann

3. Why does Ann like the farm?

- a. because it's hot.
- b. because it's noisy.
- c. because it's quiet.
- d. because it's cold.

4. What do Ken and Billy like to do?

- a. swim
- b. hike
- c. fish
- d. sunbathe

5. What did Ken and Billy see?

- a. a bird
- b. a cat
- c. a deer
- d. a tiger

6. Where did Ann swim?

- a. in the lake
- b. in the sea
- c. in the canal
- d. in the pool

Ann : "Mom, I have a toothache"

Mom : "O.K, Ann. You must go to see the (7)."

Mr.Lee : "Hello, Ann. Please come in."

Now Mr.Lee is fixing (8).

"Does it hurt, Ann?"

Ann : No.

Mr.Lee : "Remember, Ann Don't eat too much candy and

(9) two or three times every day."

"Good bye.

7. a. dentist
- b. teacher
 - c. policeman
 - d. bus-driver

8. a. Ann's tooth.
b. Ann's eyes.
c. Ann's ears.
d. Ann's legs.
9. a. comb your hair
b. take a bath
c. brush your teeth
d. have your breakfast

Lek is from Thailand. She is 16 years old.

She came from Thailand last week.

Now she is in school.

Teacher : This is Lek. She's from Thailand.

Bill : Hi, Lek. My name's Bill.

Lek : Hi, Bill. I'm Lek.

Mary : Lek, your hair is long and pretty.

Lek : Thanks.

Mary : Did you ever cut it?

Lek : Yes, I cut it last year.

Ann : Lek, what do people in Thailand do for fun?

Lek : We like the beach.

Ann : I like the beach too.

10. How old is Lek?
- a. twenty
b. sixteen
c. fourteen
d. fifteen

11. Where does Ann like to go?

- a. the mountains
- b. a waterfall
- c. the beach
- d. the temple

12. When did Lek cut her hair?

- a. last month
- b. last year
- c. last week
- d. last holiday

Tony : Hello, Jane

Jane : Hello! How are you?

Tony : Fine, thank's. And you?

Jane : Fine thank you.

Where are you going?

Tony : "(13)" My brother wants some aspirin.

- a. To the school
- b. To the police station
- c. To the drugstore
- d. To the post-office

How did Saint Valentine's Day begin?

There are many different stories about the origin of Saint Valentine's Day. Valentine was a priest in Rome a long time ago. He was a very good priest and many people liked him. Claudius, the Roman emperor, did not want young men to get married. Claudius wanted men to go to war. He said no one could get married without his permission. Young couples wanted to get married. Valentine married them in secret. When Claudius found out, he put Valentine into prison. Claudius killed Valentine on February 14. Two hundred years later, the church made February 14 a special day to remember Saint Valentine. Valentine became the patron saint of lovers. A different story is that February 14 is the day that birds choose their mates, so people also choose the ones they will love on that day. They can send a red rose. Any one can send a Valentine card the young and old alike cupid, The Roman God of love, is the Symbol of Valentine's Day.

14. What kind of flower is the symbol of Valentine's Day?

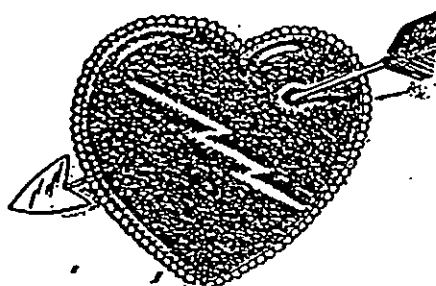
- a. A red rose
- b. A red lotus
- c. A red Gerbera
- d. A red Tulip

15. Which one is correct for a cupid?

a.

b.

c.

d.

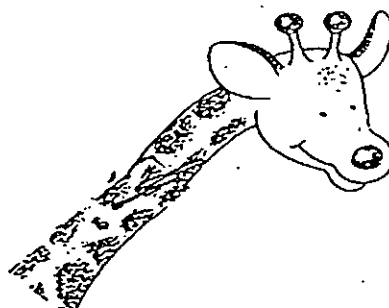
คำสั่ง จับคู่ประโยคให้ตรงกับภาพให้ถูกต้อง

16. A tall animal. It has four legs and a very long neck.

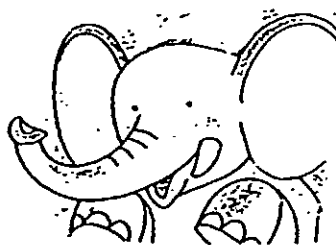
a.

b.

c.

d.

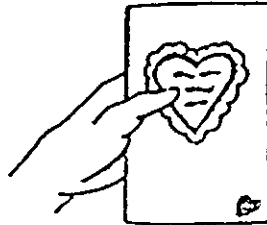

คำสั่ง จับคู่ประโยคให้ตรงกับภาพให้ถูกต้อง 17 - 18

17. Families and friends have Christmas parties and dinners.

18. We can give Valentine cards to people we love.

a.

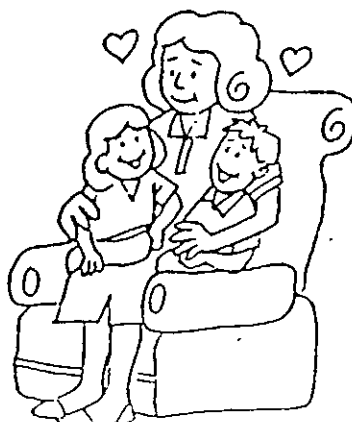
b.

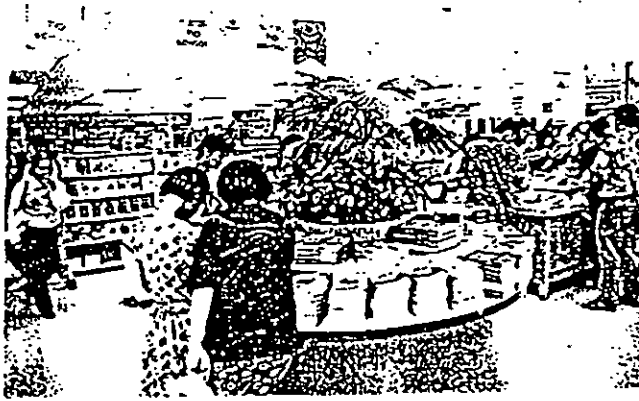
c.

d.

คำสั่ง จับคู่ประโยคให้ตรงกับภาพให้ถูกต้อง 19 - 21

19.

- a. They are cooking in the kitchen.
- b. They are reading in the library.
- c. They are drawing pictures.
- d. They are singing.

20.

- a. They are happy .
- b. They are sad .
- c. They are nervous .
- d. They are angry .

21.

- a. She is watering a flower.
- b. She is picking a flower.
- c. She is cutting a flower.
- d. She is smelling a flower.

Rearrange the group of phrases and sentences in an order that make sense.

(เรียงลำดับวลี เนื้อเรื่อง บทสนทนา ให้ได้ความหมายที่ถูกต้อง)

22. (1) Yes, it's nice. How much is it?
 (2) Do you like this red shirt?
 (3) That's ok.
 (4) It's 200 baht.
- a. 2 1 4 3
 - b. 2 4 1 3
 - c. 2 4 3 1
 - d. 4 1 2 3

23. (1) What's your name?
(2) Yes.
(3) And have you got a nickname?
(4) My name is Sunee and my surname is Chinawat.

- a. 4 2 3 1
b. 4 2 1 3
c. 1 4 3 2
d. 1 2 3 4

24. (1) Yes.
(2) What do you collect?
(3) Do you collect things?
(4) I collect stamps.

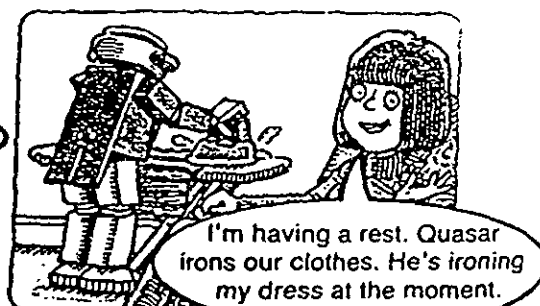
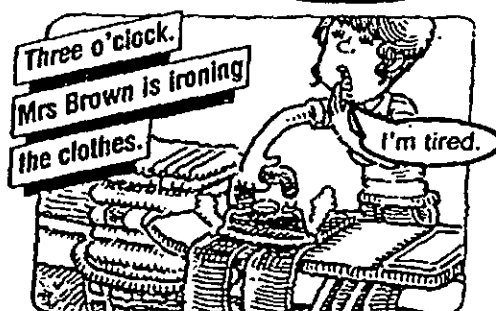
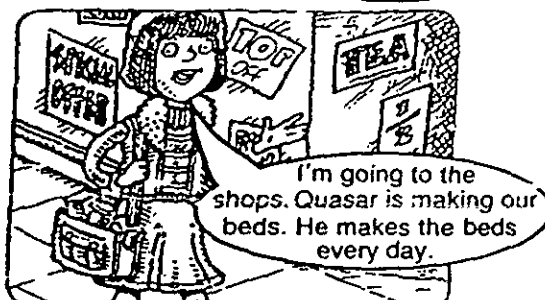
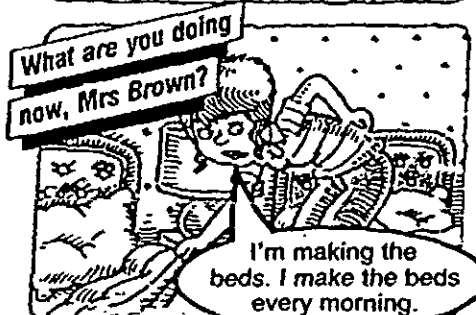
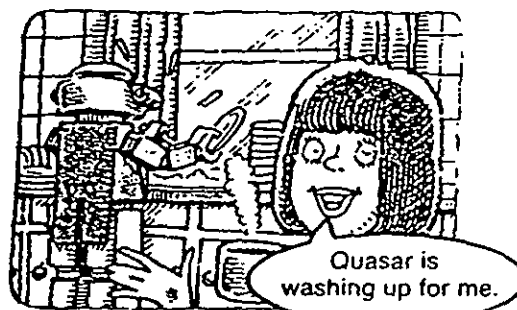
- a. 4 1 2 3
b. 3 1 2 4
c. 4 1 3 2
d. 3 4 2 1

คำสั่ง จงอ่านบทสนทนาต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามโดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

THE ROBOT FOR YOUR HOME

LOOK!

Mrs Brown and Mrs Green are starting their housework.

25. What is Quasar?
- a. A Robot
 - b. A housewife
 - c. A waitress
 - d. A nurse
26. What is Quasar doing at nine o'clock?
- a. washing dishes
 - b. sleeping
 - c. watering flowers
 - d. making the beds
27. What is Mrs. Brown doing at three o'clock?
- a. ironing clothes
 - b. setting the table
 - c. cooking the food
 - d. washing the car

Dear Aunt Kate,

Thank you so much for the wonderful birthday present.

It was so kind of you to remember me. We're having a small birthday party.

I hope to see you in the summer holidays.

Love,

Mary

28. Who wrote the letter?
- a. Mary
 - b. Kate
 - c. John
 - d. David
29. What is the party in this letter?
- a. Birthday party
 - b. Valentine party
 - c. Christmas party
 - d. New Year party
30. What did Aunt Kate send to Mary?
- a. a card
 - b. a present
 - c. a photograph
 - d. a sweater

Choose the best answer.

It has white feather' all over its back. It
splashes and waddles and says "Quack Quack".

What is the answer?

31. What is it?

- a. a cat
- b. a dog
- c. a bird
- d. a duck

It is a small animal. It has big ears, short
fur, and a long tail. It does not like the cats.

32. What is it?

- a. mouse
- b. monkey
- c. elephant
- d. snake

33.

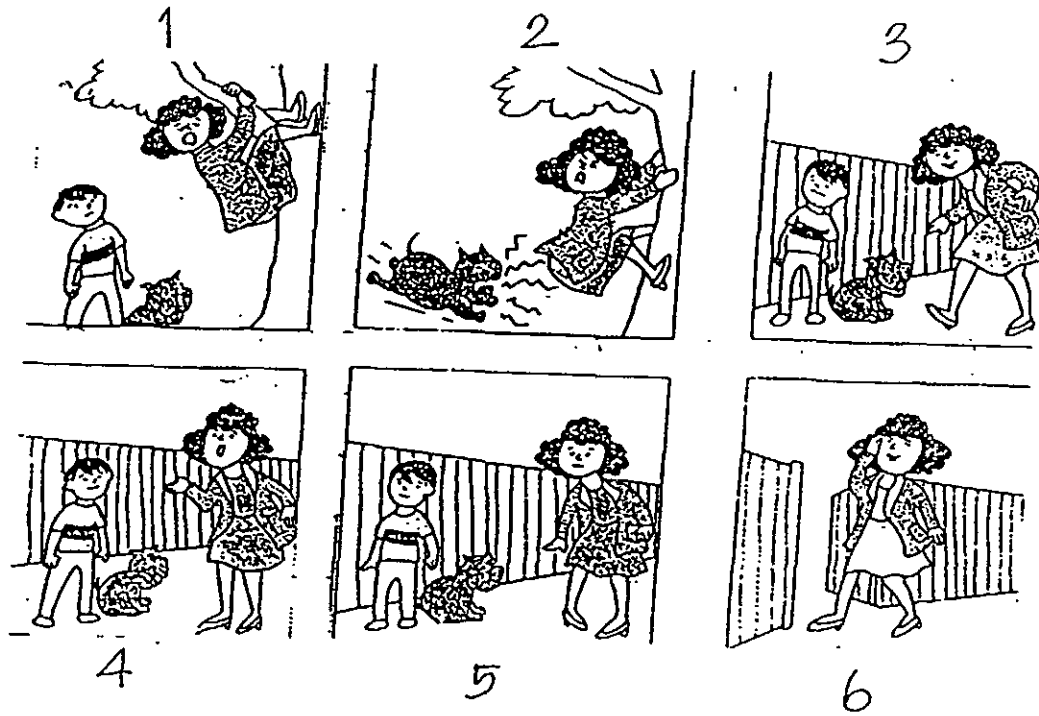

- a. The grass is dangerous.
- b. Do not leave rubbish on the grass.
- c. You may take some grass home with you.
- d. You mustn't walk on the grass.

Jenny was out for a walk one day when she came to a gate in a fence. "I wonder," she said to herself, "where this leads to?" She went through it and immediately came face to face with a very fierce-looking dog. It made her nervous.

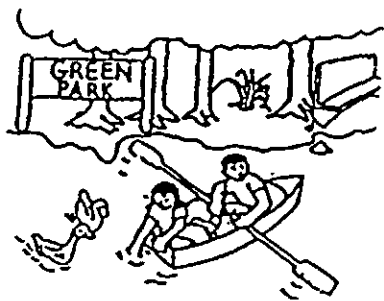
"Does your dog bite?" she asked the boy who was standing beside the dog. "No, it doesn't," he replied. Jenny leaned forward to pat the dog on the head.

"Nice doggie," she said. But the dog immediately jumped at her and, as she ran for safety towards a tree, it ran after her, growling, and tore a piece of cloth from her coat. "I thought you said your dog didn't bite," she said to the boy as she hung from a branch of the tree. "That's right," he replied. "It doesn't. But this isn't my dog."

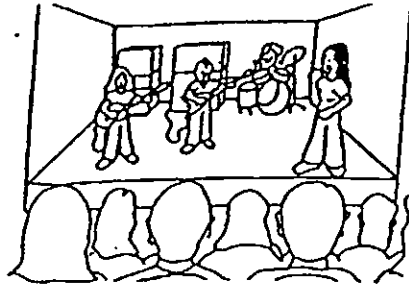
34. a. 3, 1, 2, 6, 4, 5
 b. 1, 2, 3, 4, 5, 6
 c. 6, 5, 4, 3, 2, 1
 d. 4, 5, 6, 3, 2, 1

35.

- a. They're at the park.
 b. They're listening to music.
 c. They're at a concert.
 d. They're at the movies.

36.

- a. They're in the library.
- b. They're at a concert.
- c. They're at the movies.
- d. They're watching T.V.

คำสั่ง จงอ่านบทสนทนาต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามโดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด ข้อ 37 - 38

Are you going to buy that?
Yes, I think so.

It's nice. Is it washable?
No.

Is it a good color on you?
No.

Is it your size?
No.

Can you wear it often?
No.

Why are you going to buy it?
Because it's on SALE!!!

BIG SALE
SAVE! 40% off

MY SHOPPING DAY

MY SHOPPING DAY

37. How many people are there in this story?

- a. one
- b. two
- c. three
- d. four

38. Where are they?

- a. a hospital
- b. a school
- c. a hotel
- d. a department store

คำสั่ง เรียงลำดับวลี เนื้อเรื่อง บทสนทนา ให้ได้ความหมายที่ถูกต้อง ข้อ 39 - 40

Rearrange the group of phrases and sentences in an order that make sense.

39. (1) Ben Taylor

(2) Thirteen

(3) Hello. What's your name?

(4) How old are you?

- a. 4 1 2 3
- b. 4 1 3 2
- c. 3 4 1 2
- d. 3 1 4 2

40. (1) I'm fine thank you.
(2) I'm going to the market.
(3) Where are you going?
(4) Good morning. How are you?
- a. 1 2 3 4
b. 4 3 1 2
c. 4 1 3 2
d. 3 4 1 2

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียน (Writing Ability test)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เวลา 50 นาที

คำชี้แจง

Writing Ability test

เป็นข้อสอบวัดความสามารถทางการเขียน ชนิดอัตนัย โดยให้นักเรียนเขียน
เรียงความจากภาพ (เขียนเรียงความ จำนวน 1 เรื่อง ความยาวประมาณ
10 ประโยค 20 คะแนน)

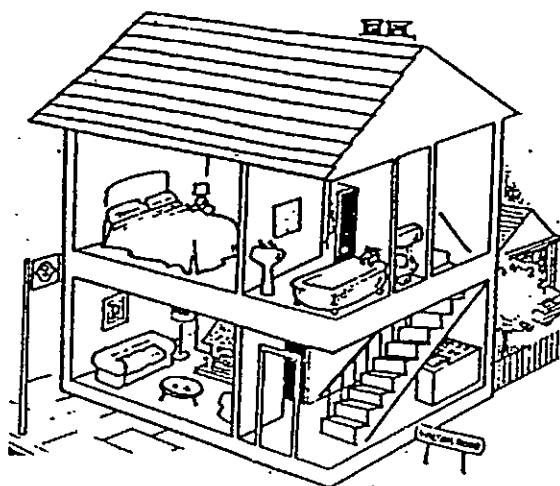
จุดประสงค์

นักเรียนสามารถเขียนเรื่องจากภาพได้

(เมื่อกำหนดสถานการณ์หรือรูปภาพให้ นักเรียนสามารถเขียนเรียงความได้ โดย
ลำดับความ แสดงความคิดเห็นได้ชัดเจน มีการใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกด
ถูกต้อง มีความสมบูรณ์ ในการเขียนและสื่อความหมายได้)

Direction : Write a short paragraph from the following picture
composing at least 10 sentences.

จงเขียนเรียงความ 1 เรื่อง จากภาพชุดที่กำหนดให้มีความยาวไม่น้อยกว่า
10 ประโยค

แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ชื่อ.....เลขที่.....

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ขอให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อว่า พฤติกรรมหรือความรู้สึกในแต่ละข้อนั้นตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมากน้อยเพียงใด สิ่งสำคัญที่สุดคือ ขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
2. วิธีตอบแบบสอบถามในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 5 ช่อง คือ "มากที่สุด" "มาก" "ปานกลาง" "น้อย" "น้อยที่สุด" ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อความอย่างละเอียดก่อน เมื่อคิดว่าจะตอบช่องใดก็ให้ทำเครื่องหมาย / ให้ตรงกับข้อนั้น ๆ
3. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด นักเรียนมีอิสระในการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์และมีคุณค่ามากที่สุดก็ต่อเมื่อนักเรียนตอบตรงกับความจริงมากที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(0) ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือประติศฐ์สิ่งต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ			.. / ..			

คำอธิบาย

จากตัวอย่าง (0) แสดงว่านักเรียนต้องการตอบว่าชอบอ่านหนังสือประติศฐ์สิ่งต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษมาก

ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน นักเรียนมีความรู้สึกหรือการกระทำตรงกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1. ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าจะร่วมแข่งขันตอบปัญหา ภาษาอังกฤษ					
2. ข้าพเจ้าสนุกกับการทำงานกลุ่มย่อย					
3. ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้ออกมาพูดหน้าชั้น					
4. ข้าพเจ้าชอบสะสมตำราทำอาหาร เป็น ภาษาอังกฤษ					
5. วิธีสอนของครูทำให้ข้าพเจ้าชอบมีส่วนร่วม ในการเรียนการสอน					
6. ข้าพเจ้าชอบรายงานหน้าชั้นเป็นภาษาอังกฤษ					
7. ข้าพเจ้าชอบฝึกพูดคุยภาษาอังกฤษกับอาจารย์					
8. ข้าพเจ้าชอบที่ครูใช้รูปภาพประกอบการสอน ในชั่วโมงภาษาอังกฤษ					
9. วิธีสอนของครูทำให้ข้าพเจ้ารู้จักรับผิดชอบ ในการทำงานร่วมกันในวิชาภาษาอังกฤษ					
10. ข้าพเจ้าชอบพูดคุยกับชาวต่างประเทศเมื่อ มีโอกาส					
11. ข้าพเจ้าชอบพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน					
12. ข้าพเจ้าสนุกสนานกับการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ของจริงประกอบการเรียน					
13. ข้าพเจ้าชอบเล่นเกมส์ภาษาอังกฤษ					
14. ข้าพเจ้าชอบอ่านตำราทำอาหารที่เป็น ภาษาอังกฤษ					
15. เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ แล้วข้าพเจ้า ชอบวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่น					

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
16. ข้าพเจ้าชอบฝึกการเขียนตามคำบอกใน ชั่วโมงภาษาอังกฤษ					
17. วิธีสอนของครูทำให้ข้าพเจ้าอยากพูด ภาษาอังกฤษ					
18. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าวิธีการสอนของครู ทำให้ข้าพเจ้ามีความคิดสร้างสรรค์เป็น ของตนเอง					
19. ข้าพเจ้าสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้เมื่อจบ คาบเรียน					
20. บุคลากรช่วยฝึกการพูดภาษาอังกฤษให้กับ ข้าพเจ้า					

ภาคผนวก ค

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 10 ค่าอำนาจจำแนก (t) แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
ด้านการฟัง - การพูด

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	X	S.D.	X	S.D.	
1	3.41	0.62	2.08	0.99	3.62
2	3.00	0.18	2.00	0.00	8.12
3	3.08	0.26	1.66	0.24	6.88
4	3.75	0.38	1.33	0.24	10.55
5	3.16	0.51	2.08	0.08	4.85
6	4.00	0.18	3.41	0.26	3.02
7	3.75	0.20	2.16	0.15	9.19
8	4.00	0.18	2.16	0.33	8.84
9	3.83	1.06	2.58	0.62	3.33
10	4.00	0.18	2.75	0.20	6.96

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การฟัง - พูด
ทั้งฉบับเท่ากับ .85

ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษ การฟัง - พูด เท่ากับ .68

ตาราง 11 ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	0.72	0.33	21	0.74	0.52
2	0.78	0.37	22	0.70	0.44
3	0.76	0.48	23	0.74	0.44
4	0.52	0.59	24	0.56	0.44
5	0.69	0.56	25	0.44	0.22
6	0.63	0.44	26	0.33	0.44
7	0.44	0.59	27	0.41	0.37
8	0.50	0.63	28	0.50	0.63
9	0.37	0.30	29	0.56	0.74
10	0.80	0.33	30	0.35	0.48
11	0.65	0.70	31	0.54	0.41
12	0.57	0.48	32	0.48	0.37
13	0.56	0.30	33	0.74	0.22
14	0.54	0.85	34	0.46	0.63
15	0.46	0.33	35	0.44	0.44
16	0.76	0.44	36	0.67	0.59
17	0.76	0.33	37	0.59	0.37
18	0.70	0.37	38	0.65	0.56
19	0.67	0.59	39	0.63	0.52
20	0.72	0.56	40	0.50	0.41

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน
เท่ากับ 0.86

ตาราง 12 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	X	S.D.	X	S.D.	
1	3.64	.40	2.0	.75	7.62
2	4.64	.24	3.1	1.14	6.29
3	3.72	.46	2.3	.65	6.43
4	4.48	.26	3.2	1.16	5.35
5	3.36	.49	1.8	.58	7.52
6	3.60	.91	1.5	.42	8.97
7	4.68	.31	3.1	.55	8.17
8	4.36	.49	1.8	.83	11.12
9	3.48	.84	1.8	.86	6.12
10	4.44	.50	2.3	1.15	8.06
11	4.44	.59	2.6	.83	7.71
12	4.32	.56	2.5	1.17	6.68
13	4.20	.75	2.4	1.00	6.63
14	3.76	.52	2.4	.59	6.05
15	4.08	.74	2.6	.74	5.91
16	4.32	.64	2.4	.51	8.56
17	4.48	.51	2.8	.64	7.64
18	4.56	.42	3.0	.82	6.61
19	4.08	.41	2.4	.59	7.98
20	4.20	.75	2.5	.76	6.83

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เท่ากับ .94

ตาราง 13 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การฟัง - การพูด เปรียบเทียบ
ระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

เลขที่	PRE	POST	D	เลขที่	PRE	POST	D
1	29.00	53.00	24.00	19	31.00	46.00	15.00
2	42.00	47.00	5.00	20	48.00	56.00	8.00
3	36.00	53.00	17.00	21	39.00	47.00	8.00
4	25.00	62.00	37.00	22	37.00	42.00	5.00
5	32.00	38.00	6.00	23	27.00	35.00	8.00
6	24.00	36.00	12.00	24	29.00	39.00	10.00
7	38.00	60.00	22.00	25	40.00	54.00	14.00
8	24.00	38.00	14.00	26	37.00	48.00	11.00
9	51.00	65.00	14.00	27	40.00	58.00	18.00
10	41.00	46.00	5.00	28	51.00	55.00	4.00
11	46.00	62.00	16.00	29	48.00	55.00	7.00
12	37.00	46.00	9.00	30	45.00	56.00	11.00
13	27.00	67.00	10.00	31	43.00	51.00	8.00
14	53.00	64.00	11.00	32	49.00	61.00	12.00
15	46.00	59.00	13.00	33	32.00	51.00	19.00
16	34.00	53.00	19.00	34	46.00	53.00	7.00
17	32.00	42.00	10.00	35	34.00	46.00	12.00
18	25.00	37.00	12.00				

ตาราง 14 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การฟัง - การพูด เปรียบเทียบ
ระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม

เลขที่	PRE	POST	D	เลขที่	PRE	POST	D
1	36.00	44.00	8.00	19	47.00	57.00	10.00
2	41.00	42.00	1.00	20	37.00	40.00	3.00
3	23.00	29.00	6.00	21	27.00	42.00	15.00
4	28.00	37.00	9.00	22	28.00	45.00	17.00
5	31.00	36.00	5.00	23	22.00	49.00	27.00
6	32.00	40.00	8.00	24	34.00	41.00	7.00
7	39.00	46.00	7.00	25	31.00	39.00	8.00
8	34.00	40.00	6.00	26	30.00	37.00	7.00
9	36.00	41.00	5.00	27	41.00	46.00	5.00
10	32.00	37.00	5.00	28	29.00	32.00	3.00
11	28.00	32.00	4.00	29	28.00	38.00	10.00
12	36.00	40.00	4.00	30	31.00	37.00	6.00
13	51.00	58.00	7.00	31	42.00	53.00	11.00
14	47.00	50.00	3.00	32	40.00	48.00	8.00
15	44.00	47.00	3.00	33	37.00	47.00	10.00
16	54.00	59.00	5.00	34	50.00	58.00	8.00
17	53.00	64.00	11.00	35	40.00	50.00	10.00
18	39.00	49.00	10.00				

ตาราง 15 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่าน เปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

เลขที่	PRE	POST	D	เลขที่	PRE	POST	D
1	14.00	27.00	13.00	19	29.00	36.00	7.00
2	17.00	30.00	13.00	20	20.00	29.00	9.00
3	23.00	30.00	7.00	21	19.00	26.00	7.00
4	35.00	38.00	3.00	22	22.00	36.00	14.00
5	17.00	29.00	12.00	23	17.00	28.00	11.00
6	35.00	38.00	3.00	24	17.00	29.00	12.00
7	17.00	24.00	7.00	25	25.00	35.00	10.00
8	20.00	26.00	6.00	26	10.00	28.00	12.00
9	20.00	31.00	11.00	27	18.00	23.00	5.00
10	35.00	40.00	5.00	28	9.00	22.00	13.00
11	38.00	41.00	3.00	29	10.00	21.00	11.00
12	34.00	40.00	6.00	30	28.00	33.00	5.00
13	19.00	25.00	6.00	31	21.00	32.00	11.00
14	33.00	39.00	6.00	32	24.00	32.00	8.00
15	22.00	36.00	14.00	33	23.00	31.00	8.00
16	13.00	22.00	9.00	34	23.00	37.00	14.00
17	23.00	31.00	8.00	35	20.00	34.00	14.00
18	24.00	29.00	5.00				

ตาราง 16 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่าน เปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม

เลขที่	PRE	POST	D	เลขที่	PRE	POST	D
1	28.00	32.00	4.00	19	19.00	20.00	1.00
2	19.00	26.00	7.00	20	20.00	26.00	12.00
3	9.00	11.00	2.00	21	21.00	33.00	7.00
4	30.00	33.00	3.00	22	22.00	14.00	3.00
5	20.00	30.00	10.00	23	23.00	31.00	7.00
6	23.00	26.00	3.00	24	24.00	32.00	8.00
7	19.00	23.00	4.00	25	25.00	30.00	6.00
8	29.00	32.00	3.00	26	26.00	22.00	9.00
9	25.00	29.00	4.00	27	27.00	30.00	13.00
10	26.00	29.00	3.00	28	28.00	26.00	10.00
11	17.00	23.00	6.00	29	29.00	31.00	14.00
12	22.00	25.00	3.00	30	30.00	13.00	1.00
13	16.00	23.00	7.00	31	31.00	13.00	7.00
14	17.00	21.00	4.00	32	32.00	18.00	6.00
15	19.00	27.00	8.00	33	33.00	24.00	3.00
16	16.00	26.00	10.00	34	34.00	28.00	19.00
17	25.00	27.00	2.00	35	35.00	31.00	7.00
18	15.00	16.00	1.00				

ตาราง 17 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียน เปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

เลขที่	PRE	POST	D	เลขที่	PRE	POST	D
1	6.00	16.00	10.00	19	11.00	18.00	7.00
2	10.00	17.00	7.00	20	6.00	18.00	12.00
3	9.00	18.00	9.00	21	10.00	16.00	6.00
4	11.00	17.00	6.00	22	9.00	14.00	5.00
5	10.00	15.00	5.00	23	7.00	15.00	8.00
6	8.00	18.00	10.00	24	6.00	17.00	11.00
7	9.00	18.00	9.00	25	6.00	15.00	9.00
8	6.00	18.00	12.00	26	12.00	13.00	1.00
9	8.00	15.00	7.00	27	14.00	15.00	1.00
10	9.00	18.00	9.00	28	6.00	10.00	4.00
11	14.00	19.00	5.00	29	14.00	15.00	1.00
12	10.00	18.00	8.00	30	13.00	19.00	6.00
13	6.00	18.00	12.00	31	6.00	19.00	13.00
14	9.00	16.00	7.00	32	11.00	19.00	8.00
15	9.00	18.00	9.00	33	7.00	19.00	12.00
16	10.00	15.00	5.00	34	11.00	18.00	7.00
17	6.00	17.00	11.00	35	6.00	10.00	4.00
18	7.00	17.00	10.00				

ตาราง 18 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียน เปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม

เลขที่	PRE	POST	D	เลขที่	PRE	POST	D
1	11.00	15.00	4.00	19	8.00	10.00	2.00
2	11.00	13.00	2.00	20	9.00	12.00	3.00
3	6.00	15.00	9.00	21	6.00	8.00	2.00
4	9.00	15.00	6.00	22	6.00	12.00	6.00
5	6.00	15.00	9.00	23	6.00	9.00	3.00
6	13.00	14.00	1.00	24	6.00	12.00	6.00
7	9.00	13.00	6.00	25	10.00	11.00	1.00
8	13.00	16.00	3.00	26	6.00	7.00	1.00
9	13.00	17.00	4.00	27	7.00	9.00	2.00
10	6.00	14.00	8.00	28	6.00	10.00	4.00
11	5.00	13.00	8.00	29	6.00	15.00	9.00
12	5.00	10.00	5.00	30	7.00	8.00	1.00
13	6.00	14.00	8.00	31	6.00	7.00	1.00
14	11.00	15.00	4.00	32	7.00	9.00	2.00
15	5.00	16.00	11.00	33	9.00	10.00	1.00
16	8.00	15.00	17.00	34	8.00	9.00	1.00
17	5.00	16.00	11.00	35	5.00	10.00	5.00
18	5.00	9.00	4.00				

ตาราง 19 คะแนนความสนใจในการเรียน เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

เลขที่	PRE	POST	D	เลขที่	PRE	POST	D
1	55.00	65.00	10.00	19	60.00	66.00	6.00
2	66.00	69.00	3.00	20	44.00	51.00	7.00
3	54.00	60.00	6.00	21	59.00	60.00	1.00
4	78.00	76.00	-2.00	22	63.00	68.00	5.00
5	41.00	61.00	20.00	23	48.00	62.00	14.00
6	74.00	86.00	12.00	24	43.00	55.00	12.00
7	64.00	73.00	9.00	25	59.00	61.00	2.00
8	49.00	67.00	18.00	26	60.00	67.00	7.00
9	73.00	85.00	12.00	27	59.00	66.00	7.00
10	65.00	68.00	3.00	28	54.00	63.00	9.00
11	51.00	72.00	21.00	29	48.00	61.00	13.00
12	64.00	73.00	9.00	30	85.00	94.00	9.00
13	52.00	57.00	5.00	31	73.00	85.00	12.00
14	70.00	83.00	13.00	32	85.00	97.00	12.00
15	59.00	63.00	4.00	33	59.00	65.00	6.00
16	59.00	67.00	8.00	34	74.00	87.00	13.00
17	51.00	62.00	11.00	35	76.00	79.00	3.00
18	56.00	62.00	6.00				

ตาราง 20 คะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อน
และหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม

เลขที่	PRE	POST	D	เลขที่	PRE	POST	D
1	91.00	92.00	1.00	19	55.00	63.00	8.00
2	60.00	69.00	9.00	20	63.00	65.00	2.00
3	57.00	61.00	4.00	21	54.00	54.00	.00
4	81.00	82.00	1.00	22	65.00	71.00	6.00
5	61.00	69.00	8.00	23	55.00	56.00	1.00
6	56.00	70.00	14.00	24	69.00	74.00	5.00
7	58.00	62.00	4.00	25	61.00	74.00	13.00
8	60.00	63.00	3.00	26	69.00	67.00	-2.00
9	52.00	59.00	7.00	27	46.00	53.00	7.00
10	64.00	75.00	12.00	28	39.00	40.00	1.00
11	55.00	72.00	17.00	29	54.00	60.00	6.00
12	47.00	52.00	5.00	30	66.00	72.00	6.00
13	64.00	73.00	9.00	31	67.00	65.00	-2.00
14	65.00	68.00	3.00	32	64.00	73.00	9.00
15	57.00	64.00	7.00	33	57.00	63.00	6.00
16	32.00	34.00	2.00	34	48.00	56.00	8.00
17	54.00	59.00	5.00	35	46.00	49.00	3.00
18	55.00	57.00	2.00				

ภาคผนวก ง

ภาพแสดงบรรยากาศของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการ

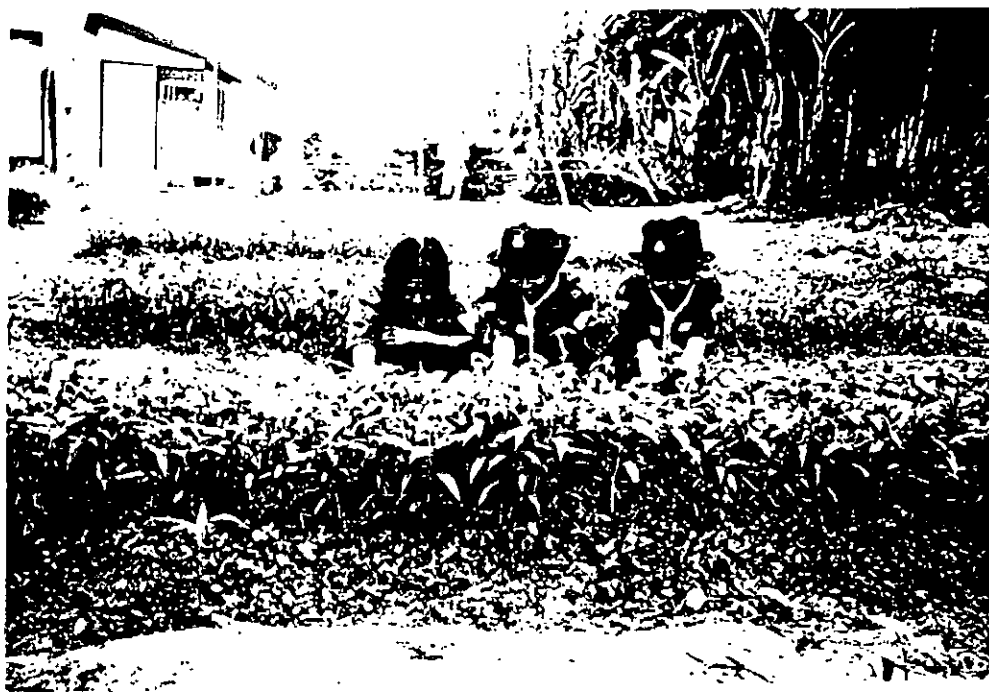

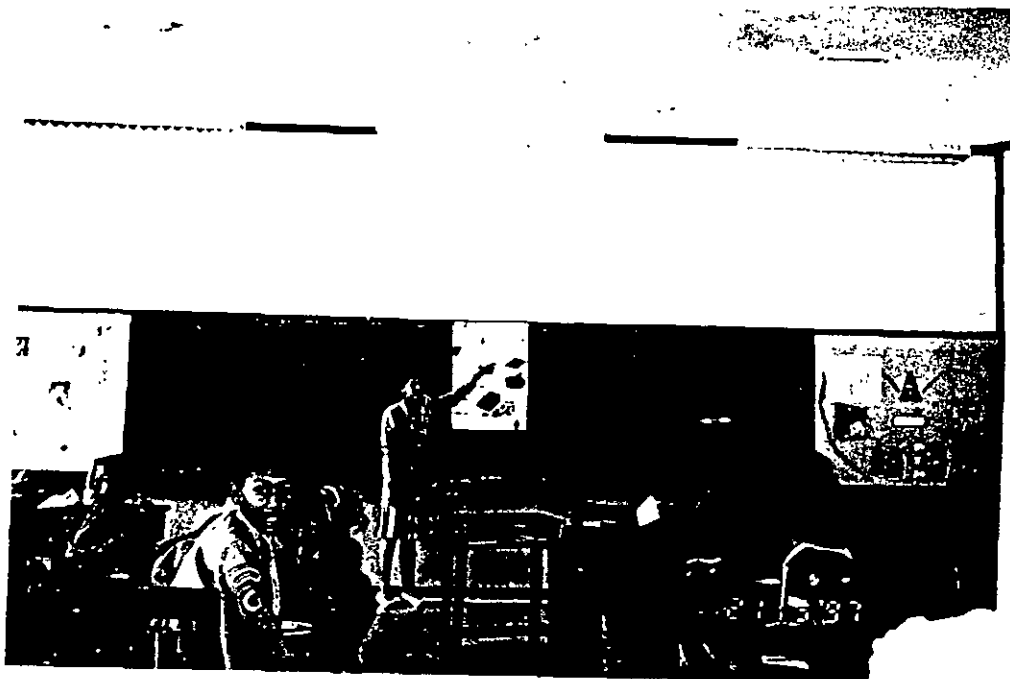
ขั้นที่ 1 ครูแนะนำวัสดุอุปกรณ์และสาธิตวิธีการทำแต่ละขั้นตอนอย่างชัดเจน

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำ แล้วลงมือปฏิบัติ

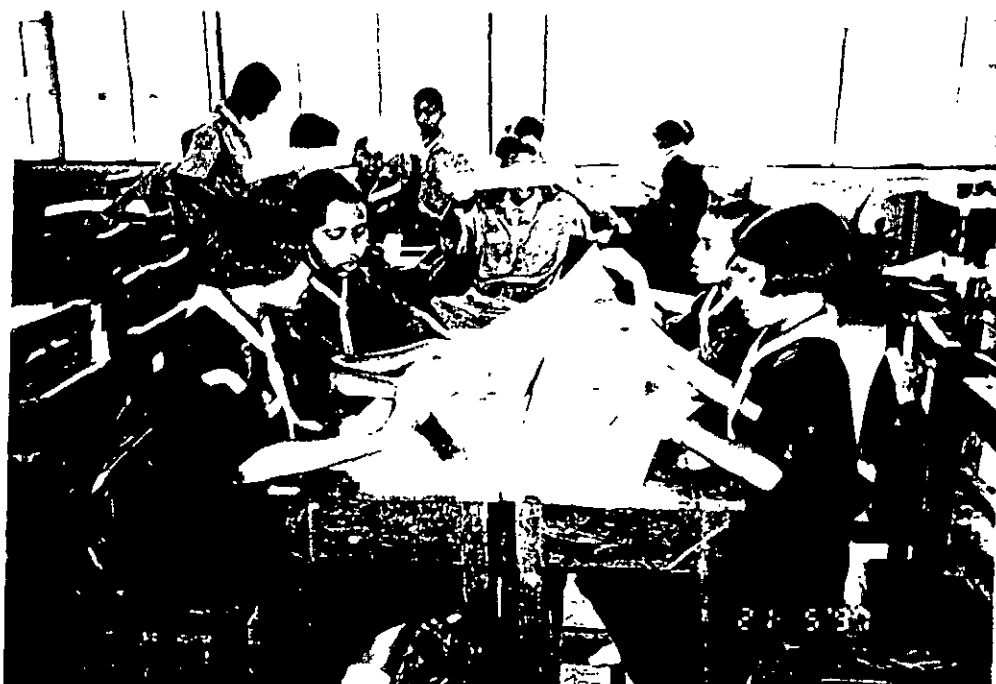

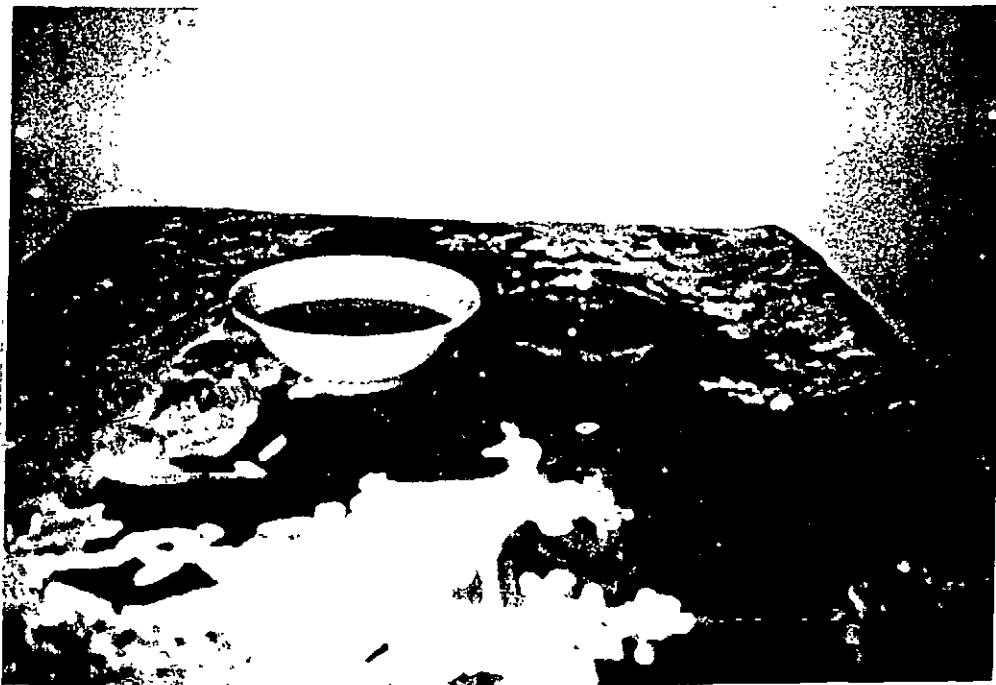

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน

ชั้นที่ 4 ทาหนังสือเล่มใหญ่

ขั้นที่ 1 ครูแนะนำวัสดุอุปกรณ์และสาธิตวิธีการทำแต่ละขั้นตอนอย่างชัดเจน

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำ แล้วลงมือปฏิบัติ

ชั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน

ขั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่

ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมเสริมทางภาษาและอื่น ๆ

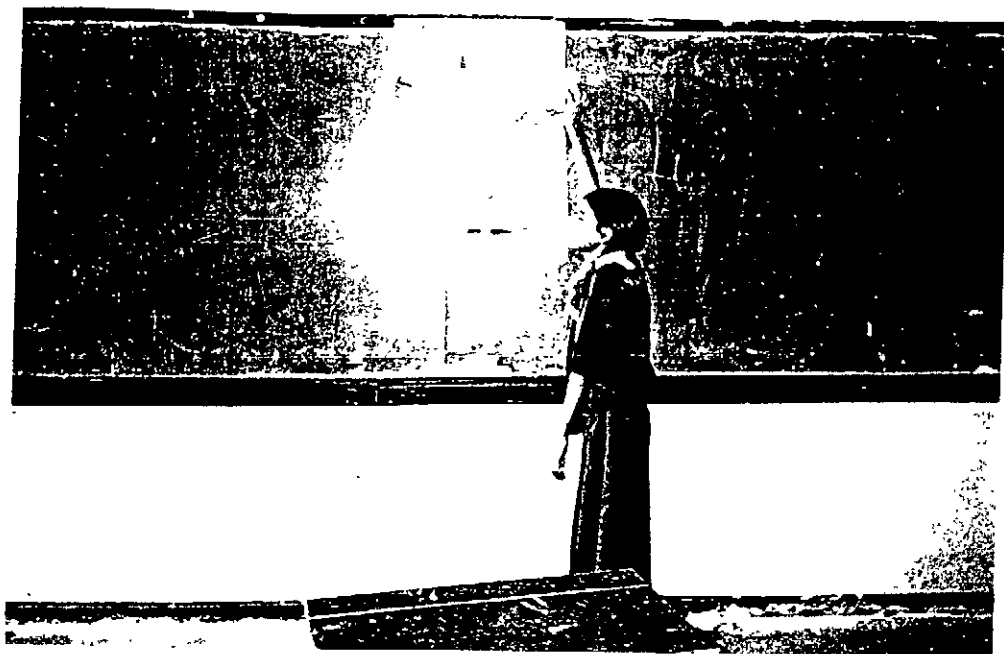
How to make a shell vase.

ขั้นที่ 1 ครูแนะนำวัสดุอุปกรณ์และสาธิตวิธีการทำแต่ละขั้นตอนอย่างชัดเจน

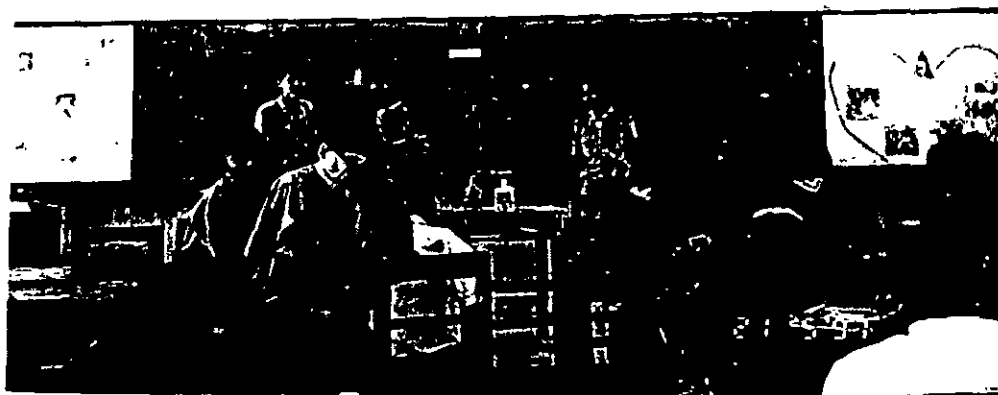
ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำ แล้วลงมือปฏิบัติ

ชั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน

ชั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่

ขั้นที่ 5 ทักษะกิจกรรมเสริมทางภาษาและอื่น ๆ

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อนางสาวพนาน้อย	ชื่อสกุล รอดชู
เกิดวันที่ 31 เดือนมีนาคม	พุทธศักราช 2514
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	129/2 หมู่ 2 ตำบลอ่าวลึกเหนือ อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ 81110
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 3
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนพ่วงพรมครวิทยา อำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2529	มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนอ่าวลึกประชาสรรค์
พ.ศ. 2532	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช
พ.ศ. 2536	กศ.บ. วิชาเอกภาษาอังกฤษ (วิชาโทการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา)
พ.ศ. 2540	กศ.ม. วิชาเอกการมัธยมศึกษา (การสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร